

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Tercer període

Sèrie P - Número 42

Dijous, 21 de desembre de 2000

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 26, quarta i darrera reunió

Í N D E X

Projecte de llei

d'aeroports de Catalunya (tram. 200-00013/06) (p. 3)

Projecte de llei

de l'Institut Català de les Indústries Culturals (tram. 200-00010/06) (p. 12)

Projecte de llei

d'acolliment de persones grans (tram. 200-00011/06) (p. 22)

Projecte de llei

d'equipaments comercials (tram. 200-00021/06) (p. 27)

Projecte de llei

de modificació de la Llei 15/1998, de 28 de desembre, del Consell Interuniversitari de Catalunya
(tram. 200-00022/06) (p. 41)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 26.4

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pels lletrats Sr. Muro i Bas, Sr. Pau i Vall i Sr. Santaló i Burrull.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, de Governació i Relacions Institucionals, d'Economia, Finances i Planificació, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, d'Indústria, Comerç i Turisme, i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

Modificació de l'ordre del dia

Aquesta Presidència, d'acord amb l'article 62.4 del Reglament, proposa l'assentiment de la cambra a una sol·licitud de modificació de l'ordre del dia que ha estat presentada per diputats que representen més d'una cinquena part dels membres de la cambra, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, en el sentit que hi sigui inclòs un nou punt de l'ordre del dia, que és: debat i votació del Projecte de Llei del Consell Interuniversitari de Catalunya. Si no hi hagués cap objecció –que no hi és–, proposem, doncs, aquesta inclusió en l'ordre del dia. *(Pausa.)*

Moltes gràcies.

Projecte de Llei d'aeroports de Catalunya (tram. 200-00013/06)

El vint-i-sisè punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de Llei d'aeroports de Catalunya. D'acord amb l'article 101 del Reglament, fa la presentació de la iniciativa per part del Consell Executiu l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, el senyor Pere Macias.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Pere Macias i Arau)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, els països més desenvolupats en el context aeronàutic porten associat el creixement del transport aeri amb l'existència de facilitats en matèria de sòl aeroportuari. El transport aeri a Catalunya constitueix en l'actualitat i per a propers anys un dels modes de transport amb més projecció i, per tant, els aeroports i els aeròdroms seran determinants per aconseguir un transport aeri ràpid, còmode i eficient a escala catalana. Es fa necessari comptar amb una xarxa d'infraestructures aeroportuàries que aixoplugui i doni servei al mateix temps al teixit industrial, empresarial i turístic que demanden transport aeri des de qualsevol indret de Catalunya. La Llei d'aeroports de Catalunya ha de ser, per tant, l'instrument que potenciï l'activitat aeronàutica

del país a través dels mecanismes de planificació i participació de la collectivitat aeroportuària que es preveuen en aquest marc legislatiu.

Jo crec que el tret més significatiu d'aquesta Llei és el seu caràcter innovador. Per començar, la Llei d'aeroports de Catalunya obre tant a la iniciativa pública com a la privada la gestió de les infraestructures aeroportuàries. Des d'aquest punt de vista, la Generalitat de Catalunya, i en el context de la gestió directa i indirecta que recull la legislació de contractes de les administracions públiques, podrà encomanar a una entitat la direcció, gestió i explotació de les instal·lacions aeroportuàries de titularitat pública. A la pràctica, aquest fet obre el camí a les administracions locals, a les comunitats socioeconòmiques i aeroportuàries, per tal que organitzin el marc de gestió més idoni de l'activitat aeroportuària, en funció del substrat industrial, comercial, turístic, etcètera, del territori que duu associat cada aeròdrom o aeroport. En definitiva, les atribucions de la societat gestora seran, entre altres, les d'elaboració i aprovació de projectes; l'execució, direcció i control de les inversions a cada infraestructura, i també l'explotació i conservació de les instal·lacions d'aeròdrom o aeroport.

El desenvolupament d'aquesta activitat mercantil s'enquadra també en un altre element innovador a què la Llei d'aeroports fa referència, que és el Pla d'aeroports de Catalunya. Aquest Pla és un instrument l'objecte del qual és la determinació de les grans línies d'ordenació i desenvolupament del sector, amb la previsió i l'anàlisi de possibles emplaçaments de futurs aeròdroms i aeroports. Des d'aquest punt de vista, quan es determini un nou emplaçament o es canviï la ubicació d'un aeròdrom existent per un altre d'alternatiu, s'haurà de dur a terme un estudi individual dels diferents aspectes que en el context metodològic es fixen en les etapes del seu pla director. Així mateix, el Pla d'aeroports determinarà el calendari del programa de desenvolupament de la xarxa i les dotacions econòmiques per a cadascun dels equipaments existents i futurs, tant en la seva infraestructura com pel que fa al seu funcionament.

El Pla d'aeroports contindrà també una estimació de les necessitats i els dèficits territorialitzats, així com també es determinaran en funció de la demanda les prioritats d'actuació per assolir l'equilibri territorial. Des del punt de vista de les activitats de les quals es fixi la seva compatibilitat, el Pla establirà una classificació dels aeròdroms de la xarxa, en funció de la finalitat del trànsit aeri. Finalment, el Pla d'aeroports contindrà els criteris que estableixin el grau de complementarietat i multifuncionalitat de la futura xarxa d'aeroports de Catalunya, així com la definició i distribució de la xarxa, en funció de l'ús públic o privat, la temporalitat en el cas dels aeròdroms eventuais i la tipologia, és a dir, tenint en compte els tipus d'aeronaus que facin servir les infraestructures aeroportuàries específiques, com els altiports o hidroports, a fi d'establir les condicions derivades de les servituds aeronàutiques i les mesures correctores ambientals resultants. Anunciar-los també que ahir mateix es va encarregar ja a una consultoria la redacció d'aquest Pla director d'aeroports, per poder complir el que una de les disposicions addicionals de la Llei diu: que ha d'estar redactat dintre d'un any.

El tercer instrument innovador de la Llei el constitueix el comitè d'usuaris. Amb el comitè d'usuaris es pretén establir una comunicació directa i fluida entre l'entitat gestora i els usuaris del transport aeri, a fi d'impulsar i millorar l'activitat diària dels aeròdroms i aeroports. En termes generals, formaran part dels comitès d'usuaris les organitzacions que duguin a terme activitats econòmiques dins l'aeroport o aeròdrom, o els representants d'associacions vinculades a l'activitat aeroportuària, i en particular formaran part del comitè aquelles persones físiques o jurídiques que transportin viatgers o mercaderies per via aèria amb origen o destinació a l'aeroport de què es tracti.

En resum, l'esperit de la Llei d'aeroports de Catalunya, lluny de representar únicament un marc normatiu en sentit estricte, pretén ser l'instrument de referència posat a disposició de la societat d'aquest país a fi que tant el sector públic com el privat puguin disposar de les infraestructures aeroportuàries més escaients.

Voldria acabar explicant als senyors i les senyores diputades que aquesta Llei no és un element aïllat, sinó una peça més de la política aeroportuària i aeronàutica del Govern, de la qual em permeto, breument, recordar els trets més rellevants. En primer lloc, la decidida política de potenciació dels aeroports existents, i en aquest sentit cal recordar el foment que des del Govern de la Generalitat es va donar a l'acord entre totes les administracions per fer possible l'ampliació de l'aeroport del Prat. També, el seguiment i l'impuls que s'ha fet amb els plans directors, avui ja feliçment en tràmit molt avançat per part del Ministeri de Foment, dels aeroports de Girona - Costa Brava, de Reus i de Sabadell. També, amb la difusió territorial de les instal·lacions aeroportuàries; en aquest sentit, potser el tema més rellevant –i que ahir va sortir també en aquesta cambra– és el conveni signat amb el Govern d'Andorra per desbloquejar l'anomenat «aeroport del Pirineu», a la Seu d'Urgell, Alt Urgell. També, com vostès saben, l'adquisició que ha fet el Govern de la Generalitat de l'aeròdrom d'Alfés, amb la voluntat que la ciutat i les comarques de Lleida disposin també d'unes instal·lacions aeronàutiques del més alt nivell possible. També les actuacions, ja adjudicades, de millora de l'aeròdrom de la Cerdanya. I també, en el marc del Pla territorial parcial de les terres de l'Ebre, la previsió de l'aeroport de les terres de l'Ebre, a Vinallop, a mig camí entre Tortosa i Amposta.

També dir-los que, en un altre ordre de coses, aquesta política de suport al sector aeronàutic del país té molt a veure amb la formació, i des d'aquest punt de vista hi han tres actuacions, en aquest cas interdepartamentals: la primera, el suport que des del Departament de Treball es dona a la Fundació Aeronàutica de Catalunya, que està formant tècnics a Sabadell; també dintre, en aquest cas, de la política de formació professional reglada, la construcció que s'ha fet des del Departament de Política Territorial i Obres Públiques d'un hangar al costat d'un centre de formació professional IES al Prat, perquè en el Prat de Llobregat –sembla un lloc ben adient– hi hagi també formació professional encaminada al sector, i finalment, la incorporació del Govern de la Generalitat, que es farà les properes setmanes, a la Fundació Re-

go, formada per l'Associació de Pilots de Línies Aèries i l'Ajuntament de Reus, per dur a terme formació de pilots, tenint com a base l'aeroport de Reus.

Dir-los també que en aquest moment nosaltres estem treballant ja en el Pla d'aeroports, com els he informat, que des d'ahir està ja encarregat a una empresa consultora.

La participació del Govern de la Generalitat no s'acaba aquí, i, com vostès saben, portem la participació i el lideratge, en molts casos, de plataformes de foment del transport aeroportuari, com pot ser el Barcelona Air Cargo, a l'entorn de la necessitat que l'aeroport de Barcelona augmenti molt sensiblement la seva capacitat com a transport de mercaderies, i també a les associacions Barcelona Centre Logístic, Girona Centre Logístic i la que s'està preparant en el context del Camp de Tarragona i la ciutat de Reus. Finalment, també, la nostra participació en la recent creada associació de Barcelona Aeronàutica.

Jo voldria acabar dient que, de tota aquesta política aeroportuària del Govern, la Llei n'és, no obstant, una peça clau, i des d'aquest punt de vista voldria agrair molt especialment a totes les persones que l'han fet possible..., en primer lloc, a tota la comunitat aeroportuària, dels quals hi han uns quants membres avui aquí, als quals els vull agrair, doncs, tots els suggeriments que ens han fet al llarg de tota la tramitació de la Llei; com no?, a la gent de la Direcció General de Ports i Transports, que l'han elaborada, i als diputats que hi han intervingut. En primer lloc, el diputat senyor Josep Micaló, de Convergència i Unió, que crec que ha conduït les negociacions perquè la Llei fos una realitat amb una gran destresa. També voldria agrair molt especialment a Esquerra Republicana de Catalunya el suport, la comprensió per aquesta Llei, que jo crec que és una llei important pel que fa a les aspiracions del nostre país pel que fa a la política aeroportuària; al senyor Bonet li voldria agrair molt especialment aquesta seva disposició, i el mateix a la diputada senyora Alícia Sánchez-Camacho, del Partit Popular, que ha fet també aportacions substancials, que crec que estan recollides en forma d'unes esmenes transaccionals, que espero que comptin amb l'aprovació de la cambra. I també la participació del senyor Nello, del Grup dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i també del senyor Boada, d'Iniciativa per Catalunya - Verds.

A tots ells i a la cambra, crec que cal agrair-los la feina que han fet i desitjar que això que avui dia és una incipient política, encara, segurament, doncs, amb poques competències pel que fa al nostre país, vagi creixent i, sobretot, resulti útil de cara al foment de tot el que en podríem dir l'aeronàutica, però també del trànsit aeroportuari, al nostre país.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller. Ara passarem al debat per defensar les esmenes i fixar la posició. Té la paraula, en primer lloc, la il·lustre diputada senyora Alícia Sánchez-Camacho, del Grup Parlamentari Popular.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, il·lustre conseller, el posicionament del nostre Grup Parlamentari respecte a aquest Projecte de llei és, com no podia ser d'altra manera, extremament positiu. Creiem que és una llei important, perquè és una llei que ve a solucionar un dels problemes d'infraestructures que a Catalunya teníem fins ara, i era el de manca d'una xarxa, una infraestructura aeroportuària dels aeroports i aeròdroms que són competència..., de titularitat de la comunitat autònoma de Catalunya.

L'aviació comercial o l'aviació..., es poden distingir dos àmbits: un, que seria l'aviació comercial, que és la que respecta al transport de passatgers, correu i càrrega amb finalitats comercials, i una altra aviació, que és l'anomenada «aviació general» o de treballs aeris, que és aquella que va adreçada a aeronaus que tenen un pes inferior a 5.700 quilograms o, fins i tot, aquelles aeronaus ultralleugeres i que poden anar adreçades a diferents tasques: tasques d'activitats comercials –com poden ser aerotaxi, publicitat, fotografia, fumigació, extinció d'incendis, rescat, vigilància, escola i formació de pilots–, així com també activitats lúdiques i esportives.

El nostre Grup Parlamentari considera que en una infraestructura com les aeroportuàries, aquí a Catalunya, en aquest nivell, encara estàvem mancats. Estàvem mancats perquè algunes d'elles estaven encara malament i no havien tingut el suport que els corresponia. Per això creiem que una llei d'aeroports que desenvolupés l'establert a l'article 11.8 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya era absolutament prioritària i necessària per a un país modern com el nostre. I li direm per què, senyor conseller. Perquè nosaltres creiem que l'activitat i les empreses aèries generen també un sector industrial i productiu i mercantil creixent important.

El sector industrial és significatiu, en primer lloc, per la pròpia fabricació d'aeronaus, la distribució d'aquestes aeronaus, fins i tot el tractament i el manteniment posterior d'aquestes aeronaus; però també genera unes activitats comercials i professionals importants, que són aquelles que van destinades al finançament de transaccions i l'assegurament d'activitats aèries.

Catalunya necessitava una infraestructura material d'aeroports i aeròdroms, però el que necessitava era un marc normatiu on es pogués desenvolupar aquestes infraestructures –estem parlant sempre de grans infraestructures. I així el Grup Parlamentari Popular ha pactat i ha fet amb el Grup de Govern i amb el Consell Executiu un pla d'equipaments en el qual s'estableixen com a prioritaris objectius com són la línia 9 del metro i altres infraestructures prioritàries. Però no hem de deixar de banda, senyor conseller, i senyores i senyors diputats, que també hi han infraestructures –i cal desenvolupar els aeroports i els aeròdroms– que no són d'interès general, tal com s'estableix en l'Estatut d'autonomia de Catalunya; perquè estem parlant d'un sector econòmic que es refereix a pimes, les petites pimes del sector aeroportuari, no estem parlant de les grans infraestructures i dels grans aeroports d'interès general, estem parlant d'aquestes pimes que són necessàries per a un país modern i desenvolupat com el nostre.

Pensin vostès que a països de la Unió Europea com França, com Alemanya, com Suïssa ens trobem un aeroport i un aeròdrom gairebé cada quaranta, cinquanta quilòmetres; Catalunya no té aquesta infraestructura aeroportuària, a Catalunya estem mancats d'això, perquè no hi ha hagut un desenvolupament sostenible d'aquestes infraestructures. Per això creiem que aquest marc normatiu, senyor conseller, és oportú, és adequat, és necessari; i, a més, li reconeixem la vàlua del desenvolupament i de l'establiment d'aquest marc normatiu.

Entrant en l'anàlisi jurídica de la disposició i de la norma jurídica, nosaltres creiem que, com bé ha dit el conseller, és una norma innovadora, una norma innovadora sobretot pel que fa a dues qüestions importants. Una, la incentivació de la inversió privada, és a dir, que puguin establir-se els mecanismes jurídics perquè hi hagi una incentivació de la inversió privada tant en l'elaboració i construcció d'aeroports o aeròdroms de titularitat privada, ja siguin després d'ús general o d'ús particular; i, sobretot, per un mecanisme de gestió –com molt bé ha dit el conseller–, tant per als mecanismes de gestió de contractació directa o indirecta, però sobretot per un òrgan important, i és el d'aquesta entitat gestora de caràcter mercantil que pugui gestionar els aeroports i els aeròdroms d'ús general i de titularitat pública aquí a Catalunya.

Per això, creiem que l'aportació del nostre Grup Parlamentari ha estat important i ha participat en la construcció i elaboració d'un marc normatiu absolutament necessari per al desenvolupament de les infraestructures aèries al nostre país. Nosaltres hem presentat un total de cinquanta esmenes, de les quals han estat la gran majoria acceptades i transaccionades amb el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i, a més, de les esmenes que queden reservades a aquesta presentació, faríem esment i faríem presentació a la presidència del Parlament de la transacció de l'esmena número 18, que creiem que és important perquè estableix que el Pla d'aeroports contingui les previsions economicofinanceres per a cadascun dels equipaments futurs i, a més, senyor conseller, que això, si escau, es reculli en els pressupostos de la Generalitat; com vostè molt bé ha dit, aquesta Llei recull l'obligació de realitzar un pla d'aeroports que defineixi l'escenari aeri de Catalunya, i això tenim un termini d'un any per dur-ho a terme, però nosaltres els hem dit que, a més, volem que siguin precisades quines són les previsions economicofinanceres d'aquests equipaments i que, a més, constin en els pressupostos de la Generalitat de Catalunya.

La segona transacció que es presentaria seria referent a l'esmena número 22 i seria aquella que té a veure amb l'autorització administrativa dels aeroports i aeròdroms privats, seria aquella que recull el silenci administratiu positiu, perquè creiem que l'eficàcia, l'agilitat per donar a terme aquestes inversions en aeroports i aeròdroms privats pugui permetre que en sis mesos des de l'acceptació de tota la documentació es pugui donar per aprovada l'autorització administrativa d'aquests aeroports o aeròdroms de titularitat privada. És per això que queden retirades, per part del Grup Parlamentari Popular, totes les altres esmenes que quedaven vives en aquest debat i solament queden transaccionades aquestes dues esmenes, la 18 i la 22.

Per cloure, agrair a tots i cadascun dels diputats i sobretot al lletrat que ha estat amb nosaltres al llarg de totes aquestes ponències..., per poder configurar i aprovar avui un marc normatiu del sector aeri català que creiem que és absolutament necessari per al desenvolupament d'aquestes infraestructures i per al creixement econòmic i sostenible del nostre país.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Ara, pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor Oriol Nello.

El Sr. Nello i Colom

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup manté una quinzena d'esmenes al Dictamen de la Ponència. Aquest nombre tan elevat de dissensions no és pas imputable ni a la manca de bona relació entre els ponents ni a la falta de diligència del representant del Grup de Convergència i Unió, el senyor Micaló, que amb simpatia i amb mà esquerra ha procurat de facilitar el màxim nivell d'acord. El fet que subsisteixin tants desacords respon, senyores i senyors diputats, a la presència de desacords de fons sobre el contingut de la Llei; desacords que n'afecten tant l'àmbit d'aplicació, el model de gestió que es proposa i el respecte a les competències locals, a les competències municipals; és a dir, als elements essencials d'aquesta Llei d'aeroports de Catalunya. Anem-ho a veure.

El primer desacord és que aquesta, senyores i senyors diputats, no és la Llei d'aeroports de Catalunya. Vull dir que aquesta Llei, com s'especifica en el seu article primer, és d'aplicació als aeròdroms i aeroports que no tenen la qualificació d'interès general. És a dir, és una Llei d'aplicació als aeròdroms com el d'Empuriabrava, el de la Cerdanya, el d'Alfés –recentment adquirit per la xifra de 60 milions de pessetes, per cert, per la Generalitat–, i en canvi no ho és als aeroports com el Prat, Girona - Costa Brava, Reus, la Seu - Pirineu o l'aeròdrom de Sabadell, l'aeroport de Sabadell.

De veritat pensem que podem fer una Llei d'aeroports que no tingui en compte aquestes infraestructures que són les bases, les peces essencials del nostre sistema aeroportuari? Ho creiem, de veritat, senyor conseller? De veritat, davant de les transformacions que el Govern de l'Estat està plantejant en l'administració del sistema aeroportuari, del sistema d'AENA, podem fer com si res no passés i anar legislant per a aquestes infraestructures menudes, que, amb tots els respectes, compleixen una funció important, però que no són, de cap manera, la base del nostre sistema aeroportuari? Nosaltres creiem que no, que de cap manera. I és per això que hem proposat una esmena, que vostès trobaran –és la que porta el número 108–, per tal d'introduir una disposició addicional segons la qual, en el termini de sis mesos després de l'aprovació d'aquesta Llei, el Govern de la Generalitat resta emplaçat a exercir iniciativa davant les Corts de l'Estat per tal d'obtenir el traspàs de les competències sobre els aeroports d'interès general a

través del mecanisme previst per l'article 150.1 de la Constitució. Es tracta d'una iniciativa que ja va ser introduïda a proposta del nostre Grup com a resolució en el debat de política general recentment celebrat en aquesta cambra –no és veritat?– i que, francament, no entenem la reticència del Grup que dóna suport al Govern a incloure-la en el text de la Llei.

Algú ha dit que és diguem-ne per imposició, diguem-ho així, a suggeriment del Grup Popular. Sigui com sigui, no entenem que un govern que es diu catalanista, més que catalanista, es diu nacionalista, tingui reticències a reclamar les transferències, el traspàs dels aeroports d'interès general a Catalunya. I no ens diguin que ja fan esment de la qüestió en el preàmbul de la Llei, home!, perquè tots sabem, senyors i senyores diputats, tots sabem perfectament que, en les lleis, els aspectes decisius, en les lleis, figuren en la part dispositiva. Primer desacord, doncs: nosaltres volem una veritable llei d'aeroports de Catalunya, no una llei per a tres, quatre o mitja dotzena d'aeròdroms.

Segon aspecte amb el qual no estem d'acord, segon aspecte en el qual dissentim: el model de gestió que es proposa per als aeròdroms i aeroports. Val a dir que, com en altres aspectes, s'ha aconseguit –i hem de reconèixer que en aquest camp els grups de la majoria han acceptat algunes de les nostres esmenes– que tot aeròdrom o aeroport, sigui públic o privat, hagi de tenir un pla director –això és un avenç que no estava en el text inicial i que estem contents d'haver aconseguit millorar–, però no hem aconseguit –tot i l'èmfasi que ara hi feia el senyor conseller– introduir-hi les fórmules integradores i dinàmiques, en el model de gestió aeroportuari. I les nostres esmenes en aquest camp, que jo ara no els cansaré detallant-los –la 74, la 76, la 78, etcètera–, van en una doble direcció.

En primer lloc, nosaltres entenem que els aeroports de titularitat pública, una vegada siguin traspassats de l'Estat a la Generalitat, han de restar vinculats a uns consorcis –un per cada aeroport, naturalment– integrats per la Generalitat i pels municipis concernits. L'Estat transfereix la competència; la Generalitat la rep i forma un consorci implicant-hi les administracions locals, i, després, cada un d'aquests consorcis, senyor conseller, cedeix la gestió de la infraestructura aeroportuària, no? –en aquells aspectes en què això es pot fer–, a una entitat de caràcter mercantil, a un altre consorci, per exemple, en què s'integri també les cambres de comerç, indústria i navegació, o una entitat privada, etcètera.

Amb aquest model de gestió ens acostaríem a aquell que ja existeix, per exemple, a França, com vostès saben, no?, on el paper de les cambres de comerç en la gestió dels aeroports és molt rellevant; o a Holanda, on l'entitat que gestiona l'aeroport de Schiphol, no?, ho fa tan bé i de manera tan eficient que no només gestiona el propi aeroport sinó que fins i tot està gestionant –i de manera molt exitosa– altres aeroports europeus. Per què no podem reclamar la transferència del Prat? Per què no vincular-lo –després d'obtenir-la– a un consorci integrat per la Generalitat, l'Ajuntament de Barcelona, l'Ajuntament del Prat, si volen? Per què no integrar després en la seva gestió la Cambra o la Fira? Per què no fer-ne una empresa prou eficient fins i tot per gestio-

nar altres aeroports espanyols o europeus? Per què no ho podem fer, això? Per què una llei tan curta de mires? Per què una llei d'aeroports de Catalunya que només s'aplica als aeròdroms?

No és un qüestió administrativa, és una qüestió estratègica de la qual depèn en bona part el futur dels nostres aeroports; aeroports que en aquest moment estan coneixent un ritme d'expansió molt important pel que fa al volum de tràfic. I el nostre Parlament no pot passar de puntetes sobre aquesta qüestió dient: «És que això no ens toca.» Però els grups de la majoria, de nou, en aquest tema, tampoc no els ha semblat convenient acceptar aquests suggeriments.

Finalment, la Llei preveu el planejament del sistema aeroportuari, el que hi fa referència, per una autoritat aeroportuària, i, per altra banda, una limitació molt important de les competències municipals en la seva regulació. Nosaltres creiem que no cal crear una nova autoritat ara que es parla, precisament, de la dissolució d'AENA i que el planejament de la qüestió ha d'estar directament en mans de la conselleria o de la direcció general competent.

D'altra banda, pensem que l'emplaçament i el desenvolupament dels aeroports ha de ser fet de comú acord amb les autoritats locals concernides, precisament perquè les volem implicar profundament en la seva gestió, i per això hem introduït diverses esmenes –la 49, la 50, la 61– amb què hem volgut introduir cauteles per evitar que l'autonomia municipal en matèria del planejament del seu territori, en matèria de les llicències d'activitats, es pugui veure menystinguda.

Acabo, senyor president. Aquesta no és la Llei d'aeroports de Catalunya, aquesta és una llei curta de mires, curta d'ambició, és una llei que no permet reclamar les competències sobre els nostres aeroports, és una llei que no permet dotar-los de les formes modernes de gestió que necessiten, és una llei que no permet implicar-hi de manera plena la iniciativa privada i els ajuntaments.

Per tot això, senyor president, nosaltres mantenim les nostres esmenes i votarem en contra del text presentat. Res més.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, defensarem en aquest Ple les esmenes que ara han quedat vives amb tota la discussió en ponència i en comissió, esmenes, aquestes, que han quedat vives –i algunes d'elles, en aquest tràmit, doncs, s'han acceptat o s'han transaccionat– i que tenien, bàsicament, dos objectius: un, la participació efectiva dels municipis afectats en tot el planejament i l'elaboració del Pla director i de qualsevol tipus d'intervenció en el territori, o sigui, en tot allò que impliqui una afectació en el municipi

l'ajuntament hi ha de participar, ho ha de controlar i ho ha de regular –aquest és un element importantíssim, bàsic, per nosaltres–, i l'altre segon bloc és el control ambiental dels projectes, sobretot quan parlem d'unes infraestructures, infraestructures que poden ser i que són molt agressives en el territori, i aquest és un element, també, importantíssim a tenir en compte. (*Remor de veus.*)

De tota manera, en aquest tràmit de ponència i comissió algunes d'aquestes esmenes s'han acceptat, com he dit abans, però el cos gruixut de les nostres esmenes, dels nostres objectius, encara es mantenen vives i, per això, tenim moltes dificultats i no podem votar positivament la Llei d'aeroports si, veritablement, en el discurs d'aquesta intervenció o la que pugui fer el senyor Micaló, doncs, no s'accepten algunes d'aquestes esmenes.

Concretem els dos blocs. Deia: un bloc de caire municipalista, de participació i control dels municipis. Nosaltres trobem en aquesta Llei –una vegada més; no és la primera vegada– una actitud poc municipalista del Govern. El projecte destil·la una desconfiança cap als municipis i una excessiva tutela cap a la seva capacitat de decisió, que per nosaltres és important. Sobretot, ha de ser el municipi, que és qui controla, qui planifica el seu territori, qui n'ha de tenir cura, en totes les actuacions que es facin en aquest territori. Podem discutir si els municipis han de participar en l'elaboració del Pla d'aeroports; és discutible en el Pla general, que podríem entendre que aquesta és una competència quasi exclusiva del Govern de la Generalitat –ho podríem entendre–, però el que no entenem és com no participa en l'elaboració del Pla director, que ja és baixat més en el territori, i, en l'elaboració d'aquest Pla director, els municipis afectats, evidentment, hi han de dir la seva, cosa que no succeeix.

No se'ns accepta una esmena, com és la número 4, on deixem molt claríssimament que ha de ser el planejament urbanístic municipal el que classifica els terrenys. Hi ha una gran diferència: l'ordenació del territori, la fa el Govern de la Generalitat; la planificació urbanística, la fan els municipis, i aquí sempre hi ha una tendència a usurpar competències que són exclusives dels municipis.

I el mateix passa quan parlem de la delimitació de la zona de servei dels aeroports, no? Ja estem en territori municipal, ja estem fent l'estructura, ja hem construït fins i tot l'aeroport i hem dit quina ha de ser la zona que ha d'aplicar no només les pistes sinó les activitats que es puguin fer relacionades amb la pista –amb les pistes d'aterratge..., l'ajuntament, des del nostre punt de vista, ha de donar la llicència d'obres i la llicència relacionada amb la Llei d'intervenció integral de l'Administració municipal, i això també se'ls usurpa, als ajuntaments. Ha de ser l'ajuntament qui, després del projecte presentat, després d'aquesta delimitació de la zona de servei que està en territori municipal, ha de donar el permís de llicència d'obres, ha de donar el permís ambiental i, evidentment, també –deixarem que sigui una mica mercantilista, és clar–, cobrar-ne, també, aquesta activitat perquè, si no, no tindria sentit. I, en aquest sentit, va –perdonin la redundància– l'esmena número 9, que explica o que demana aquests elements, que no s'han tingut en compte en el projecte que aquí, doncs, s'ha presentat.

El mateix amb la formulació i l'execució de projectes. Totes les construccions, ampliacions o modificacions que es facin en l'àmbit municipal han de tenir un informe vinculat dels municipis afectats, des del nostre punt de vista, i això tampoc s'accepta en aquesta Llei d'aeroports. Un pot pensar, quan el municipi ha fet un Pla general, ha decidit quin és el desenvolupament futur d'aquell territori, quines actuacions s'hi han de fer, cap on vol anar aquest municipi, que, des d'un Pla que no controla l'ajuntament –el Pla d'aeroports–, se li diu: «Senyors, aquí tindran vostès un aeroport». D'acord, però és que no pot participar ni en la llicència, ni pot participar en la llicència ambiental, ni tampoc pot participar que digui: «Per nosaltres, aquest aeroport potser no és necessari; per nosaltres, aquest aeroport no ha d'anar en aquesta zona sinó que ha d'anar en aquesta, perquè de vegades els interessos del Govern no són els mateixos que els interessos del municipi. Per això, nosaltres plantejem que aquest informe ha de ser vinculat –no només un informe que llavors serà el Govern que decidirà si l'accepta o no–: autonomia en la planificació i, més, quan la Generalitat no ha desenvolupat l'ordenació territorial a través del Pla territorial general ni els plans territorials parcials.

Tampoc sabem quin és l'objectiu final, des del punt de vista territorial, del nostre país, perquè aquestes eines no s'han desenvolupat –dormen en un calaix des de fa anys– i no s'han atrevit..., evidentment, perquè al Govern, quan parlem de planificació, li comencen a tremolar les cames perquè no li interessa en absolut; prefereix que el territori no estigui planificat sinó que estigui lliure i al servei de qui pugui fer-hi actuacions que no pas una planificació que marqui clarament quines són les actuacions amb participació ciutadana, amb participació municipal, etcètera. El mateix amb les obres d'infraestructura i superestructura. El projecte de Llei fa una diferenciació amb relació a les llicències d'obres, no?: que, en el privat, sí que hi ha d'haver llicència d'obres, que el senyor conseller deia que era un caràcter innovador –sí que és innovador; el que no és innovador per al Govern de la Generalitat és que, als privats, sí, llicència d'obres; als públics, no. Per què? Per què aquesta diferenciació? O és un exemple clar del que deia del control i de la tutela per part del Govern a l'autonomia que ha de ser dels municipis perquè puguin fer, evidentment, aquestes actuacions i puguin participar en aquestes actuacions i es puguin beneficiar, fins i tot, d'aquestes actuacions.

Bé, i el mateix quan parlem de l'entitat gestora, que aquesta entitat pot elaborar projectes però també creiem en un informe previ de les entitats locals afectades que tampoc es reflecteix en aquest projecte de Llei. En definitiva, tot aquest bloc d'esmenes que encara ens queden vives mostra allò que els deia: que aquest element clau per nosaltres, que és el manteniment de l'autonomia municipal, es conculca, també, en aquesta Llei –també va passar amb la Llei de ports, en un cert sentit– i, per això, nosaltres no podem donar-hi suport.

El segon bloc fa referència al tema mediambiental, tema de protecció mediambiental, on ha citat estudis d'avaluació d'impacte ambiental en totes aquestes obres. Sobretot, nosaltres creiem que el Pla director,

que és el Pla sectorial, el Pla que marca les grans directrius d'ordenació i desenvolupament de l'aeroport aquí, al nostre país, doncs, hauria de tenir un estudi d'avaluació d'impacte ambiental perquè tenen una forta incidència en el territori. I així ho recomanen les directives europees, que nosaltres sembla que no els fem cas: la directiva europea 97/11, com també la transposició que s'ha fet a través d'un Decret llei –i ara s'està elaborant al Congrés de Diputats; s'està elaborant o s'està discutint el projecte de Llei d'avaluació d'impacte ambiental en grans infraestructures... Doncs, aquí tampoc el Govern de la Generalitat accepta que en el Pla director es pugui fer un estudi d'avaluació i d'impacte ambiental, i no entenem nosaltres per què sí que surt en els projectes, però no pas en la planificació general que representa el Pla director, que seria un element importantíssim.

I una altra de les esmenes que també plantejàvem nosaltres en aquest sentit seria prohibir la construcció d'aquestes obres d'infraestructura en un paratge classificat ja com a PEIN, i aquí em sembla que seria un element important: si nosaltres ja protegim el territori d'unes certes activitats, aquelles activitats que són molt agressives en el territori, com és un aeroport, home, podríem evitar de fer-los en aquell sector, no?, i podríem posar un exemple, com és Alfés, no?, l'aeròdrom d'Alfés, que és ara comprat, com es deia, pel Govern de la Generalitat. És una zona PEIN, una zona a protegir, amb un paisatge esteparí, jo crec, importantíssim, i jo crec que, a la plana de Lleida, segur que amb discussió, amb diàleg amb els ajuntaments, amb la Diputació, etcètera, es podria trobar un altre indret que, evidentment, doncs, significués la construcció en aquella zona –que jo crec que és important, amb el *hinterland* que significa, doncs, Lleida i el seu voltant–, doncs, d'un aeròdrom o d'un aeroport, i no precisament en una zona que està protegida, malgrat que hi pugui haver unes instal·lacions –instal·lacions, per cert, molt deficientes.

Per això, també mantenim totes aquestes esmenes referents, també, a tot el tema d'avaluació d'impacte ambiental; ja que fem construccions d'aquest tipus, doncs, que tinguem-ho... Ho repeteixo –i acabo–: només per anunciar que, les esmenes 31 i 33, doncs, les retirariem perquè, d'alguna manera, doncs –31 i 33–, bé, ja es reflecteixen, d'alguna manera –no pas exactament–, en el projecte de Llei i en les transaccionals que s'han presentat, i agrair, també, per acabar, a tots els ponents i, evidentment, especialment, al senyor Micaló per no només la mà esquerra sinó totes les mans que hi ha pogut posar perquè aquest projecte de Llei pogués avançar; ha fet tots els possibles perquè el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds també se sumés a aquesta unió que s'ha creat entre el Partit Popular, Esquerra Republicana i Convergència i Unió amb relació a aquesta Llei, però no ha estat possible; segur que ha estat incapacitat d'aquest ponent de poder entendre, doncs, les propostes que ens feia el senyor Micaló en aquest sentit, però per nosaltres és important l'autonomia municipal, per nosaltres és important que el territori no sigui agredit per aquestes infraestructures sinó que hi hagi una planificació per evitar aquesta situació i, per últim, també agrair al senyor Muro la seva participació, els seus consells, en tot aquest tema.

En definitiva, per totes aquestes qüestions, senyores diputades, senyors diputats, nosaltres no votarem favorablement la Llei d'aeroports que se'ns ha presentat en aquest Ple.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. El Grup d'Esquerra Republicana no ha presentat esmenes, però, per fixar el seu posicionament –i per cinc minuts–, té la paraula l'illustre diputat senyor Carles Bonet.

El Sr. Bonet i Revés

Gràcies, senyor president. Per fixar la posició, nosaltres vam presentar una vuitena d'esmenes i se'ns han acceptat totes. En aquest sentit, algú podria dir que, en fi, que la Llei està tota pactada. Bé, el que és cert és que també juguen els altres i també hi ha esmenes dels altres partits i, d'alguna forma, algunes també les votarem, no?

(Remor de veus.)

Bé, jo voldria dir, en primer lloc, quins han estat els criteris d'Esquerra Republicana. En primer lloc, cal aclarir –cal deixar ben clar; ja ho devien dir, doncs, aquells polítics decimonònics, no?– la diferència entre el que són lleis i el que són reglaments, eh?, i, a vegades, algunes esmenes semblen molt més desenvolupaments de reglaments que la Llei, eh?. De vegades, si comencem a posar una Llei molt gran, molt gran, molt gran, doncs, aleshores queda el que passa, no?: que la Llei, aquella, és tan gran que ho vol abraçar tot i, al final, no abraça res, i, en aquest sentit, doncs, bé, aquests han estat uns criteris.

L'altre criteri d'Esquerra Republicana, per les seves esmenes i per posicionar-se davant les altres, ha estat garantir que els ens locals tinguin participació en la gestió, eh?, i també garantir que els ens locals puguin impulsar la construcció d'aeroports que, en principi, només podien impulsar la creació d'aeròdroms. Aquest, també, doncs, ha estat un punt que Esquerra Republicana ha posat.

Un altre dels criteris és l'abast de la Llei. Nosaltres, en el seu moment, vam fer una interpellació, eh?, el mes de maig –amb la subsegüent Moció–, sobre el traspàs, via l'article 150.2, dels aeroports d'interès general, donat que el Ministeri de Foment havia expressat, per boca de l'anterior ministre i de l'actual, el propòsit de privatitzar-los com un bloc, la qual cosa volia dir que l'aeroport de Barajas passava a ser el gran aeroport i, el de Barcelona, un aeroport subsidiari.

En aquest sentit, doncs, a aquella Interpellació i Moció, sorprenentment, Convergència i el Partit Popular s'hi van oposar; després, en el debat de política general, Esquerra Republicana vam tornar a presentar una proposta de traspàs que sí que es va aprovar amb el text que va presentar Esquerra Republicana de Catalunya. És en aquest sentit que nosaltres, doncs, reivindiquem, no?, aquest canvi d'actitud que, en fi, es referia, sobretot, a la intervenció del senyor Nello. Això és així.

Després, per dir que, en aquest sentit –ja que estic posat en això del traspàs–, tenim molt clar el traspàs de competències; el que també tenim clar és quines han de ser les titularitats, eh? En aquest sentit, creiem que hi ha d'haver consorcis de gestió entre Generalitat i ajuntaments, però que, les titularitats, les ha de tindre la Generalitat. En aquest sentit, doncs, no votarem les esmenes autorestrictives en el sentit que el sistema aeroportuari català, doncs, només és el que té competència ara, sinó que, pel que fa al sistema aeroportuari català, s'ha d'entendre tots els aeroports, fins i tot els d'interès general i, després, també, no votarem les esmenes que tinguin alguna intenció que alguna entitat local afectada pugui posar un vet a una cosa d'interès general com és un aeroport. Nosaltres creiem que el municipalisme ha de ser, doncs, una cosa raonable; no ha de ser un municipalisme ostentós, exagerat i, a voltes, una mica farisaic, com, de vegades, doncs, ens delecten les nostres oïdes en aquestemicicle, no?

Crec que els municipis, tal com està ara la Llei –excepte algunes, que es poden millorar–, doncs, tenen perfectament cobertes les seves possibilitats i les seves competències amb el sistema de gestió, el sistema de poder impulsar, doncs, també, aeroports, i nosaltres sempre ho hem dit i ahir va ser motiu d'una pregunta al conseller: que hi ha d'haver una generositat per part de la Generalitat a l'hora d'establir convenis, a l'hora d'establir consorcis amb la Federació i l'Associació de Municipis, amb l'Ajuntament de Barcelona, del Prat, de Reus, de Girona, etcètera.

Per tot això, doncs, nosaltres, en principi, votarem la Llei, encara que també votarem algunes esmenes de l'oposició, com es veurà ara.

Moltes gràcies, senyor president.

(Remor de veus.)

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió i per a un torn en contra, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Micaló.

El Sr. Micaló i Aliu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo faria el torn en contra i també, ja, el posicionament del nostre Grup. Dir-los que avui aprovem una Llei, una Llei important –el conseller ho ha fet palès en la seva presentació–, i ha de ser una Llei molt important per a les comunicacions del nostre país, tal com també ho va ser i és la Llei de ports aprovada en aquest Parlament. És per això que el nostre Grup ha buscat el màxim consens possible, un consens que vam trobar, en principi, en el Grup d'Esquerra Republicana, potser perquè veiem la importància d'aquesta Llei amb la mateixa òptica, i més tard hem trobat el consens amb el Grup Popular, però no hem sigut capaços o no ha sigut possible, doncs, trobar-lo amb els dos altres grups de la cambra, Iniciativa - Verds i PSC - Ciutadans pel Canvi.

Bé, nosaltres ho hem fet –hem fet el que ha sigut possible–, i prova d'aquest intent, de buscar el màxim consens, és que de les cent vint esmenes que van ser pos-

sentades a aquesta Llei en cinquanta-una hem arribat a acord amb el Grup proposant per transaccionar i trenta van ser acceptades –això, en el tràmit de ponència–; n’han d’arribar quaranta-una de vives en aquest Ple del Parlament, però, d’aquestes, ja n’hi hagut nou de retirades –s’ha arribat a un acord amb dues més i dues més han sigut acceptades. Per tant, crec que no se’ns pot negar la nostra voluntat de diàleg i d’arribar a acords, un diàleg que, de vegades, ha sigut difícil trobar-ne el moment, per les múltiples ocupacions dels diputats i del treball que s’està fent en aquesta cambra, però que, al final, forçant-ho una mica, tots plegats hem pogut trobar.

Jo, per donar resposta a les seves esmenes i tal com han fet, també, els diputats i la diputada que m’han precedit, englobaria aquests dos grans trets principals, no?: un és l’aspecte municipal i, l’altre, l’aspecte competencial. Aquí és allà on no hem pogut arribar a acords. Jo li diria, senyor Boada, que, en l’aspecte municipal, escolti, no dubti de la bona voluntat del nostre Grup i del Govern en els municipis. Pensi que el diputat que li parla ara representa el Grup, en aquesta cambra, que té més alcaldies en el nostre país; ja sé que em dirà que són alcaldies no de les grans ciutats –que també n’hi ha–, però, normalment, les grans infraestructures –i, especialment, els aeroports– no van mai a les grans ciutats, van als pobles de les rodalies, i li parlo per experiència. Per tant, nosaltres serem els primers que entenem que s’ha de dialogar, que s’ha de pactar, que s’ha d’arribar a acords amb els alcaldes i amb els mateixos municipis, i, si convé, amb compensacions –per què no?–, però, si un aeroport és de gran interès, no pot ser, tal com ha dit el senyor Bonet, doncs, que hi hagi alguna ajuntament que pugui privar, perquè, si no, en aquest país no se’n faria cap, de gran infraestructura, perquè sempre hi hauria l’oposició d’uns o altres. Per tant, és una Llei que es fa des del Govern i el Govern ha de governar; per tant, hi ha moments que s’ha d’imposar tot després d’haver esgotat tots els recursos possibles per arribar a un acord.

En el camp competencial, jo diferenciaria dos tipus de competències, no?: les traspassades i les que han d’assumir aquestes competències o gestionar. Miri: vostè ens està dient, senyor Nello, que la titularitat dels aeroports ha de ser a base de consorcis; nosaltres, això no ho podem admetre de cap manera perquè això és restar competència, és restar poder al nostre Govern. Nosaltres entenem que, el dia que hi hagi les competències dels aeroports d’interès general, la titularitat ha de ser del Govern d’aquest país, que és el Govern de la Generalitat; en canvi, sí que estem totalment d’acord amb la gestió i, per això, en la mateixa Llei hi ha un article que diu, doncs, que, d’acord amb la gestió –el projecte de Llei–: «Seran gestionats per qualsevol de les formes de gestió permeses per la legislació», i, a més a més, vol dir, el consorci, si hi entra..., a més a més, el conseller ha dit que era un dels trets innovadors d’aquesta Llei.

Quant al control ambiental, entenem que a l’article 14, al nou article 14 –abans era el 13 d’aquesta Llei–, queden molt ben definits quins han de ser els trets ambientals i que, realment, s’ha de fer l’impacte ambiental abans de construir qualsevol aeròdrom, qualsevol aeroport. Quant al Pla d’espais d’interès natural, el mateix Pla

d’espais d’interès natural també té la seva normativa i pot dir el que es pot admetre i el que no es pot admetre.

I, per últim, parlar –en el tema competencial– de la famosa esmena 108, que és aquesta dels traspassos. Miri: vostè ha volgut disminuir molt la importància d’aquesta Llei; jo li diria: no té cap més diferència que la Llei de carreteres. La Llei de carreteres, evidentment, també és competència de les carreteres, en què té autoritat la Generalitat de Catalunya; amb el tema d’aeroports, també. Ara, això no vol dir que no defugim el fet que el dia de demà puguem tenir tots els aeroports traspassats, i, prova d’això –i vostè ho sap–, fa dos mesos, en aquesta mateixa cambra, es va votar una proposta, en el debat de política general, a la qual nosaltres vam donar suport i que es va aprovar. Vostè sap que, en el tràmit de ponència, senyor Nello, jo li vaig dir que, tècnicament –i no solament jo–, una resolució aprovada i votada fa dos mesos era més lògica que anés en l’exposició de motius que no en l’articulat. Li vaig oferir una transacció per passar-ho a l’exposició de motius; no la va acceptar.

A més a més, en tràmit de ponència, li vaig oferir, en nom del meu Grup, de presentar una iniciativa en aquesta cambra per donar peu a la resolució aprovada per aquest Parlament en el debat de política general; tampoc no la va acceptar. Per tant, evidentment, doncs, nosaltres no li podem donar suport després d’aquests oferiments i la votarem en contra perquè nosaltres entenem que, no perquè no hi estiguem d’acord sinó que no està en el lloc adequat, no ha d’anar a l’articulat sinó que ha d’anar a l’exposició de motius, i li hem ofert altres possibilitats per poder arribar a acord; no les va acceptar, vostè hi tot el dret, però nosaltres també tenim, doncs, tot el dret a no votar-l’hi.

I no voldria acabar, senyor president, després d’una Llei, doncs, important, sense agrair a les persones que hi han col·laborat i que l’han fet possible..., i voldria citar, doncs –i crec que avui algunes d’aquestes persones estan aquí, ens acompanyen i han volgut ser presents–, la Comunitat Aeronàutica de Catalunya i, de forma expressa, la Federació Aèria Catalana i la Fundació Parc Aeronàutic de Catalunya, així com també altres associacions professionals del sector, com aeroclubs, representants de companyies aèries, operadors logístics i les cambres de comerç. També voldria agrair als tècnics del Departament el seu suport i la seva ajuda tècnica, sobretot, doncs, als senyors Angosto i Tarrats, així com al mateix director general, senyor Ticó. També voldria fer esment –com ja ho he fet abans– del suport dels serveis de la cambra i, molt especialment, del senyor Xavier Muro, lletrat de la Comissió. I no voldria acabar, també, sense afegir-me a aquest clam que s’ha fet, doncs, de bona voluntat, de gran diàleg i de bon ambient que hi ha hagut en els treballs, i això ens ha facilitat molt als companys ponents, doncs, d’aquesta Llei.

I, per acabar, senyor president, només dir-li que nosaltres donarem suport a les esmenes que queden vives del Partit Popular, que són la 27 i la 34, així com a totes les transaccionals, evidentment, i que votarem en contra de totes les esmenes que queden del Grup del PSC - Ciutadans pel Canvi, Iniciativa per Catalunya - Verds.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Ara anem a votar el que varem deixar de votar ahir i pel mateix ordre del debat d'ahir farem les votacions corresponents. Prego, per tant, a tots els portaveus de cada una de les iniciatives que estiguin al cas d'aquestes votacions que vagi a proposar.

Tinguin present, totes les senyores i senyors diputats que usen telèfon mòbil, que, si està engegat durant la votació, genera interferències en el sistema; no sé si es van adonar que, ahir, jo no podia veure això..., és per culpa dels telèfons mòbils. Els prego que els apaguin.

Segona cosa: ara acabarem amb la votació de l'última llei que hem acabat de debatre; hi ha un president de Grup que té necessitat d'estar present a l'Ajuntament de Barcelona; per tant, si no és aquí, al final de la propera Llei, acumulem aquesta votació a la següent. D'acord?

Passem, per tant, ara, a la votació de la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el compliment dels plans comarcals de muntanya. Proposo la votació en dos blocs: per un cantó, els punts 3, 4 i 5 i, per l'altre, els punts 1, 2, 3 bis i 5 bis, que és la transaccional que s'ha fet amb el Grup del PSC - Ciutadans pel Canvi. Per tant, ara..., i 6 –perdó!–, i 6. Per tant, ara, punts 3, 4 i 5. Comença la votació

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents. La resta del text de la Moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 64 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació –i en una sola votació–, votarem la Proposició de llei sobre els drets d'informació concernent la salut i l'autonomia del pacient i documentació clínica.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

Ara posarem a votació el Projecte de llei de l'impost sobre grans establiments comercials. Primer votarem les esmenes 6 i 2, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi; després votarem la seva o, si la vol, acumulada... Ah, la 6 i la 2 per separat, molt bé. Primer l'esmena número 2.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 48 vots a favor, 82 en contra i 1 abstenció.

A continuació l'esmena número 6.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 54 vots a favor, 78 en contra i cap abstenció.

A continuació el text del Dictamen... Perdó, a veure, queda l'esmena de vostè, encara no votada, oi? Molt bé, doncs, ara votarem l'esmena d'Iniciativa per Catalunya.

Comença la votació.

Ha quedat rebutjada per 54 vots a favor, 78 en contra i cap abstenció.

Ara sí, votem el text del Dictamen.

Comença la votació.

Ha estat aprovat amb la unanimitat dels presents.

A continuació posem a votació el Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de llei sobre publicitat institucional, en una sola votació integrant-hi totes les esmenes transaccionals.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

A continuació posem a votació el Projecte de llei d'aeroports de Catalunya, primer amb les esmenes... (*El Sr. Nello i Colom demana per parlar.*) Sí...?

El Sr. Nello i Colom

Per demanar votació separada de l'esmena número 108 i per fer avinent que retirarem l'esmena número 53 en coherència amb les altres dos. L'esmena 108 és la que fa referència, precisament, al traspàs de competències; l'esmena 53 és una que si es mantingués seria ara contradictòria amb unes altres dues que previsiblement perdrem.

Moltes gràcies.

(Pausa.)

El president

A veure, intentarem... Aquesta és una votació una mica més complicada que les anteriors.

Primer sotmetem a votació les esmenes transaccionals que se sustenten en les esmenes 18 i 22, del Partit Popular, més les esmenes 27 i 34, només l'apartat 1 d'aquesta última. Entesos?

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 79 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció.

Sotmetem ara a votació l'esmena 108.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 65 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació sotmetrem a votació les esmenes del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi números 2, 8 i 40.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 65 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació les esmenes 3, 11, 12, 15, 21, 30 i 32.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 54 vots a favor, 78 en contra i cap abstenció.

I a continuació, també del mateix Grup, les esmenes 6, 28 i 39.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 54 vots a favor, 67 en contra i 11 abstencions.

I ara passem a votar les esmenes d'Iniciativa per Catalunya - Verds. D'aquest Grup, primer votarem les esmenes 7, 9, 19, 20 i 38.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 65 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació les esmenes 4, 10, 29 i 33.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 54 vots a favor, 79 en contra i cap abstenció.

A continuació ens queda per votar l'esmena 13, del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 54 vots a favor, 68 en contra i 11 abstencions.

I, per últim, el text del Dictamen amb les esmenes transaccionals incorporades.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 79 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció.

Projecte de llei de l'Institut Català de les Indústries Culturals (tram. 200-00010/06)

A continuació tractarem el punt vint-i-setè de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de llei de l'Institut Català de les Indústries Culturals. Té la paraula per presentar-la –quan l'hemicicle estigui a punt– l'honorable conseller de Cultura, senyor Jordi Vilajoana.

El conseller de Cultura (Sr. Jordi Vilajoana i Rovira)

Molt bé. Molt bon dia, molt honorable president. Il·lustres senyores i senyors diputats, moltes gràcies. El Projecte de llei de l'Institut Català de les Indústries Culturals, l'ICIC, que debatrem avui en aquest Parlament per a la seva aprovació, neix a instància d'aquesta mateixa cambra en virtut de la Resolució 633, de l'11 de juny de 1998, per la qual s'instava el Govern a elaborar un pla d'acció conjunt entre el Departament d'Indústria, Comerç i Turisme, el Departament de Cultura i la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, i l'objectiu era enfortir l'oferta audiovisual en el nostre país. En compliment d'aquesta Resolució, el Departament de Cultura va elaborar un pla d'actuació anomenat «Pla d'acció conjunt de suport a l'audiovisual», que el Govern va aprovar el mes de juny de l'any 99. Una de les conclusions d'aquest Pla d'acció era la necessitat de crear un ens capaç d'aglutinar no només les actuacions dirigides al sector audiovisual sinó a tots aquells altres sectors implicats directament en la indústria cultural.

A partir d'aquest fet es va encarregar a la Universitat Pompeu Fabra un estudi que va redissenyar institucionalment per definir la configuració de l'ICIC i també una miqueta el manteniment de la Direcció General de Promoció Cultural; seguint en aquesta línia i en la sessió d'investidura d'aquesta sisena legislatura, es van subscriure una sèrie d'acords entre els Grups de Convergència i Unió i el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, el primer dels quals era l'elaboració de la Llei de creació de l'ICIC en un termini màxim de tres mesos; complint aquest compromís es va aprovar pel Govern de la Generalitat, el 20 de març, aquest Projecte de llei i es va presentar aquí el 4 d'abril, admetent-se a tràmit aquest text de Projecte de llei per part de la Mesa del Parlament. Voldria dir que, prèviament, aquest Projecte de llei va ser parlat, presentat als diferents Grups Parlamentaris i als sectors de la cultura implicats.

La funció primordial de l'ICIC és de dotar l'Administració d'un organisme àgil per dur a terme de manera coordinada les actuacions destinades a desenvolupar les polítiques d'ajut i suport a les indústries culturals i d'una forma particular al sector audiovisual. L'Institut ens permetrà rendibilitzar al màxim les eines d'intervenció de l'Administració i fer extensives a la resta dels sectors aquelles mesures que s'han mostrat eficients aplicades en un àmbit concret d'aquest món, d'aquesta indústria cultural. Aquest nou organisme ens permetrà, també, aconseguir un aprofitament més bo dels recursos humans, materials i organitzatius de l'Administració de la Generalitat i, per altra banda, també voldria aclarir –perquè aquests dies a la premsa he llegit alguna preocupació– que la nostra voluntat és que aquest Institut tingui una estructura molt lleugera i que, a més a més, en qualsevol cas, no suposarà un creixement de l'estructura de la nostra Administració.

La missió de l'Institut Català de les Indústries Culturals consisteix, doncs, a promoure i donar suport a la implantació i al desenvolupament d'aquest sector industrial a Catalunya tot incrementant la qualitat i la competitivitat dels seus productes i serveis a fi d'obtenir un volum de producció i de consum que proporcioni estabilitat als sectors.

Definida així la seva missió, hem establert per a l'Institut els següents sis objectius, que entenem que són fonamentals: en primer lloc, reforçar el teixit de les indústries culturals i consolidar les estructures empresarials, tot donant resposta a les necessitats de finançament d'aquestes indústries; el segon seria dissenyar projectes que permetin definir polítiques d'ajut a les indústries culturals i impulsar al mateix temps mesures legislatives que afavoreixin el desenvolupament industrial dels sectors tot atenent les seves necessitats específiques; en tercer lloc, implementar programes per incrementar la difusió dels productes culturals en el mercat interior i exterior; també fomentar la creació de punts de trobada entre els professionals dels diversos sectors amb la finalitat d'afavorir els intercanvis comercials, potenciar la seva presència en el mercat interior, impulsar la seva imatge i facilitar l'accés a l'àmbit internacional; a més, l'Institut vetllarà per garantir l'existència d'esdeveniments de gran repercussió que fomentin la difusió i actuïn de manera de plataformes dels produc-

tes culturals; volem, també, fomentar l'increment de la competitivitat de les indústries culturals a través de la millora del producte, facilitar la incorporació de les empreses culturals catalanes al sector emergent de les noves tecnologies i, finalment, promoure la incorporació de nous talents i el reciclatge professional dels agents que operen en els sectors culturals incidint en la formació del capital humà.

Com hauran pogut veure, la filosofia sobre la qual es fonamenta el projecte de l'Institut Català de les Indústries Culturals pot resumir-se en unes idees molt concretes; agilitat administrativa, finançament de nous projectes i ajuda als que ja existeixen, promoció interior i exterior, al·licients a la competitivitat, panoràmica internacional, renovació i millora del mercat i dels seus productes.

A l'Institut de les Indústries Culturals hi seran representats tots els agents de les indústries culturals: per una part, l'Administració, a través dels Departaments competents en matèria de cultura, indústria, comerç, economia, noves tecnologies i radiodifusió i televisió; a més a més de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, les entitats representatives de les administracions locals i els representants dels diversos sectors de les indústries culturals.

L'Institut..., de seguida que aprovem la Llei, es desenvoluparà un reglament –que el Govern espera aprovar en les properes setmanes a partir d'aquesta aprovació de la Llei– i ha de desenvolupar els seus òrgans de govern: el Consell General i el Consell d'Administració, així com nomenar el seu director. En aquest moments, l'Institut compta amb un pressupost global per a la seva actuació de 1.725 milions de pessetes; tenint en compte que part dels recursos són els que s'hi ha aportat, utilitzarà recursos que estaven disponibles a la Direcció General i que permetrà gestionar-los des de l'Institut.

A més a més, compta amb unes línies de finançament alienes de 5.000 milions de pessetes per al sector audiovisual i de 3.000 milions més per al conjunt de les indústries culturals; a més a més, hi ha una partida de 325 milions, del Banc Bilbao-Biscaia, com a fons de garantia per a les indústries culturals.

M'agradaria, també, intentar explicar la línia que hem portat en el desenvolupament del treball i el que s'ha fet en comissió d'aquesta llei; hem intentat buscar el màxim de diàleg i de consens amb tots els grups, i en aquesta línia m'agradaria destacar que, de les seixanta-vuit esmenes presentades, quaranta-cinc han sigut incorporades al Projecte de llei, és a dir un 70%. El resultat, doncs, jo entenc que el treball fet a nivell de la Comissió de Política Cultural del Parlament i per part dels ponents de la Llei ha sigut positiu i en aquests moments jo crec que tenim una llei millor i més enriquida que la que vam presentar en aquesta cambra, i jo vull agrair el treball que s'ha fet en la Comissió, i especialment el dels ponents d'aquesta Llei, així com dels lletrats i tots els serveis de la cambra que han col·laborat en la gestió d'aquesta llei.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i la vicepresidenta segona el substitueix en la direcció del debat.)

Per acabar, l'ICIC es crearà a partir d'aquesta llei perquè entenem que relligarà la creativitat cultural i el teixit industrial del nostre país, permetent a la vegada una millor i més difusió, tant interior com exterior.

Per tot això, senyores i senyors diputats, els demano el seu vot favorable a aquesta llei, perquè entenem que amb aquesta llei podem fer una ajuda important a les indústries culturals del nostre país però també a la creació i també a la difusió de la nostra cultura, tant a Catalunya com al món.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Moltes gràcies, honorable conseller. Es passa, doncs, a la discussió de les esmenes a la totalitat i a l'articulat conjuntament. La primera esmena a la totalitat és presentada pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i té la paraula l'illustre diputat senyor Francesc Boya.

El Sr. Boya i Alós

Gràcies, senyor president. Senyors, senyores diputats, en primèr lloc, permeten-me arregrair molt especialment ath lhetrat qu'a hèt es trabalhs de ponència, tanben ath senhor Villotoro, especialment pera sua capacitat de consens, e d'includir totes aqueres esmenes que pendant es trabalhs de ponència s'an anat incorporant ath text de lei. Per tant, aquesti arregraiments, perquè, com a persona que tramite, com a diputat que tramite per primèr cop ua lei, pensi qu'a estat de molta ajuda era sua man esquèrra, era sua habilitat tà conduir aquesti trabalhs.

Dit això, passo a fer el posicionament del nostre Grup, la defensa d'aquesta esmena a la totalitat i també de les esmenes parcials que hem presentat a aquest Projecte de llei. Per nosaltres, la cultura és evident –i no entrarem en aquesta discussió, perquè crec que és una afirmació que compartim tots els grups de la cambra– que és un gran generador de llocs de treball, i ho és i ho serà encara més en un futur immediat. En aquest context, les indústries culturals i els emprenedors culturals han de ser un dels eixos més importants de qualsevol govern, i en això també estem absolutament d'acord amb algunes de les paraules que ha dit el conseller en tant que són i han de ser instruments de penetració en els amplis mercats culturals, ja siguin els interns o els externs.

Aquestes indústries han de ser considerades, per tant, peces clau en els futurs escenaris econòmics de Catalunya i en les projeccions dels mercats laborals, perquè com diuen molts experts en l'àmbit internacional, els nous increments en els mercats laborals, en els mercats de treball, es produiran en bona mesura i especialment en l'àmbit de la cultura. Per tant, al nostre entendre, les indústries culturals han de, per una banda, alimentar un mercat intern i consolidar aquelles expressions culturals pròpies, han de tenir capacitat de projectar enfora la vitalitat cultural del país i competir en un mercat àmpliament globalitzat i servir de pont entre la creació i el mercat, i, a més, impulsar –i permetin-me que ho subratlli– continguts amb valors democràtics, i crec que aquesta és una afirmació que avui és especialment oportuna.

Per tant, les indústries culturals han d'orientar-se vers una estratègia de penetració en les dues realitats en les quals avui convivim, és a dir, l'endògena, la pròpia, però també l'exògena, per tal de donar resposta a la creativitat i a la vitalitat de l'univers cultural català.

Jo passo a explicar-los per què ens posicionem en contra d'aquest Projecte de llei de les indústries culturals. Nosaltres entenem que el conjunt de les indústries culturals mostra avui a Catalunya un ampli ventall de sectors molts heterogenis pel que fa als seus processos creatius, als productius, als distributius i, així mateix, als hàbits de consum. Les diferències, per exemple, entre el sector teatral amb uns criteris de producció que són especialment artesanals o el món de l'audiovisual mostren una enorme diferència que reclama, al nostre entendre, estratègies i mitjans de suport que són molt diferenciats; per tant, nosaltres creiem que la creació d'un Institut que tindrà –al marge dels números que ens ha fet el conseller però que nosaltres no hem vist al pressupost– una clara escassetat pressupostària i una clara majoria de participació del sector públic en detriment del privat, i, per tant, al nostre entendre, serà una eina poc útil en un context en el qual cal una gran complicitat dels diferents sectors i uns programes de gestió que siguin molt flexibles i adaptats a les necessitats de cada àmbit.

Aquestes indústries, senyores i senyors diputats, són el reflex d'uns sectors que tenen situacions ben diverses, algunes d'elles, com és el cas de la dansa, i en bona mesura també del sector musical o de les arts visuals, amb una situació d'extraordinària gravetat, que podríem dir que necessiten plans de salvació nacional.

Nosaltres entenem que la política del Govern durant aquests anys ha sigut, en aquest sentit –i per utilitzar uns qualificatius benèvolos–, desorientada i erràtica, sense cap estratègia i sense cap capacitat de concertació amb els sectors. El Govern ha optat, durant aquests anys –vint anys, que són molts anys–, per una subvenció paternalista, arbitrària, que ha portat alguns sectors a la crisi a la qual em referia abans, i en aquest sentit van les nostres esmenes parcials a l'articulat, l'11, la 9 i la 14, en la qual nosaltres hem demanat que aquest Institut estigui dividit en seccions, almenys perquè aquests sectors tinguin referències clares dintre de l'Institut.

Nosaltres hi afegiríem, a tot això que els he dit, encara que avui aquest país està mancat d'un sistema formatiu en l'àmbit de les arts que estigui implantat, ben implantat al territori i que tingui un clar procés de planificació; que ens manca un clar suport a la creació cultural; que existeix un clar menysteniment dels ens locals en la planificació, com ho demostra aquesta llei i, a més a més, que ens manca –i vam tenir ocasió d'assistir a un debat prou interessant ahir– una xarxa d'equipaments per a la difusió cultural. Estem parlant que, avui, l'Orquestra de Barcelona i Nacional de Catalunya només pot actuar amb bones condicions a quatre o cinc llocs a nivell de tot Catalunya, i aquesta crec que és una dada que no ha de passar desapercebuda.

Però encara els diré tres motius més per no votar a favor d'aquesta llei, perquè nosaltres entenem que la par-

ticipació del conjunt del sector de les indústries culturals en aquest Projecte de llei no ha anat més enllà d'una participació purament de fets consumats. Els hem explicat el que volia fer el Govern i crec que la seva participació ha sigut extraordinàriament escassa. Perquè, ho he dit abans, la dotació pressupostària pot variar segons com es facin els números d'aquest pressupost, però no va més enllà dels 500 o 600 milions de pessetes, dels quals, quan descomptarem les despeses de funcionament de l'Institut, quedarà una quantitat absolutament exigua. I en això, senyor conseller, el pressupost diu el que diu.

Perquè avui és una evidència que les nostres indústries culturals estan perdent clarament pes en favor de les indústries situades a altres llocs de l'Estat, i en aquest sentit nosaltres entenem que aquest serà un institut façana. Nosaltres els oferim la possibilitat de rectificar i d'abordar aquesta qüestió amb un ampli consens entre les forces polítiques, però especialment, també, amb un ampli consens i amb capacitat de concertació amb el sector; nosaltres posem a sobre la taula un model alternatiu, entenem que cal definir un nou marc en les polítiques de suport a les indústries culturals, que estigui fet des de la concertació i des de la coresponsabilitat dels sectors implicats, aprofundint molt en la diagnosi dels problemes i de les estratègies necessàries per a cada sector –estem parlant de l'audiovisual, del multimèdia, del disseny, de l'edició, de les arts visuals, de les arts escèniques i de la música–, i entenem que cal abordar aquest problema amb plans estratègics sectorials molt definits per a cada sector i que resultin d'aquest procés de concertació del qual els parlava.

Entenem que necessitem una sèrie d'instruments, una sèrie d'organismes que siguin de gestió molt àgil i que vagin orientats a cadascun d'aquests sectors culturals; seria –al nostre entendre– molt positiu dibuixar un escenari de futur en el qual tinguéssim una Agència Catalana del Cinema i de l'Audiovisual, una Agència Catalana de les Arts Escèniques, un Institut, específicament un Institut, de les Arts Visuals, que entenem que s'emportarà la major part, per no dir gairebé tots els recursos, d'aquest Institut Català de les Indústries Culturals –m'estic referint a l'àmbit de l'audiovisual–, una Agència Catalana de la Indústria Editorial, un Institut Català de la Indústria Musical. Aquestes entitats, al nostre entendre, han de tenir òrgans rectors que siguin paritaris entre el sector públic –inclosos els ens locals– i, a més a més, amb el privat, com també n'he fet menció abans, i aquí anava la nostra esmena número 20.

Un alt càrrec del Departament deia fa alguns dies en- rere, en un mitjà de comunicació, que fins ara la Conselleria de Cultura havia repartit peixos i que ara ensenyaríem les indústries culturals a pescar. Jo tinc la sensació..., tinc una certa pràctica amb la pesca, perquè sóc home de muntanya, i em sembla, senyor conseller, que a les indústries culturals els estem donant una canya sense ham, i amb una canya sense ham difícilment es pot pescar; a més a més, ells hauran de competir en un riu i en un mar on hi ha una flota pesquera molt ben proveïda, que, avui, en l'àmbit de la globalització, tots sabem el potencial que existeix en els nostres entorns.

Per tant, nosaltres els proposem una alternativa clara per redefinir les polítiques en l'àmbit d'un sector tan important com aquest. Si ho volen, tenen l'oportunitat de rectificar, algú deia, en un dels pocs debats parlamentaris a què he assistit, que vostès, quan rectifiquen, l'encerten; jo crec que en aquest cas han de rectificar; si volen, nosaltres els oferim la possibilitat del consens: retornin aquest Projecte de llei i elaborem plegats una nova proposta amb la clara participació dels sectors.

Gràcies, senyor president, senyors i senyores diputats.

La vicepresidenta segona

Moltes gràcies, senyor diputat. La segona esmena a la totalitat és presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyora presidenta. Senyores diputades, senyors diputats, també jo vull començar subratllant el bon clima en què s'han desenvolupat els treballs de la Ponència, l'efectivitat dels serveis de la cambra a l'hora de donar-li tot el suport tècnic i material, i, per tant, el fet que quan el conseller deia que s'ha intentat buscar el consens, efectivament, s'ha intentat buscar el consens. Malauradament no s'ha aconseguit –malauradament no s'ha aconseguit– i el nostre Grup ha presentat, també, una esmena a la totalitat a aquest Projecte de llei; vull dir que aquest Institut Català de les Indústries Culturals és un institut llargament esperat però he de dir que defrauda expectatives perquè és un institut que si era llargament esperat és perquè hi ha un consens –aquí sí que hi ha un consens– que cal donar una forta empena, un nou impuls a les indústries culturals, un sector tan important per a la vitalitat cultural del país, per a una part d'una producció industrial també, per a la creació de llocs de treball i que, per tant, entenem nosaltres, era vital que complís justament, que aquest nou organisme que ara es crea complís aquests objectius.

Ens sentim especialment defraudats quan dèiem que no compleix les expectatives que esperàvem perquè, precisament, aquesta Resolució a la qual ha fet referència el senyor conseller, aquesta Resolució 633, de l'11 de juny del 93, en què s'encomanava al Govern la creació d'un institut d'aquesta naturalesa, va ser feta a proposta d'una proposició no de llei presentada per Iniciativa per Catalunya, precisament, i, per tant, ens sentim com..., ja sé que tots els grups s'hi senten implicats i tots els grups en senten la necessitat, però, justament en la mesura que s'havien fet interpellacions, s'havien fet esmenes als pressupostos en el sentit de la creació d'aquest Institut, s'havia fet aquesta Proposició no de llei que finalment va ser acceptada i ha portat cap a la conducció d'aquest Institut, ens sentim especialment legítims, per dir-ho així, des del punt de vista d'opinar perquè ens sentim defraudats.

No només aquesta demanda prové del Parlament, prové dels mateixos sectors implicats, especialment dels mateixos sectors implicats, alguns dels quals estan alertant que si no es prenen mesures per impulsar-los estan en un procés de declivi que si no s'atura pot ser greu,

i, per tant, entenem que no s'ha respost a aquesta demanda amb el que requeria justament i que aquest organisme que ara es crea és potser..., o que nosaltres proposem que es retorni el Projecte de llei per poder fer una cosa millor, perquè, el que ara se'n proposa, entenem que és un simulacre del que hauria de ser un veritable impulsor de les indústries culturals.

Nosaltres argumentem l'esmena a la totalitat a partir de quatre grans arguments, perquè aquest Institut de les Indústries Culturals tindrà pocs recursos i, per tant, no podrà aconseguir ni els mateixos objectius que es proposa en aquest Projecte de llei; en segon lloc, perquè no contempla de manera suficient les necessitats diverses d'un sector que és divers; en tercer lloc, perquè entenem que és dirigista i tutelador, aquesta proposta que se'n fa d'institut, més que impulsor, i, en quart lloc, també hi ha algun aspecte que ens fa pensar que pot arribar a ser deslleial respecte al sector, i això ja és més greu.

Per què assenyallem aquestes qüestions? Pocs recursos: pocs recursos i, a més a més, restant-los de la Direcció General de Promoció Cultural. Ens acaba de dir el conseller que hi destinaran 1.725 milions de pessetes, ens pot semblar molt o poc; 1.725 milions de pessetes són molts diners, però són només 200 milions més del que ara es destinava exactament a aquesta finalitat; si no, repassem el pressupost: el pressupost de la Direcció General de Promoció Cultural de l'any 2000 era de 8.684 milions de pessetes, el pressupost de la Direcció General de Promoció Cultural de l'any 2001 és de 8.884 milions de pessetes, 200 milions de pessetes més, exactament. Què, de més, farà aquest Institut de les Indústries Culturals amb només 200 milions de pessetes més respecte al que ara ja fa la Direcció General de Promoció Cultural?, ben poca cosa –ben poca cosa.

Per tant, s'està creant un organisme dotat de pocs recursos, hi insisteixo: no hem de valorar aquests 1.725 milions de pessetes, hem de valorar el que es treu, el que es resta de la Direcció General de Promoció Cultural i, per tant, que la quantitat efectiva de més que s'atorga són 200 milions de pessetes, només 200 milions de pessetes, una miqueta més, senyor conseller, una miqueta més.

I anirà en detriment, això que es resta de la Direcció General de Promoció Cultural, pròpiament de la promoció cultural, amb les finalitats d'aquesta Direcció General? És a dir, com es farà la complementació de funcions entre la Direcció General i l'Institut? És un interrogant que ens queda perquè no queda clar: la mateixa Memòria del Projecte de llei preveu que un 65% dels llocs de treball provinguin del Departament de Cultura, i més específicament de la Direcció General de Promoció Cultural, i també els mateixos diners, tal com hem vist.

Segon element que dèiem per a l'esmena a la totalitat: aquest Projecte no contempla les necessitats diverses d'un sector que és divers. No és el mateix, i ho sabem molt bé, el que implica la presència de la indústria, de la creació, de la difusió, de la comercialització en el cas dels audiovisuals, de l'edició de llibres, de les arts escèniques, de les arts plàstiques o de les arts visuals, no

és..., la diversitat és molt gran. La part industrial en la producció és molt important en l'audiovisual, en canvi, en les arts escèniques, plàstiques o visuals és més important la difusió; els espectacles en viu només es poden fer una vegada cada cop, les exhibicions no tenen la mateixa naturalesa que la producció de cassetts o de vídeos o de pel·lícules, per tant, el tipus de diversitat del sector, no veiem que quedi recollit en l'estructura mateixa de l'Institut, fins i tot en les finalitats de l'Institut.

Ens ha dit avui aquí el senyor conseller una cosa molt reveladora, que nosaltres hem vingut dient: aquest Institut, sobretot, atendrà el sector audiovisual, i ens sembla bé que s'atengui el sector audiovisual, ens sembla molt bé que s'atengui el sector audiovisual; ho ha dit el senyor conseller aquí, ha dit, literalment: «Atendrà de forma particular» –ha dit, ha subratllat «particular»– «el sector audiovisual.» I els altres sectors? Hi insisteixo: ens sembla bé que s'atengui el sector audiovisual, potser haguera sigut més clar crear un organisme específic d'impuls per al sector audiovisual, el mateix sector ho reclamava. Perquè la sensació que ara tenen els altres sectors és que seran els fills segons no privilegiats –si ho diguéssim en un llenguatge antic– o els cosins germans, en una categoria, podríem dir, de parentiu en què els fills o els germans són més que els cosins germans o els parents pobres, per dir-ho així, eh? Per tant, aquesta sensació que es destinaran menys esforços als altres sectors i que serà un paraigua que no cobrirà igualment tothom, aquesta sensació hi és, a més a més, expressada per les mateixes paraules del conseller.

Entenem, en tercer lloc, que és un projecte que considera o que organitza l'Institut de forma dirigista i tutelador, deia, en comptes d'impulsor. Per què dic això? Doncs, perquè es preveu una escassa participació del sector en els òrgans de govern de l'Institut; s'ha corregit una mica, és a dir, a través de les esmenes que vam presentar els grups de l'oposició, vam poder arrencar una major presència del sector, que, finalment, està representat, amb dues cinquenes parts en el Consell General i amb tres vocalies en el Consell d'Administració, però en el Consell d'Administració mateix l'Administració hi continua tenint dues terceres parts, i això és molt, eh?, i continua tenint una presència molt forta en el Consell General. També pel que fa referència a la concepció de qui nomena el director: és nomenat directament pel conseller de Cultura i no s'accepta –a partir d'esmenes proposades– que sigui una persona de reconegut prestigi en el context de la cultura, s'entén més com un gestor, un gestor nomenat directament, però, per tant, doncs, un gestor, per altra banda, que té moltes facultats, entre altres donar directament els ajuts i les subvencions: no és poc, és un d'aquells elements que s'ha fet servir sovint com un element de repartidora. Serà l'Institut un element de repartidora? S'ha negat la possibilitat que el Consell d'Administració opini sobre..., opini sí, decideixi, eh?, sobre aquesta qüestió. Totes les atribucions al director; per tant, continua sent dirigista, tutelador, es té por que el sector opini amb força, no s'ha buscat la complicitat a partir de la coresponsabilització amb major presència en els organismes de govern i amb major presència en les decisions.

I un quart motiu és que l'Institut pot ser –pot ser, no dic que ho sigui, tant de bo no ho sigui–, pot ser deslleial respecte al sector. Per què? Perquè es preveu que pugui constituir o participar en societats mercantils; això és legal, no estem discutint coses si són legals o no, sinó: primer, és necessari? Per poder, per exemple, potenciar i difondre el cinema català a l'estranger, cal una societat mercantil? Segur? No es pot fer d'altres maneres? És necessari? En primer lloc. Però el que ens preocupa és que es pugui alhora constituir societat mercantil i el mateix organisme pugui concedir ajuts públics i que, per tant, pugui constituir societats mercantils i rebre ajuts públics de si mateix, i això ja és el que ens preocupa, perquè això sí que pot ser un element de deslleialtat respecte al sector, per la mateixa situació, és a dir, pel mateix fet que pugui concedir-se a si mateix tota una sèrie d'ajuts i, per altra banda, si es tracta d'impulsar el sector impulsem el sector, no creem societats mercantils amb diners públics. Per tant, això..., cosa molt diferent és, en canvi, participar en empreses de capital risc per arrencar iniciatives, per estimular-les, això és farina d'un altre paner.

Aquests serien els arguments a partir dels quals hem sustentat l'esmena a la totalitat, i demanem, per tant, al Govern que retorni el Projecte de llei.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

En relació amb les nostres esmenes a l'articulat, he de dir que..., he assenyalat abans que hi ha hagut bon clima a la Comissió, s'han acceptat esmenes, estem satisfets de les esmenes que s'han acceptat, estem satisfets que hagin pogut incidir que s'hagi ampliat la participació del sector en els òrgans de govern, encara que la considerem insuficient, encara –ja ho he dit–, considerem satisfactori que s'hagi inclòs aquesta possibilitat de constituir empreses de capital risc i participar-hi, estem satisfets que es faci un llibre blanc sobre les indústries culturals per poder tenir l'estat de la qüestió i poder-hi incidir efectivament, però, amb tot, hem mantingut tota una sèrie d'esmenes particulars a l'articulat que van adreçades a compensar aquelles deficiències o aquelles insatisfaccions que ens provocava o que ens provoca el Projecte de llei tal com està formulat.

Hi ha un conjunt d'esmenes que del que es tracta és de potenciar el sector a partir de la seva diversitat, és l'esmena número 3, aquella que assenyalava que cal tenir en compte les especificitats del sector en l'organització mateixa de l'Institut i de les seves activitats; l'esmena número 5, que fa referència a la necessitat d'estimular també la creació i no només la part industrial, perquè entenem que és component indestruïble de la pròpia indústria cultural; l'esmena número 6, amb què proposem que la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió dediqui un 5% dels seus espais a la promoció de les activitats relacionades amb les indústries culturals, i l'esmena número 7, que proposa suprimir tot allò que fa referència a la constitució de societats mercantils.

I, en segon lloc –i vaig de pressa, perquè se m'acaba el temps–, hi ha tot un conjunt d'esmenes que suposen l'ampliació en la participació del sector en els òrgans de govern i en les seves funcions, ampliació..., és a dir, una

composició diferent del Consell d'Administració –són les esmenes 8 i 10– i el fet que el Consell d'Administració sigui qui decideixi qui dóna les subvencions i el Consell General sigui qui nomeni el director.

Ja, per acabar, només dir que estem decebuts, que demanem el retorn d'aquest Projecte de llei per fer tots plegats una nova proposta que respongui amb millor satisfacció la demanda de creació d'aquest Institut Català de les Indústries Culturals.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per a un torn en contra, té la paraula l'illustre diputat senyor Vicenç Villatoro.... Perdó. (*Veus de fons.*) Ah!, molt bé, és veritat, sí senyor. Té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Bargalló, pel Grup d'Esquerra Republicana. (*Veus de fons. Pausa.*)

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. La situació del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana davant d'aquest Projecte de llei és ambivalent. En primer lloc... Senyor president, des que estic parlant que estem en llum vermell, suposo que....

El president

No s'ho mereix...

El Sr. Bargalló Valls

No m'ho mereixo d'entrada, si més no...(*Rialles.*)

El president

Vostè mereix llum verda permanent.

El Sr. Bargalló Valls

Moltes gràcies, senyor president. Deia que la situació del Grup d'Esquerra Republicana davant aquest Projecte de llei és ambivalent i intentaré explicar per què.

En primer lloc, la creació d'un institut d'indústries culturals formava part del programa electoral d'Esquerra Republicana. En segon lloc, no només en formava part sinó que va ser un dels acords que, en el procés d'investidura del president Pujol, el Grup d'Esquerra Republicana i el Grup de Convergència i Unió van establir, en base a l'abstenció del Grup d'Esquerra Republicana en aquell procés d'investidura. En tercer lloc, el Grup d'Esquerra Republicana, en conseqüència amb aquest fet, no va presentar esmena a la totalitat a aquest Projecte de llei, perquè el Grup d'Esquerra Republicana no és contrari a la creació de l'Institut –no ho podria ser, si ho tenia en el programa electoral–; sí que va presentar un conjunt d'esmenes d'aspectes que no li satisfien de la Llei, del Projecte de llei. D'aquest conjunt d'esmenes, una dotzena, en aquest moment en el Ple només hi arriben vives dues..., i una de les quals, si no estem mal informats, el ponent de Convergència i Unió ens oferirà en la seva intervenció una transacció; per tant, voldria dir que ens en quedarà una.

Aquest seria, per tant, tot el panorama per tal que jo els pogués anunciar un sí entusiasta del Grup d'Esquerra Republicana a aquest Projecte de llei: és una cosa que teníem en el programa electoral, formava part d'uns acords amb Convergència i Unió i del conjunt d'esmenes presentades només ens en queda una; però no els puc anunciar un sí entusiasta del Grup d'Esquerra Republicana a aquest Projecte de llei, perquè hi ha un aspecte del qual també ens sentim decebuts, i el nostre Grup ja ho va dir, jo mateix ho vaig dir en nom del nostre Grup –i, per tant, no els sonarà com a innovador– en el debat dels pressupostos.

Nosaltres creiem que aquest Institut neix poc dotat, neix insuficientment dotat. No vull entrar en la batalla de números que s'ha creat al voltant de quines xifres neix. Com que a vegades preguntant les coses se saben, vaig preguntar al Departament que em diguessin amb quines xifres naixia, segons el Departament, i d'on les treia..., vistos els pressupostos per al 2001, d'on les treia. I amb les xifres que em va donar el Departament, de les quals, doncs, inicialment parteixo, doncs, bé, l'aportació nova a les indústries culturals arran de la creació de l'Institut està entre els 200 milions que deia la diputada del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds o 300 milions que em va dir el Departament; agafem-nos als 300 milions que em va dir el Departament: 300 milions nous, afegits, d'impuls a un institut que per poca infraestructura que tingui, en tindrà, que per poca infraestructura que necessiti, en necessitarà, és una dotació molt minsa per agafar amb ímpetu la gran quantitat d'objectius que ha de tenir l'Institut.

Perquè si el Grup d'Esquerra Republicana creu que l'Institut pot ser una bona eina..., i segurament –i això no els ho negaré– que si hagués estat el Grup socialista el que fos al Govern de la Generalitat hauria dissenyat una eina diferent –i que segurament si hagués estat del Grup d'Esquerra Republicana– de la que és en aquests moments, tal com és, l'Institut; i segurament tal com l'ha plantejat en el seu institut alternatiu, el diputat del Grup dels Socialistes; segurament l'haurien fet diferent. Però és una eina –governa qui governa– i és una eina per a unes necessitats objectives del país que cal actuar-hi amb urgència. Per això deia que aquesta sensació agredolça en sortir avui aquí, perquè les necessitats objectives hi són, i són contundents, i s'hi ha d'actuar, i aquesta dotació econòmica és –insisteixo– per nosaltres clarament insuficient.

Una de les crítiques que s'ha fet de la gestació de l'Institut ha estat la de la seva relació amb els sectors. Aquí el problema que ens trobem, inicialment, és que són molts sectors –són molts els sectors–; és a dir, els sectors culturals són molts, perquè no només hi ha el sector de l'audiovisual, el de les arts de l'espectacle, el de la música, el de la dansa, el de l'art, el de la creació literària, sinó que cadascun d'aquests sectors té molts sectors interns. Perquè quan parlem, per exemple, del cinema no estem parlant només d'un director de cinema, o d'una directora, estem parlant dels directors, dels guionistes, dels actors, les actrius, la gent de l'apartat tècnic –il·luminació, so–, estem parlant de molts sectors.

Una de les discussions, per exemple, que teníem, que hem tingut al si de la Ponència... –que ha estat, com s'ha anat dient fins aquí, una ponència agradable; jo els he de confessar que no he estat mai al Parlament en cap ponència desagradable, però en principi aquesta era una ponència tan agradable com les altres, tampoc voldria ara que hom en tragués aquí que ha estat una ponència paradisiàca: una ponència com les altres, amb gent civilitzada que ha discutit civilitzadament de coses civilitzades, que en el fons és el que cal esperar, tanmateix, del Parlament–, doncs, la discussió, per exemple, si s'incloua o no representants dels treballadors a l'Institut. El nostre Grup va dir inicialment sí; però el problema: quins treballadors?, de quins treballadors?, dels treballadors... Si parlàvem d'entrar-hi un representant: dels treballadors directors?, dels treballadors actors?, dels treballadors tècnics?, dels treballadors guionistes?, dels treballadors diguem-ne de suport logístic a tots els altres? I aquest, parlant només de l'audiovisual... –teatre, música...–, i el nostre Grup va dir: «nosaltres estem d'acord que hi entrin representants dels treballadors, però no sabem com assolir aquesta representativitat en un sector, a més a més, on les estructures sindicals són molt diverses i sovint molt minoritàries».

La feina de l'Institut ha de ser molt important, perquè –i ho ha dit un diputat que m'ha precedit– en l'Europa del segle XXI les indústries culturals seran unes de les indústries més emergents i unes de les indústries amb més possibilitats de creació de llocs de treball. Però és que, a més a més –i també ho hem dit nosaltres més d'una vegada–, les indústries culturals seran també, en l'Europa d'aquest immediat futur, les que marcaran o no l'existència d'una nació. En el context europeu, hi haurà nacions etnogràfiques, nacions que existiran en el record del passat, en allò que va ser, i hi haurà –i hi haurà– nacions vives, que seran aquelles que tindran uns elements de creació cultural situats en el mercat per al consum global europeu i occidental.

Sovint aquest és un llenguatge que els que provenim del camp de la cultura ens desagrada; he dit «producte», he dit «mercat» i he dit «consum», que són tres conceptes que, als que provenim d'una formació humanística, inicialment –inicialment– ens podrien repellar, però el que és cert és que avui en dia no podem pretendre que la creació cultural estigui a disposició de tots els ciutadans i ciutadanes sense aquests canals, que són uns canals bàsics: la reproducció ho és. I el que és cert és que el nostre país ha quedat endarrerit, endarrerit en el món del cinema, pel que fa a aquesta capacitat de producció cinematogràfica; endarrerit en el món de la discografia, pel que fa a aquesta capacitat de reproducció discogràfica; segurament no, en el món del teatre –segurament no, en el món del teatre–, però el que és cert és que alguns símptomes comencen a donar-se'n, i, si no, la cartellera dels darrers mesos a Barcelona ciutat ha estat un exemple d'un fet que no succeïa temps enrere, que inicialment no és potser ni positiu ni negatiu, sinó que..., hi havia una gran part d'obres de producció no catalana; això inicialment no és ni positiu ni negatiu, però així va començar el declivi cinematogràfic i així va començar el declivi discogràfic. I, per tant, és evident que cal reimpulsar aquests sectors de la indústria cultural també en favor dels creadors.

En aquest context –en aquest context–, el nostre Grup, que continua assumint la petició de creació de l'Institut d'Indústries Culturals com a pròpia, com la poden assumir també altres grups, que continua pensant que la Llei en si mateixa no és un instrument dolent –que la Llei en si mateixa no és un instrument dolent–, però que es troba davant el fet que la seva dotació pressupostària inicial no és la que caldria esperar, el nostre Grup té esperances posades en el futur de l'Institut, però esperances posades en el futur de l'Institut que passen –i això és motiu del Govern– per una major dotació –per una major dotació–, per la recerca de fons privats –per la recerca de fons privats–, per una col·laboració més estreta amb els diversos sectors, tot i entendre la gran complexitat dels sectors globalment i cadascun d'ells internament, i també una transversalitat.

Parlant de la Llei –i aprofitant l'avinentsa que tenim el conseller d'Indústria en aquests moments en el Ple, ja fa estona en el Ple–, parlant de la Llei, en el seu inici havíem comentat: no és només Cultura qui s'ha de posar rere l'Institut, no és només Cultura, és Indústria i Comerç també; és també Indústria i Comerç el que ha de sentir l'Institut com una eina de nous jaciments d'ocupació, com una eina d'impuls d'una activitat industrial que serà cada cop més important a Europa. I aquí és una feina del conseller de Cultura aconseguir que s'hi impliqui el Departament d'Indústria, aconseguir que en uns propers pressupostos l'Institut tingui un pressupost més alt, que vingui del Govern en general, però que vingui d'algun lloc.

I, finalment, el nostre Grup, al qual no s'ha fet cap oferta de consens des dels discursos de consens anteriors, sí que creu que tot és millorable i que, per tant, l'Institut segurament serà millorable; la Llei és, evidentment, millorable. El nostre Grup no té cap inconvenient a, si avui s'aprova la creació de l'Institut, d'aquí a uns mesos tornar a parlar-ne i d'aquí a uns mesos, si convé, refer el que s'hagi de refer, millorar el que s'hagi de millorar; absolutament cap inconvenient, perquè creu que, a més a més, les eines són per als moments, els moments són molt dinàmics i, per tant, les eines no han de ser encarcerades.

Per aquest motiu no vam presentar cap esmena a la totalitat, pel que he anat explicant; per aquest motiu no podem votar favorablement aquestes esmenes a la totalitat; per aquests motius ens hi abstindrem, perquè compartim alguns dels retrets, algunes de les decepcions que han generat, i per aquest motiu també la nostra posició davant la Llei és la posició que he dit, justament, en pujar: la de l'assumpció de l'Institut com una eina necessària, la d'assumpció de l'Institut com una eina que cal impulsar i els dubtes davant aspectes concrets, que, com comprovaran, significaran les distintes votacions del nostre Grup en les votacions que es produiran al voltant de la Llei.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Per a un torn en contra, té la paraula l'illustre diputat senyor Vicenç Villatoro.

El Sr. Villatoro i Lamolla

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en aquest torn en contra de les esmenes a la totalitat i a les esmenes parcials a l'articulat, hi arribo personalment amb una certa sensació de desproporció, diguem-ne, de doble desproporció.

D'una banda, em sembla percebre una desproporció entre la importància objectiva, la importància com a missatge de la creació de l'Institut d'Indústries Culturals i els retrets i els recels que, legítimament –i no d'una manera compartida, però sí d'una manera comprensible–, ha expressat l'oposició. Em sembla que hi ha una desproporció, que és molt més gran, que té un volum, que té una importància molt més gran el fet mateix de la creació que els retrets específicament adreçats a l'Institut que s'han expressat fins ara. Hi ha hagut retrets que no eren sobre l'Institut com a eina, que no eren sobre allò que diu aquesta Llei, sinó sobre el seu paisatge: retrets sobre la política cultural de la Generalitat, sobre temes pressupostaris, importantíssims, per descomptat, però no eren sobre allò de què estem parlant. D'allò de què estem parlant, que és el disseny d'una eina a favor de les indústries culturals, em sembla que els retrets que se'n fan no pesen, en un plateret de la balança, tant com el fet mateix de crear-lo.

La segona sensació de desproporció és encara més personal. Jo, al contrari del senyor Bargalló, és la primera ponència en la qual sóc, i a mi sí que m'ha semblat que hi havia bon rotllo, diguem-ne –n'hi deu haver sempre, eh?, però que n'hi havia força, de bon rotllo–, i a part del bon rotllo, del bon clima, que hi havia una disponibilitat a modificar el text inicial de la Llei molt gran, que aquesta disponibilitat ha significat que el 70% de les esmenes han estat recollides, transaccionades, retirades en funció de transaccions, i, per tant, m'imaginava una certa desproporció entre això, entre aquestes modificacions del text inicial, i el manteniment d'esmenes a la totalitat que signifiquen, diguem-ne, una posició francament hostil o un refús francament absolut de la Llei.

Probablement aquesta sensació de desproporció en el meu cas neix d'una sensació també de tipus personal. A mi em sembla molt important la creació de l'Institut d'Indústries Culturals, extremament important; important com a fet, important com a missatge de política cultural. És un missatge de política cultural fonamental, primer, i sobretot, perquè les indústries culturals són el futur d'una cultura; no l'únic futur d'una cultura, però no hi ha una veu per a una cultura en el segle XXI si no té un teixit d'indústries culturals fortes. Observem el nostre consum cultural individual de cada dia: bona part de la música, de la ficció que consumim són productes de tipus industrial. Fa un segle, fa cinquanta anys, no ho eren; eren productes que venien fonamentalment del món associatiu, del món civil organitzat. Ara vénen, fonamentalment..., la cultura que consumim prové de la indústria; no tan sols, però molt de la indústria.

Per tant, generar un instrument per donar una resposta per ajudar el teixit industrial és important per això. És important perquè les indústries culturals són un sector

emergent de futur i perquè faran guanyar diners i perquè faran crear llocs de treball, però, encara que no fessin guanyar diners ni creessin llocs de treball, les hauríem de tenir també, perquè, si no, no tindriem veu en el futur. La cultura feta a Catalunya, la cultura catalana no té futur sense un teixit d'indústries culturals. Per tant, això és importantíssim, i això em sembla recollit com a concepte per la Llei.

Però em sembla que també està recollida com a concepte una altra cosa tan important com aquesta: indústries culturals i cultura no són termes equivalents, no són sinònims. La cultura és més que les indústries culturals; no hi ha cultura de futur sense indústries, però hi ha més coses: la cultura és creativitat, la cultura és formació, la cultura és participació, i aquestes coses es donen en altres àmbits que el de les indústries. La indústria genera una relació de consum; la relació de participació es genera a través de la societat civil, a través del món associatiu..., a través d'altres móns. I això és molt important. Per tant, s'ha de pensar –i això em sembla que, diguem-ne, respon a alguns dels recels expressats avui o expressats per alguns sectors en alguns moments sobre..., o les decepcions que puguin haver tingut sobre l'Institut–..., l'Institut no és el Departament de Cultura bis: l'Institut és un instrument del Departament de Cultura per a un determinat objectiu.

Jo crec que una política cultural avui ha de tenir objectius diversificats, que demanen eines diversificades; és a dir, una sola eina, molt especialitzada, per a cadascun dels seus objectius. Fa un temps, quan hi havia uns debats entorn de la indústria del cinema –i ho utilitzo estrictament com a exemple, amb la voluntat, en tot cas, de generalitzar-ho–, preguntaven..., hi havia una conversa sobre quins eren els objectius naturals de la política cultural de la Generalitat sobre el cinema. Jo recordo haver comentat que eren tres –i ara en diria quatre–: un, que hi hagi més pel·lícules catalanes; dos, que hi hagi més bones pel·lícules catalanes; tres, que hi hagi més pel·lícules en català, i ara en diria quatre: que hi hagi més espectadors al cinema. Aquests objectius no són contradictoris, però tampoc són redundants. És a dir, el fet de tenir una cosa no dóna automàticament tenir l'altra; el fet que hi haguessin més pel·lícules catalanes no voldria dir que fossin més bones; el fet que siguin més bones no vol dir que n'hi hagin més... Són objectius diferents, diversificats, complementaris, no contradictoris –el fet de voler tenir més català al cinema no vol dir que se n'hagi de produir menys, al contrari–, no són contradictoris, però tampoc són redundants.

Per què neix l'Institut d'Indústries Culturals? Per a un d'aquests objectius: perquè necessitem un teixit industrial potent. L'Institut no resoldrà la bondat de les pel·lícules, no resoldrà la catalanitat de les pel·lícules, no resoldrà que vagin més espectadors al cinema. Resoldrà –en aquest exemple, que, ho repeteixo, és un exemple i que no voldria que s'entengués com una hiperespecialització de l'Institut en temes audiovisuals–, l'Institut el que resoldrà és la formació, en alguns casos el manteniment, en altres casos l'impuls d'un teixit industrial fort, un teixit que és imprescindible i que necessitem. Per tant, em sembla que en aquest sentit l'Institut

no ha de respondre..., o no és natural que ens el presentem com la resposta a altres demandes que té la cultura de nostre país, però que han de tenir altres instruments.

Precisament, la bondat màxima, la primera, amb el pressupost que fos..., millor que sigui un pressupost convenient, però amb el pressupost que fos, la primera bondat ja és tenir un instrument dissenyat específicament per a les indústries, que, per tant, no confongui els objectius de creació de musculatura industrial amb els objectius de millora de la qualitat –que són uns altres i que també s’han de complir, però a través d’altres instruments. I una, per mi, bondat inicial del mateix Institut és que en la mateixa taula, com a Institut, són assegurats el Departament de Cultura, el Departament d’Indústria, però també la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que és un instrument, en aquests moments, imprescindible per a la generació, per al manteniment, per a la construcció d’aquest teixit d’indústries culturals.

Per tant, la importància de la creació en ella mateixa i en aquests termes –sense entrar en la discussió dels números que vam fer ja en un altre marc–, la importància en ella mateixa de la creació d’aquest instrument em fa, diguem-ne, pronunciar com a grup en contra de les esmenes a la totalitat.

Pel que fa a les esmenes a l’articulat, jo crec que hi ha diverses situacions. Jo anunciaria, en primer lloc, la intenció del nostre Grup de votar favorablement l’esmena presentada per Iniciativa per Catalunya amb el número 8, que és..., he d’explicar que és fonamental també, perquè és una esmena que millora tècnicament el redactat, perquè permet quadrar els números de la composició del Consell d’Administració. I, tal com havia comentat el diputat senyor Bargalló, fem una proposta de transacció –que ara lliuraré a la Mesa– a l’esmena número 12, on demana: «les persones que ocupen les vocalies del Consell d’Administració hauran de ser *proposades* pel Consell General», la nostra proposta de transacció seria dir que han de ser *ratificades* pel Consell General. Aquestes serien les dues esmenes sobre les quals, diguem-ne, o hi hauria una acceptació o una possibilitat de transacció.

En les altres esmenes, jo diria..., cada una és cadascuna, però em sembla que hi ha quatre grups conceptuals que podrien ser respostos.

Un, les esmenes que parlen de la creació, de la necessitat d’adoptar els ajuts a la creació dintre de l’Institut. Precisament em sembla que la virtut és no parlar més del compte de creació, com és no parlar més del compte de llengua, com és no parlar més del compte de difusió. El seu objectiu és l’estructura industrial.

Evidentment, fer la ratlla entre l’estructura industrial i la creació és molt difícil, però precisament la voluntat i la vocació de l’Institut són no fer una ratlla absolutament impermeable, però sí especialitzar-se en allò que no és creació, comptant que la creació ha de tenir el suport decidit i ha de tenir les línies mantingudes i, si pot ser, incrementades per part de la Direcció General de Promoció Cultural, en una línia que en un cert sentit pot estar inspirada en el que va ser la distribució, en el cas de la política cultural quebequesa, entre la Sodec –que és la societat dedicada a les empreses culturals–

i el Consell de les Arts, que és la societat que fa els ajuts més directament a la creació. Per tant, no ens sembla oportú incloure-hi la creació com a concepte, precisament per no embolicar la troca, precisament per afavorir aquest aspecte de clarificació que té la Llei.

Segon aspecte de moltes o d’algunes de les esmenes –moltes no, perquè n’hi han poques en total; estem parlant d’un total de vint-i-una esmenes, dues d’elles a la totalitat–: equilibri Administració - sectors dintre dels òrgans. L’Institut és un òrgan de l’Administració, i em sembla que això forma part també de la transparència de les seves intencions; és un òrgan de l’Administració dissenyat perquè l’Administració ajudi els sectors culturals, i que contempla d’una manera creixent, gràcies a les esmenes, la participació dels sectors. No és un òrgan de tipus mixt. Per tant, em sembla que l’equilibri que s’ha aconseguit és un equilibri que garanteix aquesta preeminència que em sembla que forma part de la mateixa naturalesa de l’Institut, que no és un intent de dirigisme: és un intent de fer útil l’instrument en funció de les seves necessitats i de la seva procedència.

Tercer –i, per mi, molt menor– bloc d’esmenes parcials, sobre el personal directiu, sobre si ha de tenir o no publicitat la seva contractació. A mi em sembla que l’Institut d’Indústries Culturals necessita un personal directiu competitiu en un mercat difícil com és el de les indústries; per tant, que hem de crear les condicions perquè les persones que estiguin al davant de l’Institut i de cadascuna de les seves actuacions concretes siguin les més qualificades i que les puguem anar a buscar, que l’Institut pugui anar-les a buscar en el mercat de les indústries culturals precisament.

I un últim aspecte, diguem-ne, de desacord, sobre les esmenes parcials: la sectorialització. Jo crec, honestament, que parlar de sectorialització en indústries culturals és obsolet, és a dir, és cert que hi ha una gradació entre els diversos tipus d’indústries culturals o d’empreses culturals, que hi ha móns de dinàmiques molt diferenciades, però cada vegada més les indústries culturals es defineixen elles mateixes com a indústries culturals, no com a indústries de l’audiovisual, no com a indústries del multimèdia o com a indústries del teatre. Sabem –mirant els diaris cada dia ho podem veure– que en el món audiovisual són importantíssimes les indústries editorials, que el món de les indústries editorials, que són fortes en el nostre país, és a dir, de les indústries que sempre han fet llibres, ara s’autodefineixen com a indústries de la cultura, que fan llibres, que volen entrar en el camp dels mitjans de comunicació, que volen fer audiovisual.

Sabem que empreses que han nascut en l’àmbit de les arts escèniques –i que han nascut, per dir-ho així, com a empreses de serveis en les arts escèniques– han esdevingut empreses de producció i volen esdevenir empreses de producció audiovisual. Cada vegada hi haurà menys –i jo crec que cada vegada n’hi ha menys, fins i tot, ara– d’aquestes línies, aquestes ratlles, aquestes divisions internes. Jo crec que hem de parlar d’empreses culturals, d’indústries culturals, i menys, cada vegada menys, d’indústries editorials, d’indústries audiovisuals.

És per totes aquestes consideracions que em sembla... En primer lloc, anunciar, naturalment, el vot contrari a les esmenes a la totalitat i a les esmenes parcials, esmenes a l'articulat, al marge de les dues ja esmentades, però em sembla que el que estem fent avui, que estem parlant d'una qüestió no gens rutinària en el món de la cultura, que estem parlant no de la creació d'un ens administratiu, sinó d'un missatge al món cultural: les indústries no ho són tot en cultura, però, no hi ha cultura avui ni de futur sense indústries, anem a ajudar aquestes indústries.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Per fixar el seu posicionament, per part del Grup Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Francesc Vendrell.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, intentarem ser breus. A veure, nosaltres fixarem el posicionament, però jo, també, crec que seria bo –perquè no sembli que és pur seguidisme– explicar una mica el perquè el nostre Grup no va presentar cap esmena.

Jo recordo que a la primera conversa, quan a la Conselleria van tenir l'amabilitat, doncs, d'explicar-nos, previ, fins i tot, a enviar-lo al Parlament, a la cambra, el Projecte, l'avantprojecte de Llei, ja vaig dir una cosa –i que continuo mantenint en aquest moment i crec que és la coherència, almenys, del discurs que el Grup Popular, doncs, ha aplicat–: «Miri, jo no veig la necessitat del producte.» Vull dir, realment, és veritat que cal potenciar les indústries culturals, és veritat que cal potenciar la creació –potser, l'ordre és al revés, per lògica, primer la creació després la indústria–, i això és veritat, i en això, em sembla que tots els que hi han intervingut abans que jo, hi coincidim perfectament, i que en això sí que hi ha un consens, però, cal crear un instrument nou? Jo, més aviat, no en sóc partidari, d'això. Però, és clar, també hi ha una coherència de dir: «Bé, qui ha de gestionar, qui ha d'intentar que la cultura, que la creació, que la indústria creixi, es potenciï, és la Conselleria de Cultura, i ells sabran o no sabran si un instrument és necessari.»

Per tant, a partir d'aquí, donem-li suport. Després, si aquest instrument funciona o no funciona ja ho discutirem, ja el criticarem, ja protestarem i ja parlarem de si té més diners o no té més diners. Però em sembla que el Projecte de Llei que va arribar a aquest Parlament no era altra cosa que instrumentalitzar una manera àgil, a la millor discutible, d'ajudar la creació i d'ajudar la indústria cultural del nostre país; i no era més que això, amb la qual cosa, també, amb aquesta mateixa coherència, en algunes de les esmenes presentades, jo crec que hi ha hagut un gran treball en la ponència –d'això, en parlaré al final. Algunes de les esmenes, jo crec que, sincerament, feien massa... I per això, doncs, les que es mantenen vives –les altres ja han quedat incorporades al Dictamen, al text final–, home, jo crec que feien massa referència a aspectes fora de l'Institut.

És necessari que hi hagin més representants del món de la cultura? Miri, no necessàriament, perquè estem parlant d'un instrument i, a part del no necessàriament –i no estem parlant de l'Assemblea Cultural de Catalunya, estem parlant d'una altra cosa–, a part del no necessàriament, dir: «Escolti'm, i com s'escullen en un sector tan ampli?» Que en comptes de ser dos, en siguin cinc? I això garanteix més la representativitat en un sector tan ampli? No vull començar a enumerar, en cada un dels seus casos, perquè, a més a més, no és un problema només de teatre, cinema, literatura, etcètera, sinó que és un problema de directors, escenògrafs, els de la llum, etcètera. Doncs, escolti'm, nosaltres el que hem intentat en la tramitació és deixar el text –i em sembla que ho hem intentat tots els grups, no?–, deixar el text a l'instrument, que sigui útil per als objectius que es proposa; confiïm que l'instrument realment sigui útil als objectius que es proposa i, si no ho és –hi insisteixo–, criticarem i direm el que haguem de dir en aquell moment. No crec que ara toqui fer fantasies de si l'Institut tindrà més o menys diners –espero que tingui els que necessiti– o de si passarà això o no. Donem l'oportunitat i després ja veurem com va.

Jo crec, i ho voldria agrair –perquè un també igual que el senyor Villatoro ho deia fa un moment–, doncs, era –com a diputat, per cert, en aquest cas– el primer cop que estava un, així, en una ponència –abans hi havia estat amb altres funcions–, i bé, jo crec que s'havia fet un bon treball, fins i tot, sincerament, ho he de dir, jo vaig tenir una desagradable sorpresa. I ho he de dir així, no?, perquè allò de l'últim dia, quan ja més o menys ens havíem posat d'acord i havíem fet no sé quins equilibris i etcètera, diu: «No, és que ara mantenim les esmenes a la totalitat i mantenim esmenes vives», diu, «Home, potser no he entès res, jo, no? Potser això de la dinàmica parlamentària és una dinàmica fora de la naturalesa humana. Perquè la naturalesa humana quan la gent s'ha posat d'acord, s'ha posat d'acord, no?»

No sé si és perquè la dinàmica parlamentària és una dinàmica fora de la naturalesa humana –perquè aquí, de tant en tant, intentem escenificar coses que, potser, no toca escenificar–, perquè no estem parlant de la política cultural, que suposo que per això es mantenen esmenes vives a la totalitat, sinó que estem parlant d'un instrument sobre la base del qual, essencialment, ens vàrem posar d'acord. De totes maneres, jo crec que vàrem fer un treball important i agraeixo, doncs, el que un ha après.

I, per acabar, doncs, és clar, falta..., nosaltres donarem suport al Dictamen. Nosaltres votarem en contra de les esmenes que es mantenen vives, excepte l'esmena número 8, punt... –l'esmena número 37, depèn de com es miri aquest paper, per no embolicar-nos–, i donarem suport a la transaccional a què han arribat Esquerra Republicana i Convergència i Unió, de l'esmena 12-43 –tampoc, realment, no sé com es mira aquest paper.

Moltes gràcies, senyors i senyores diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Estem trucant a votació.

(Pausa.)

Anem a començar la votació. Senyores diputades i senyors diputats, començarem per votar aquest Projecte de llei de l'Institut Català de les Indústries Culturals; primer, les esmenes presentades pel Grup Socialista. No hi ha cap petició de votació separada. *(Veus de fons.)* Perdó, és veritat, primer, hem de votar les esmenes a la totalitat.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 50 vots a favor, 66 en contra i 11 abstencions.

A continuació, les esmenes presentades pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 53 vots a favor, 68 en contra i 11 abstencions.

A continuació, l'esmena número 8 presentada per Iniciativa per Catalunya - Verds.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

A continuació, la resta de les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 64 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem l'esmena transaccional suportada per l'esmena número 12 d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 79 vots a favor, cap en contra i 53 abstencions.

A continuació, l'altra esmena que queda d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 64 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem el Dictamen del Projecte de llei amb les següents votacions; primer, l'article 6.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 68 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

A continuació, els articles 2.7 i la disposició transitòria.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 68 vots a favor, 52 en contra i 12 abstencions.

A continuació, els articles 1, 3, 4, 5, 8, 9, disposicions addicionals i finals, el títol i l'exposició de motius.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 79 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció.

Projecte de llei d'acolliment de persones grans (tram. 200-00011/06)

A continuació tractarem el vint-i-vuitè punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de llei d'acolliment de les persones grans. Per presentar la Llei, té la paraula l'honorable consellera de Justícia, senyora Núria de Gispert. *(Remor de veus. Pausa.)*

Prego als senyors i a les senyores diputades que ens permetin continuar la sessió. Esperis un segon, senyora diputada..., ai!, perdó, senyora consellera. *(Pausa.)* Té la paraula.

La consellera de Justícia (Sra. Núria de Gispert i Català)

Molt honorable president, senyores i senyors diputats, em plau presentar tot seguit el Projecte de llei d'acolliment de persones grans. Aquest Projecte de llei se situa en el marc del procés d'actualització del dret civil català, en ús de les competències que l'article 9.2 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya atorga a la Generalitat.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

L'any 1998, aquest Projecte es pretenia regular dins d'un marc més ampli, on també es plantejaven altres situacions convivencials. Recordaran com el 30 de juny de 1998 s'aprovava, junt amb el Codi de família, la Llei d'unions estables de parella, i va quedar per a més endavant la regulació de dos institucions convivencials diferents: d'una banda, el Projecte de llei que regulava la convivència d'ajuda mútua, i que va ser aprovat per aquest Parlament a finals de desembre del 1998; per tant, avui ens queda aquest Projecte que regula l'acolliment de la gent gran.

Els precedents històrics es troben al llibre setè dels Costums de Tortosa, en què es regulaven, en aquell moment, els afillaments i les emancipacions. També en algunes comarques pirinenques de Lleida s'han anat fent, davant notari, dacions o acolliments que han configurat la figura del donat.

La normativa de naturalesa civil que ara els presento és la primera a l'Estat espanyol que regula el contracte de l'acolliment que fa una persona o una parella casada o unida de manera estable respecte d'una altra persona o una parella casada o unida de manera estable més gran, en condicions semblants a les relacions que es produeixen entre ascendents i descendents. Aquesta normativa s'ha establert sobre la base d'un estudi jurídic que es va dur a terme utilitzant dades estadístiques fiables i de caràcter sociològic. De l'anàlisi d'aquestes dades es desprèn que a la societat catalana d'avui, a més dels matrimonis i de les unions estables de parella, hi han altres formes d'unions convivencials, especialment pel que fa a les persones grans, que intenten posar remei a llurs dificultats.

D'acord amb les dades extretes del darrer cens de població, hi ha a Catalunya 54.000 llars sense nucli, on conviuen 171.000 persones, bé unides per vincles de parentiu —germans, oncle i nebot, àvia i néta—, o bé sen-

se que les uneixi cap parentiu, i que poden ser situacions d'ajuda o d'amistat. Actualment, tenint en compte l'envelliment progressiu de la població, una regulació legal de signe proteccionista que doni seguretat a aquestes situacions i, per tant, que fomenti aquest tipus de convivència pot millorar la qualitat de vida de moltes persones grans.

Pel que fa al contingut de la regulació de l'acolliment de la gent gran, es defineix el concepte de l'acolliment d'una persona gran o discapacitada i es regulen els requisits personals que han de complir els acollidors i els acollits, l'objecte de l'acolliment, la formalització, les causes de l'extinció de l'acolliment, i els efectes. Pel que fa a aquests efectes, es distingeix segons si l'extinció s'ha produït en vida o per defunció dels contractants, i es preveuen tant pel que fa a l'habitatge com amb relació a la successió.

Durant el tràmit parlamentari de la Comissió, s'han introduït esmenes al Projecte del Govern que milloren tècnicament aquest Projecte i que el Govern ha assumit. No obstant això, em consta que encara han quedat esmenes reservades per defensar en aquest Ple de la cambra, que estan formulades des del punt de vista de configurar l'acolliment de la gent gran com una institució pròpia de l'àmbit de l'assistència social. Entenc que aquesta perspectiva, encara que respectable, no encaixa en una llei de naturalesa civil, en la qual l'acolliment de la gent gran es configura com un contracte privat entre particulars, i, per tant, aquesta iniciativa legislativa respecta el principi d'autonomia de la voluntat i pretén ser poc intervencionista, seguint els principis informadors del nostre dret civil català.

Els demano, per tant, la votació favorable al Dictamen emès per la Comissió de Justícia, per tal de reconèixer jurídicament la realitat dels acolliments de persones grans i atribuir-los uns efectes en l'àmbit del dret civil català. Entenc que aquesta legislació contribuirà a l'enfortiment de la cohesió social i a millorar la qualitat de vida de moltes persones grans.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable consellera. Tenen ara la paraula els grups que han presentat esmenes en aquest Projecte de llei. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada senyora Pilar Malla.

La Sra. Malla i Escofet

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, jo sí que vinc a presentar les esmenes que no hem retirat i a donar l'opinió del nostre Grup Parlamentari, Socialistes - Ciutadans pel Canvi, sobre el text d'aquesta Llei d'acolliment de persones grans.

Nosaltres en el seu dia vàrem presentar un text, com ha dit l'honorable consellera, i el vam retirar, creient –perquè així se'ns va dir– que s'acceptaria una part important de les esmenes que presentàvem; esmenes que responien a una filosofia concreta: era legislar en

benefici del major nombre possible de persones, perquè aquesta nova Llei fos realment útil per a les persones grans que necessiten una acollida, sense excloure les que no tenen patrimoni.

Davant de la problemàtica de l'acolliment hi ha dos opcions. La que ha optat el Govern, que es tracta exclusivament d'una relació entre persones privades, i, per tant, l'Administració no hi intervé –i l'opció no és la que el nostre Grup defensa–, i això comporta regular legalment una situació de fet, és a dir, regular l'existència de la figura d'acolliment familiar de persones grans, però fer-ho de manera que l'Administració se'n renti les mans després; així, el Parlament legisla per regularitzar una situació de la qual només es beneficiaran aquelles persones que tinguin els mitjans econòmics necessaris per fer front a les despeses que comporta. L'altre objectiu, que és el nostre, es tractava d'un dret dels ciutadans que no poden quedar exclusivament a expenses de les possibilitats econòmiques de les persones que se'n podrien beneficiar; per tant, l'Administració hi intervé, i aquesta és la nostra opció.

Nosaltres pensàvem i creiem que és important, quan es legisla, fer-ho per al major nombre de persones possible. En una societat com la nostra, en què tenim tanta necessitat d'equipaments i de recursos per a les persones grans, creiem que no es podia deixar l'oportunitat de fer a Catalunya una llei d'acompanyament familiar per a persones grans que sigui com un recurs alternatiu a les residències, un recurs que es consideri un servei, un recurs social, d'acord amb el Decret legislatiu 17/1994, del 16 de novembre, pel qual s'aprova la refosa de les lleis 12/1983, la 26 del 95 i la 14/1994.

Aquesta filosofia fa referència a l'esmena número 2 del nostre Grup. Jo em pregunto si no cal que ens preguntem si no és necessari i urgent unificar les tasques i les iniciatives dels diferents departaments quan es refereixen als mateixos col·lectius, en pro de la rendibilitat, de la claredat i de la utilitat del nostre treball. Nosaltres creiem que sí, i per això defensem aquesta opció.

L'esmena número 7, no acceptada, fa referència que els acollidors no haurien de ser apoderats de les persones acollides. I això ho defensem i ho proposem en base al coneixement de la realitat. M'explicaré. El guardador de fet de les persones que estan en una residència és el director de la residència, si no tenen parents de primer i segon grau, ni altres parents que en demanin la guarda, i això més d'una vegada –i tots ho sabem– porta a situacions d'abús per part dels directors, i tots en podem ser conscients. Nosaltres no voldríem de cap manera que aquest fet es pugui reproduir en la figura de l'acollidor; d'aquí la importància que aquesta esmena fos recollida en aquesta Llei, i no hi ha estat recollida.

Seguint amb la mateixa idea que la nova Llei d'acolliment s'adreci al màxim nombre possible de persones amb necessitat de ser acollides, i no solament a aquelles que ho puguin pagar, defensem l'apartat 4.4 de l'esmena número 19, que diu: «El contracte d'acolliment ha d'establir necessàriament l'import equivalent a les despeses de manteniment habitual i d'assistència de la persona acollida, l'import equivalent a la contraprestació per raó de l'ús de l'habitatge i les habitacions

que s'hagin reservat per a les persones acollides. Els imports no poden excedir el màxim establert per l'Administració.» Altrament, siguem conscients, senyores i senyors diputats, que defensem una llei per a les persones que tenen patrimoni, perquè els cuidadors no voldran atendre unes persones acollides que no tinguin res per respondre, ni diners ni ningú, per respondre per ells.

Finalment, l'esmena número 61 que defensem és conseqüència lògica de tot el que hem dit, és a dir, la necessitat de la implicació de l'Administració local i dels serveis socials per al desplegament i l'eficàcia de la Llei d'acolliment de les persones grans, a fi que sigui una alternativa vàlida i, en molts casos, més útil i econòmica i potser l'única possible en alguns medis rurals de Catalunya.

No obstant, anuncio el vot favorable del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, malgrat les llacunes que trobem en aquest text, i els demano –i ho hem demanat i n'hem parlat amb el Departament de Benestar Social– que ens posem a treballar i a consensuar un altre text sobre les competències en matèria d'acolliment de persones grans. Si necessitem dos textos en lloc d'un per obtenir el mateix resultat, caldrà fer-ho, si és l'única manera d'afavorir el major nombre possible de persones grans. I reitero la necessitat imperiosa d'unificar, sempre que sigui possible, les iniciatives entre els departaments, perquè jo penso que això és molt important per al bé dels ciutadans. I dir que retiro les esmenes que he defensat.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Malla. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, aquesta Llei ha tingut un treball, jo diria, fructífer en el si de la Ponència i de la Comissió. Nosaltres mantenim l'esmena número 2 i la número 5, per ser discutides i transaccionades –esperem– aquí en el Ple, i no és el cas de la 7 i de la 8, que retirem en aquest moment. I jo em limitaré a explicar el perquè d'aquestes dues esmenes i la nostra posició en aquest text.

Primer, és complex parlar de gent gran –i, en part, connecto amb el que deia en aquests moments la diputada Pilar Malla–, és una categoria que està canviant de forma accelerada en la nostra societat. Recordin vostès que encara ens trobem amb polítiques de prejubilacions a partir dels quaranta i escaig o cinquanta anys, amb la qual cosa estem abocant a uns estrats socials aquesta categoria de gent gran, quan sortosament, per avenços sanitaris i de tot tipus de ciència de la salut, avui ens trobem amb gent amb plenes facultats, de l'ordre dels vuitanta i vora dels noranta anys. Crec que això és molt important, perquè afectarà tota la legislació que fem a partir d'avui, en aquest text i en els que reclamem –com el que feia la Pilar Malla i jo també plantejo– que tinguessin major caire de benestar social.

La Conselleria ha optat..., perdó, el Govern ha optat per una llei eminentment civil, i s'ha renunciat a abordar

les parcel·les pròpies de l'estat del benestar. La conselleria no renuncia a una certa tuïció o protecció –recordin que hi han paraules connectades amb «tuïció», com pot ser «intuïció», avançar-se a la protecció; sempre diem que la intuïció és femenina, i ho vull dir en aquest sentit, que m'ha sobtat, potser ingènuament, que per primera vegada m'he trobat en una ponència rodejat de dones per tots costats, quan en el nostre Grup Parlamentari també podem exhibir quotes importants d'equiparació d'igualtat genèrica, però no crec que sigui aquesta opció purament i simplement per una intuïció femenina.

La Conselleria confia, a aquesta legislació, que la gent s'hi acollirà –com dirien els mallorquins, s'estopejarà–, a partir d'una relació, però evidentment amb un intercanvi material –hi ha certa base mercantil, de mercantilisme, en aquesta relació–, cosa que ens sembla, fins i tot, realista, malgrat que deixa tota una altra parcel·la per a la seva regulació, de qualsevol govern i no específicament d'aquesta Conselleria.

Seria absurd dir que d'aquesta Llei es deriva que l'Administració renuncia a cap paper; crec que l'hi té i, fins i tot, en alguna transaccional, l'hem aprofundit. Seria absurd dir que no hi haurà cap mena d'interpret o torsimany en les relacions entre les persones que s'hi acullen –anem a crear un registre, fins i tot, i aquesta és la base on podem introduir aportacions dels diversos grups i del nostre, en l'esmena número 5, amb la possibilitat de queixes–; com ho era, també, en el tema de la protecció, quan hem buscat fórmules definitòries, com la que nosaltres brindem en l'esmena número 2, que la protecció, la tuïció quedi també recollida a partir de la mútua voluntat o del mutu acord.

És en aquest sentit que nosaltres presentem aquestes esmenes que ens consta que seran també objecte de tuïció per part dels que tenen la majoria parlamentària, quant a transaccions. I, en aquest sentit, jo voldria agrair la col·laboració de totes i el que ha participat en aquest treball de Ponència, i també la responsabilitat que ha dut la diputada Conxita Tarruella al respecte.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Ribó. En nom del Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, s'ha tractat reiteradament, per part del diputat i de la diputada que m'han precedit en l'ús de la paraula, el caràcter civil que té aquesta Llei, tot i el títol que l'encapçala. I voldria fer referència que aquesta no és una llei que neixi aquesta legislatura, aquesta Llei és una llei que ha tingut una vida parlamentària, per dir-ho d'alguna manera, ha tingut una vida parlamentària atzarosa.

Deia, jo, quan aprovàvem tot un bloc de lleis que penjaven del Codi de família de Catalunya, que en aquesta matèria podríem arribar a parlar en el Parlament de quelcom que té gairebé títol de novella, podríem parlar

del que és la història de les segregacions. Quan se'ns envia el Codi de família –i estic parlant del mes de maig de l'any 97–, el Parlament es veu obligat, a corre-cuita, a segregar-ne el que és la regulació de la Llei de parelles, perquè el Projecte encara no estava en disposició de ser aprovat, no estava prou madur. Però és que quan se'ns envia la Llei de relacions de convivència diferents del matrimoni, allò que tothom coneix com la Llei de parelles, ens veiem obligats a segregar-ne la Llei de situacions convivencials d'ajuda mútua, perquè aquest Projecte encara no estava prou madur. Quan se'ns envia la Llei de situacions convivencials d'ajuda mútua, ens veiem obligats a segregar-ne la Llei d'acolliment de persones grans, perquè el Projecte encara no estava prou madur.

És a dir, el que estem fent és culminar la tramitació d'un projecte de llei que té un caràcter, per tant, eminentment civil, com s'ha dit anteriorment. I no vull deixar de remarcar la preocupació que ha generat en el Grup Popular –no només en el Grup Popular, sinó en destacats catedràtics de dret civil– aquesta atzarosa tramitació que s'està produint en lleis tan importants, en allò que constitueix el moll de l'os del nostre dret civil en aquest Parlament. En aquest sentit, vostès coneixen, senyores i senyors diputats, que a instàncies del Grup Popular es va crear el mes de maig d'enguany, d'aquest any, l'Observatori de Dret Privat de Catalunya i, també, la Comissió de Codificació; un instrument que sens dubte ens permetrà abordar..., perquè és el que estem fent avui, eh?, estem posant, estem fent passes per arribar a assolir el que tots desitgem: assolir que Catalunya tingui un codi civil, el Codi civil de Catalunya. I en aquestes passes, sens dubte tranquil·litza molt que ajudin, en aquesta tasca parlamentària, com deia, la constitució de la Comissió de Codificació del Dret Civil de Catalunya i l'Observatori de Dret Privat, com deia constituïts a instàncies del Grup Popular.

Per tant, el que estem fent amb l'aprovació d'aquesta Llei és concloure una feina, perquè realment sobta, en el títol d'aquesta Llei, que no es tracti –perquè efectivament no es tracta– d'una llei de benestar social; es tracta realment d'una llei civil, i per això m'ha semblat important explicar d'on penja aquesta Llei. No és una llei que neixi de bell nou, sinó que és una llei que penja, com deia, de l'any 97. Per tant, del que es tracta és d'establir una nova fórmula contractual en la qual dues parts, amb capacitat per obligar-se, establint un requisit de diferència d'edat, estableixen una relació de convivència, una relació d'ajuda mútua que respon –com ens deia la consellera– a quelcom que és assimilable, a quelcom que és semblant, a quelcom que podríem considerar pràcticament el mateix que les relacions que s'estableixen quan existeix parentiu entre les parts: una relació que es manté amb una habitualitat en l'habitatge i en la qual les persones acollidores tenen l'obligació de tenir cura, de prestar aliments, de prestar assistència, de procurar benestar i atendre els acollits quan es troben en situació de malaltia.

Sens dubte, es tracta d'un projecte de llei que el Grup Popular considera encertat; és un projecte de llei que ve a oferir una alternativa més en una situació en la qual, per l'envelliment de la població, per les baixes taxes de

natalitat, és una alternativa més per a les persones grans per tal que hi hagi alternatives als ingressos, al possible ingrés en un centre geriàtric.

Hi ha una qüestió que ha estat la preocupació de tots i cadascun dels grups parlamentaris –ho exposava la senyora Pilar Malla en la seva intervenció, ho exposava el senyor Rafael Ribó també en la seva intervenció–, que era la funció tuitiva del Govern en la creació d'aquesta nova institució contractual. El Grup Popular, entre el bloc de les vint-i-una esmenes que va presentar, les quals han estat incorporades o transaccionades... –tres reservades per aquest Ple, i que aprofito per dir, senyor president, que seran retirades en benefici de la transacció que ara explicaré–, com deia, aquestes esmenes incorporaven també aquesta preocupació. És a dir, el que era la clau de volta era establir algun mecanisme perquè no es produïssin aquestes situacions que ens comentava la senyora Pilar Malla que es produeixen en la gent gran de captació de la voluntat de la gent gran quan estan..., quan depenen d'uns cuidadors.

El Grup Popular es dona per satisfet amb la creació d'un registre dependent de la Conselleria de Justícia amb el qual es pugui fer un seguiment de les famílies acollidores i de l'establiment, també, d'uns mecanismes que no poden ser en cap cas mecanismes... (*pau*), que no poden ser en cap cas –deia– mecanismes similars al que són els certificats d'idoneïtat que es dona en l'acolliment de menors, però sí establir mecanismes de control, més que de control, mecanismes tuitius per part de l'Administració, per part del Govern de la Generalitat, per tal que no es produeixin aquestes situacions que preocupaven a tots i cadascun dels grups parlamentaris.

El Grup Popular ha introduït, a més a més, qüestions relatives –garantistes també– a l'establiment del contracte en escriptura pública, esmenes en el sentit que es puguin resoldre les situacions que es plantegin a través d'institucions arbitrals, per tal de no haver de recórrer..., per tal de no haver de recórrer als tribunals i de facilitar la resolució de conflictes. I com deia, en definitiva, senyor president, retirar les esmenes que teníem reservades per a aquest Ple en benefici de les transaccions.

Agrair, naturalment, el treball que s'ha fet en les ponències, especialment a la senyora Conxita Tarruella, i els bons oficis del lletrat que ens han permès resoldre, també, una situació..., una esmena que quedava, una esmena tècnica que serà presentada a la Mesa en el sentit de l'obligatorietat o no d'inscripció registral quan es tracta d'una donació feta dintre d'aquestes institucions.

Per tant, anunciar el vot favorable al Dictamen del Projecte de llei i la retirada de les nostres esmenes.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Nadal. Ara, pot intervenir el grup que no ha presentat esmenes, el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya; té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Porta.

La Sra. Porta i Abad

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable consellera, les esmenes que el nostre Grup Parlamentari va presentar pretenien una altra llei molt més àmplia que regulés també però també promocionés l'acolliment de gent gran i que es contemplessin també els pactes de companyia. Donat el caràcter exclusivament civil que se li volia donar des del Govern i el compromís dels diferents grups de la cambra en l'anterior legislatura de fer-ho així, hem preferit el consens i hem retirat les esmenes que en aquest sentit teníem presentades. Des del Grup de Convergència i Unió, la diputada Conxita Tarruella ens va assegurar –i també així ho va fer saber la consellera del Departament de Benestar Social– que hi hauria un interès a tirar endavant un altre projecte que legislés més en l'àmbit social i que recollís l'esperit de les esmenes que tant el nostre Grup com els altres grups parlamentaris que en aquest sentit havien presentat esmenes demanàvem.

Creiem que si bé era necessari legislar aquestes situacions de fet, també ho és legislar situacions de dret, i és evident que cal donar un caire més social a aquest tipus de llei. Tot i així, hem volgut respectar el consens, sobretot tenint en compte que diverses de les nostres esmenes han estat acceptades i transaccionades. Potser el que té més rellevància és el fet que tres dels grups parlamentaris de la cambra hàgim demanat la creació d'un registre per a les escriptures públiques que es facin per constituir els pactes d'acolliment, que en un primer moment no es volia acceptar però que finalment hem arribat a acords. Si bé el pacte civil és un pacte civil entre les parts, és important, al nostre entendre, que hi hagi un control per part de l'Administració. I pensem que el fet que s'hagi acceptat aquesta esmena és important per al bon funcionament de la Llei; la bona aplicació, en tot cas.

Per altra banda també valorem com a important que s'hagi acceptat la nostre esmena número 24, que s'ha transaccionat amb la número 13 del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, perquè garanteix que l'acolliment es faci amb plenes condicions d'habitabilitat i accés als serveis per les persones acollides.

Hem fet, com ja he anunciat a l'inici, algunes renúncies, donat que hem retirat les esmenes que complicaven el procés i judicialitzaven el pacte, així com també les que feien referència als criteris d'idoneïtat per part de les persones acollidores, i que això ho hem fet, de fet, per tal d'afavorir precisament el caire civil de la Llei.

Val a dir que nosaltres proposàvem un major seguiment de l'Administració sobre el pacte d'acolliment, que garantís que les persones grans acollides tinguessin una major protecció i, per tant, accentuàvem el caràcter social de la llei. Però, era evident que el fet de mantenir-les no ajudava al consens i hem preferit la seva retirada. Vam presentar diverses esmenes que demanaven una ampliació dels diferents períodes: una ampliació de quatre anys del període mínim de convivència, perquè les persones acollidores poguessin tenir els drets de béns hereditaris, i un període mínim, que es preveu per al pacte d'acolliment, que proposàvem a tres anys. I en ambdós casos se'ns han acceptat, cosa que agraïm.

Hem retirat, com ja consta en el Dictamen, totes les esmenes que feien referència a la intervenció administrativa, a l'establiment de l'administració competent i l'impuls i reconeixement de la figura del pacte de companyia, tot i que nosaltres, tal com ja, d'alguna manera, n'hem anat parlant, pensem que el reconeixement d'aquesta figura seria una qüestió important. I això ho hem fet per al bé del consens i per al compromís de treballar en un nou projecte que reculli aspectes més socials de l'acolliment de persones grans.

Així, nosaltres simplement anunciem el nostre vot favorable al Dictamen, i agraïm des de la tribuna el treball que han portat a terme les altres diputades i el diputat de la Comissió.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Porta. Per fixar la seva posició, en nom de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre diputada senyora Conxita Tarruella. *(Pausa.)*

La Sra. Tarruella i Tomàs

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en nom de Convergència i Unió em plau sortir aquí a defensar aquest Projecte de llei, i, com el diputat i les diputades que m'han precedit en l'ús de la paraula, vull remarcar també, vull fer una especial incidència a tornar a repetir que és un projecte de llei civil. No és una llei de desplegament de serveis socials, i aquesta llei –com la consellera, en la seva presentació, també n'ha fet esment– té uns antecedents, uns antecedents dels quals formava part del projecte original de Codi de família que, finalment, en aquest Parlament, en la legislatura passada, van ser aprovats en la Llei del Codi de família, la Llei d'unions estables de parella i la Llei de situacions convivencials d'ajuda mútua, i aquesta Llei, per tant, no es pot separar d'aquest context i, per tant, lògicament, de la seva filosofia.

En la passada legislatura, aquest Projecte ja va ser objecte de ponència conjunta entre tots els grups de la cambra, que va decaure en finalitzar el període de sessions, en finalitzar la legislatura. El Govern va tornar a presentar aquest Projecte, i en tornar-lo a presentar ja recollia, pràcticament, moltes, gairebé totes les aportacions que en el seu dia van fer els diferents grups parlamentaris.

El vicepresident primer

Un moment, senyora Tarruella, un moment, si us plau, un moment. Pregaria que s'entrés a l'hemicicle en silenci, per favor. Segueixi, senyora Tarruella, gràcies. *(Pausa.)* Pot seguir, senyora diputada.

La Sra. Tarruella i Tomàs

Sí. No pretén, per tant, aquesta llei, donar una resposta global a la situació en què es troba la gent gran; simplement recull i regula des del vessant civil una situació que és freqüent en el món rural i que pot ser una solució o una alternativa, en algunes ocasions, a l'ingrés d'aquestes persones grans en llars residencials.

És un projecte que, com tota llei civil catalana, suposa un total respecte al principi d'autonomia de la voluntat, i que, per això, sent una llei de mínims, prima el pacte entre les parts per davant de totes les altres consideracions.

De totes formes, jo vull tranquil·litzar, des d'aquí, tant la senyora Malla com el ponent d'Iniciativa, que han mostrat una mica la seva preocupació per la tutela de l'Administració, tutela que en les esmenes que han presentat els grups de la cambra, que finalment es van recollir i que han estat pactades i transaccionades, crec que donen suficientment garantia i suficient cobertura que aquesta tutela serà efectiva.

Es va acceptar aquesta esmena en què es crea el Registre, que dependrà de la Conselleria de Justícia, i, a més, amb una transaccional que s'ha presentat ara a última hora, una esmena transaccional amb el Grup Parlamentari Popular i que recull també aquelles esmenes que preocupaven el senyor Ribó. En aquest Registre també s'inclourà una secció de queixes per tal de fer un seguiment d'aquesta institució contractual.

Per tant, senyores diputades, senyors diputats, crec que aquesta llei és una llei que mancava dintre del conjunt de les lleis que, quan es van aprovar –ho hem dit abans–, la passada legislatura, el Codi de família i les altres dues lleis que l'acompanyaven, amb això es complementa tot el que és el dret civil català, i es dona així cobertura a aquells antecedents que ja hi havia al dret civil català, que venia del llibre setè dels Costums de Tortosa, i que també a les comarques pirinenques es donava tantes vegades, i que es feien davant de notari aquelles dacions o acolliments que han fet familiar entre la gent d'aquestes comarques la figura del donat. Amb aquesta Llei queda regulada, i per tant considerem que, a més, del fet que pugui ser aprovada amb consens, amb unanimitat, per tota la cambra, crec que tots ens n'hem de felicitar.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Vull, abans d'acabar, agrair a tots els ponents dels grups l'ajut, la paciència que han tingut alguns cops amb aquesta diputada, quan una vegada i una altra hem estat insistint per poder arribar a acords i transaccionar, l'ajut que m'han donat, ja que és la primera llei que defenso en aquesta cambra, i també, d'una manera especial, al lletrat Pere Sol i a la Conselleria de Justícia, a la senyora Carme Virgili i a la senyora Núria Ramon.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada; moltes gràcies.

Anem a sotmetre a votació el text del Dictamen amb el canvi de redacció que ja coneixen tots els senyors portaveus d'aquesta llei, a l'article 2.4 i a l'article 9. També, tenint en compte l'esmena tècnica referida al paràgraf 4.3 i l'esmena transaccional que ens acaben de donar en aquest moment. Per tant, és el text del Dictamen amb aquests tres epígrafs que he dit abans.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

Projecte de llei d'equipaments comercials (tram. 200-00021/06)

A continuació, el vint-i-novè punt de l'ordre, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme sobre el Projecte de llei d'equipaments comercials. Per presentar la llei té la paraula l'honorable conseller senyor Antoni Subirà. *(Remor de veus.)*

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme (Sr. Antoni Subirà i Claus)

Senyor president...

El president

Esperi's un segon.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Sí, senyor president, donarem temps als senyors diputats que abandonin els seus escons amb tranquil·litat.

El president

Sí, però que hi tornin en el moment oportú.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Naturalment.

El president

A veure, senyors diputats, prego silenci. Pot començar, senyor conseller.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Senyor president, senyores i senyors diputats, farà una cosa, avui, que no solc fer, que és que, en lloc de fer una intervenció no llegida, llegiré estrictament els papers que he preparat, de presentació d'aquesta llei. I ho faré, precisament, per no deixar-me arrossegar i no consumir més temps del necessari.

El Projecte de llei d'equipaments comercials que avui presentem és un exponent de la voluntat del Govern de Catalunya d'anar adaptant el marc normatiu per tal de preservar un model equilibrat entre les diferents formes de distribució comercial, sobre la base de la transparència i la lleial competència.

El Parlament de Catalunya, amb la Llei d'equipaments comercials de l'any 1987, va ser pioner en l'Estat espanyol en la recerca de l'equilibri entre les diferents formes de distribució comercial, la dosi adequada de cada cas, de cada tipus de distribució, vetllant per tal que la implantació de les grans superfícies es fes ponderadament i gradualment.

Amb posterioritat, la Llei de l'any 1997 va recollir l'experiència acumulada des del 1987. Precisament, la Llei del 1997 es va aprovar el dia de sant Josep, posant una pressió sobre el diputat senyor Clofent, que avui torna a tenir –per raons de salut, no per raons de sant–, cosa que agraeixo molt molt al senyor diputat. Va recollir, deia, l'experiència acumulada de deu anys, i va introduir, entre altres coses, el caràcter vinculant de l'infor-

me del Departament competent en matèria de comerç, amb les reserves de sòl per als grans equipaments comercials, en la seva tramitació urbanística.

La creació del Pla territorial i sectorial d'equipaments comercials que aquella Llei preveia va constituir una aportació decisiva per a l'objectivació i la clarificació dels criteris a tenir en compte en les noves implantacions, sobre la base d'assolir un nivell d'equipament equilibrat entre les diferents formes de distribució i satisfer les necessitats de compra dels consumidors.

El Projecte que ara se sotmet a l'aprovació de la cambra aportarà nous criteris, que contribuirán encara més a una millor ordenació del procés d'implantació dels equipaments comercials. El comerç és un sector estratègic de l'economia. Avui, la configuració de la distribució comercial incideix decisivament sobre la producció, condicionant-la quant a preus, i generant al mateix temps un efecte dinamitzador i orientador de la demanda.

D'altra banda, el comerç urbà, configurat en la seva major part per empreses petites i mitjanes de caire comercial, és el més clar exponent del nostre model econòmic, i també del nostre model en el sentit d'estil de vida. Els seus valors socials han de ser tinguts molt en compte per qui té la responsabilitat de governar o de legislar. El comerç urbà vertebrava els nostres pobles i les nostres ciutats, els dóna personalitat, els dinamitza, els fa més conviviais i segurs, potencia el treball autònom i constitueix un factor decisiu en la distribució de la renda.

La ràpida evolució del sector, com deia, ens ha impulsat a una revisió de la Llei del 97. D'una banda, s'ha produït, en els darrers anys, un creixement important de la superfície de venda en mitjans establiments comercials exclosos de la llicència comercial de la Llei del 97, clarament per sobre de les previsions.

En concret, així com pel que fa als grans establiments comercials s'han assolit els objectius de contenció previstos en el Pla territorial i sectorial d'equipaments comercials, pel que fa als mitjans establiments comercials, el creixement ha estat molt elevat, atès que només en un interval de tres anys les implantacions i ampliacions de supermercats han generat prop de 200.000 metres quadrats nous de superfície de venda.

La reconducció d'aquesta dinàmica de paràmetres adequats al context actual i l'evolució previsible de la demanda requereixen un major control dels projectes d'implantació d'aquest tipus d'establiment, que només podrà ser efectiu, aquest major control, si s'estableixen uns mecanismes d'estreta col·laboració i coordinació entre la Generalitat i els ajuntaments, i si aquests assumeixen un paper clau en la defensa del correcte dimensionament i de l'equilibri de l'oferta comercial en el seu municipi.

D'altra banda, el procés de concentració que s'està produint entre les grans empreses de la gran distribució comercial fa indispensable establir mecanismes eficients per realitzar el seguiment i control que eviti la creació de situacions monopolístiques o restrictives de la competència.

Davant d'aquesta necessitat de revisar la Llei del 97, el Govern hauria pogut optar per conservar-la substancialment i, simplement, fer modificacions en el seu articulat. Tanmateix, raons de claredat i cohesió normativa van fer recomanable elaborar un nou projecte de llei ben articulat i promoure, al seu torn, un nou debat, aquí, en aquesta cambra, a la recerca del necessari consens entre els diferents grups de la cambra.

Crec que ho hem aconseguit, ho han aconseguit, i sobre la base del Projecte inicial s'han introduït canvis en el Projecte, que ens donen el que tenim avui i que avui se sotmetrà a votació. En ell, en aquest, tots els grups hi poden veure reflectida bona part de les seves aportacions. I això és un motiu de satisfacció perquè, alhora que arrodoneix el contingut material i formal de la llei, la fa néixer amb més força i amb una gran autoritat moral.

Entre els trets més significatius de la llei, i molt breument, voldria destacar-ne els següents: la definició que l'article 3.3 de la llei conté respecte al concepte d'establiment comercial mitjà, per tal de sotmetre la seva autorització a l'obtenció d'una llicència comercial específica que hauran d'atorgar o denegar els ajuntaments, tenint en compte l'adequació del projecte al pla territorial sectorial d'equipaments comercials. Per aquest motiu, en l'article 4.2 es crea la llicència comercial municipal. També en aquesta línia de col·laboració i coordinació entre el Govern i els ajuntaments, cal remarcar que l'article 5.5 dóna especial rellevància als informes que en el tràmit de la concessió de llicències comercials que depenen del Govern emeten els ajuntaments, fins al punt que si són negatius tenen caràcter vinculant.

Per tal d'evitar situacions monopolístiques i restrictives de la competència, com deia fa un moment, l'article 6 regula el grau de concentració empresarial al mercat, màxim, i la disposició addicional segona determina la creació del servei de defensa de la competència en la distribució comercial.

L'article 17 determina l'ampliació de l'informe preceptiu del departament competent en la matèria de comerç per a les figures de planejament urbanístic que prevegin la implantació d'establiments comercials de caràcter mitjà. Finalment, l'article 18.1 preveu la creació de tributs propis i convenis amb altres administracions per tal de fomentar la dinamització del comerç urbà. I l'article 18.2, el mateix article en el seu punt 2, estableix que els fons recaptats hauran de vincular-se al pla de dinamització del comerç urbà, que s'haurà d'aprovar simultàniament amb el pla territorial sectorial d'equipaments comercials. La concreció dels objectius del pla per a cada anualitat haurà de realitzar-se mitjançant la llei de pressupostos de cada exercici.

Voldria, per acabar, agrair a tots els grups parlamentaris les seves aportacions, la voluntat de diàleg i de negociació –que a mi no em sorprèn– que han demostrat al llarg de la tramitació d'aquesta llei; l'ampli consens assolit palesa que tota la cambra, sense excepcions, valora com a molt important i estratègic el sector comercial de Catalunya. Aquest Projecte de llei és de tots i crec que tots ens en podem sentir satisfets. No dubtin,

senyors diputats, que el consens que s'ha produït en l'elaboració d'aquesta llei tindrà continuïtat en les disposicions reglamentàries que hauran de desplegar-la: d'una manera molt especial, en la determinació dels subsectors del comerç més o menys sensibles a efectes, precisament, de la llicència comercial. Aquesta és la voluntat i també el compromís que, des d'ara, assumeixo en nom del Govern.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i la vicepresidenta segona el substitueix en la direcció del debat.)

Per tot això és que crec que puc demanar-los i, efectivament, els demano el seu vot favorable al Dictamen de la llei d'equipaments comercials.

Moltes gràcies, senyor president, moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta segona

Gràcies, honorable conseller. Es passa, doncs, a la discussió de les esmenes. La primera esmena a la totalitat és presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies. Senyores diputades i senyors diputats, amb aquesta intervenció procuraré demostrar la inutilitat del text que se'ns ha portat, la seva manca de concordança, crec jo, amb el món d'avui i el seu sentit rutinari. I, a la vegada, intentaré donar els arguments que expliquen per què nosaltres, Iniciativa per Catalunya - Verds, presentem aquesta esmena a la totalitat, cosa que impugna, en part, el que ens ha dit ara el senyor conseller Subirà.

Efectivament, aquesta llei vol substituir la del 97 i, segons s'ha escrit, el text té uns objectius molt similars en la seva exposició: no dic iguals, molt similars, en el tronc. Seria un sistema de distribució eficient a partir de la lliure i lleial competència dels agents i en què les petites, mitjanes i grans empreses puguin concórrer de manera equilibrada. Penso, sincerament, que és una santa simplicitat pensar que això pot ser així –que jo ho desitjaria, òbviament. O, en el pitjor dels casos, pensant malament, és un intent de donar gat per llebre. Però, això, intentaré demostrar-ho més endavant.

En qualsevol cas, el que m'importa ara és preguntar-me a mi mateix per què no s'ha portat aquí cap argumentació per part del Govern de per què ha expirat tan ràpidament la Llei anterior: una llei breu. Ni s'ha dit tampoc quina verificació ha fet el Departament del que es va aprovar a principis del 97, el març del 97. Hi han interrogants que..., per exemple: és que potser no s'ha arribat a un sistema eficient a partir de la lliure competència en el sector, com era la bondadosa intenció d'aquella llei? O, pitjor encara, quines interferències, i per part de qui, ha sofert aquesta Llei breu?

Tinc una hipòtesi a l'hora d'explicar-nos l'actual projecte. El Govern intenta ara sortir al pas dels intents de les grans superfícies multinacionals de consolidar el domini. I en aquest sentit, podria rebre les nostres felicitacions entusiastes, si no fos perquè amb aquest text

s'obre la veda, penso, per a les nostres grans superfícies catalanes. I el resultat podria ser sortir d'Anàs i ficar-nos en Caifàs.

Aquest text neix amb una esperança de vida molt breu. I per què? Perquè no contempla el fet tecnològic, amb els seus estímuls i les seves interferències. Una llei que no contempli, en el món d'avui, el correu electrònic és inútil. I no és possible que això sigui desconegut per tothom. Precisament, des de fora dels interessos de la vida política, ens arriben veus autoritzades al respecte: de científics, de tècnics i de sociòlegs. He llegit, últimament, un llibre molt interessant d'una persona tan controvertida com el professor Rifkin, en què, doncs, pot ser fins i tot sorprenent que jo el citi perquè hem tingut moltes controvèrsies, però també Einstein es va equivocar, i és un personatge de gran vàlua, però, en aquest cas, val la pena reflexionar sobre el que ens diu aquest senyor en el seu llibre *La era del accés: la revolució de la nueva economía*. I diu: «El nou comerç es dona al ciberespai, una forma electrònica molt allunyada de les lligadures geogràfiques dels espais de mercat. El correu electrònic ja suposa una amenaça significativa per a les botigues de comerç detallista.» Sic. «A més a més, hi ha un increment de la consciència que el mercat detallista s'anirà reduint a mesura que avança el comerç electrònic en el ciberespai.»

L'altre dia, el senyor Subirà, el conseller Subirà ens donava una dada molt important a Catalunya: a Catalunya, deia, hi ha 1,2 milions d'internautes, ho deia en unes declaracions a *El Periódico*, a la secció «Comercio especial», del 29 de novembre passat. I té raó. S'imaginin vostès fins a quin punt tal densitat de persones en el ciberespai? I les que vindran. Significa una poderosa interferència en el comerç tradicional i, concretament, en el petit comerç. Màxim quan el mateix conseller Subirà ens parla, i té raó, dels indubtables avantatges en relació amb l'estalvi –aproximadament d'un 25%– via correu electrònic. Més encara, d'acord amb les previsions es calcula que l'any 2000 el comerç electrònic generarà, en el conjunt d'Espanya, 250.000 milions de pessetes, fet que implica un creixement anual del 400%. La pregunta de sentit comú és: contra qui? Contra qui, no en el sentit pervers, sinó qui serà el perdedor d'aquesta jugada? I no s'oblidin que estem davant d'un artefacte tecnològic que no està subjecte a horaris comercials.

Disposem, a més, d'una sèrie d'informacions que ens indiquen les claus de les raons de per què no poca gent compra o desitja comprar per Internet. Segons la revista *Expansión*, el 42,5 ho fa per comoditat; el 18,6, pel preu; el 13%, per la rapidesa, etcètera. Més dades, al comprador *on-line* li interessin tots els productes: equipaments de la llar, un 29%; roba i moda, un 44%; llibres, un 67%; alimentació, de moment, un 17%. La font és Fedac. I tothom coincideix que s'eliminen els intermediaris, i per això el senyor Subirà parlava d'un estalvi d'un 25% amb l'avantatge que suposa això per al poder adquisitiu de les persones. Jo, de moment, no estic defensant res: estic exposant i estic reflexionant arguments.

Per altra part, el recent acord entre una poderosa multinacional, la Bertelsman, i Napster representarà una

nova direcció del consum, per exemple, discogràfic mundial, que tindrà les seves repercussions en el mercat català. Després d'aquest acord, una part de la promoció discogràfica ja no anirà a la venda directa, ja no anirem a comprar els discos a can Castelló, per exemple, sinó a la distribució *on-line* a canvi d'una quota mensual de 5 dòlars –5 dòlars. De manera que el fet nou, la novetat per part dels usuaris ja no serà anar a la botiga de la cantonada a comprar el disc, sinó escoltar-lo directament per Internet. Escoltar els discos que cadascú vol. Atenció, perquè les tendències –i aquí també estem, en part, però estem també per observar-les– expressen que, en determinades circumstàncies, i per a milions i milions de persones, és més rendible accedir a determinats béns i serveis que tenir-los en propietat. I això és una novetat en el comerç, entès tradicionalment com un vincle entre qui ven i qui compra, que, en aquest cas, es trasllada des de qui ho ven a qui hi accedeix. I, de passada, sembla més barat tenir accés via Bertelsman-Napster a les nou simfonies de Beethoven, multiplicades per cinc directors –i ja en surten quaranta-cinc–, que no anar-les a comprar, i l'espai a casa.

I he posat aquest exemple dels discos, segurament, per la meua melomania, però no és l'únic. Bricnet, la multinacional, ja s'ha instal·lat al nostre país. Les seves perspectives són arribar a un global de 33.000 milions de pessetes més, en transaccions a Espanya. En concret, tot un fenomenal matrimoni entre el sector, en aquest cas, de la construcció i els seus afins, i Internet. Més notícies: Telefònica destinarà 6.500 milions de pessetes a la seva botiga *on-line*. I, mirin, el nombre d'usuaris registrats a Telefònica *on-line*, en aquest any, ha significat un salt, el gener, de 70.000 persones, i, el novembre, de 275.000. Les perspectives de l'empresa són arribar aviat, en qüestió d'un parell d'anys, a 2 milions de persones. Jo no els vull avorrir, senyories, amb dades, ja, que demostren fins a quin punt s'està orientant un important volum de persones per a compres de les més variades mercaderies –llibres de text, literatura, vins, conserves, i tota la pesca. I què estem discutint aquí? Aquí, què estem discutint? Què tenim davant dels nostres ulls? Una llei d'equipaments comercials que no aborda el principal equipament tendencial –equipament tendencial– que ja fa temps que existeix arreu del món.

Així, doncs, aquesta llei neix a l'espera de la seva imminent extinció. És una llei que està *in articulo mortis*. Si seguim les tendències que s'han dit i sent indulgent, diré que aquest text és una equivocació de qui l'ha concebut d'aquesta manera. Tenim un text que, de manera desenfadada, ignora la tan concreta i espectacular innovació tecnològica: un projecte de naturalesa antiga i desfasada, que no té res a veure amb les reals transformacions i les línies tendencials que s'apunten i que s'estan concretant. De manera que la conclusió podria ser: o s'intenta confondre el sector, o no es percep què és el que està passant realment. I el que està succeint és que les economies de velocitat estan substituint les economies d'escala. És a dir, l'espai cada vegada compta menys; Newton ja no és el que era. Estem en un altre paradigma. Ara, es pot pensar que hem de cantar el *Dies Irae* del sector? No, i què és el que hem de fer?

Doncs, jo crec que el que compta i el que comptava era procedir a una reforma estructural del sector, amb els seus representants orgànics, veient la realitat que es va conformant, amb els seus estils i interferències. I, després d'aquesta reforma estructural al sector, aportar una literatura jurídica, simètrica –al més simètrica possible dintre de les òbvies dificultats que això comporta– amb el caparrut fet tecnològic. «Simètrica», conseller; ho heu sentit perfectament: «simètrica». Aleshores –ha sentit molt bé el que li he dit–, cal dissenyar, doncs, un itinerari metodològic diferent del que s'ha portat fins ara. I cal elaborar una reforma estructural que es planteja posant, com a eix central, el paradigma del fet tecnològic.

El meu Grup Parlamentari, Iniciativa per Catalunya –Verds, de totes formes, té la forta sospita que aquest és un text que intenta aparentar, que és un intent d'aparentar, davant del conflicte dels horaris comercials i la forta concentració produïda per les successives fusions empresarials i cadenes d'hipermercats, que el Govern de Catalunya es preocupa del petit comerç, l'urbanisme comercial i la lliure competència. I em sembla que la tècnica del Govern és la següent: s'envia un gest al petit comerç i, als grans de casa, se'ls diu: «Ja veieu que hem abordat el nucli central del problema: hem retocat quatre coses d'edifici, però l'essència queda a les vostres mans», un estrabisme polític realment de gran mestratge polític i institucional.

Perquè el gran –el gran– sap que, *mutatis mutandis*, seguirà creixent i multiplicant-se. I, per això, entre d'altres qüestions, s'ha deixat de banda la definició d'àrea d'influència. Una anomalia singular: un text jurídic que proposa una categoria jurídica, però que no queda definida. És curiós, és curiós! Un catedràtic diria: «Però com és que surt aquí una categoria jurídica que no queda definida?» Per què?: perquè no interessa que quedi definida.

En definitiva, senyories, penso que estem davant d'una cortina de fum perquè, a més a més, un altre problema serà quines polítiques actives en matèria de comerç podrà fer Catalunya quan, el 2004, el Govern de l'Estat promulgui la llibertat total d'horaris, i quin marge estatutari ens quedarà per regular l'activitat comercial a casa nostra. De manera que jo crec que és una Llei feta per als «nostres», per a la gent d'Asedas, per a Caprabo, per a Condis i per als altres, però, ja se sap, és el que deia el president nord-americà quan li preguntaven pel Somoza: «No, no, no; aquest no; serà això que diu vostè, però és dels nostres». Són els nostres.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

En definitiva, jo crec que l'estil metodològic més important hauria estat fer un recorregut molt similar al que va fer el Govern l'any 97, arran de la reforma laboral. Què va dir? «Volem fer una reforma laboral d'una gran discontinuïtat». Aleshores, sabent les dificultats tècniques i tota la pesca, parlem amb els agents socials, arribem a acords, intervindrem en tota una sèrie de qüestions tecnològiques, metodològiques, etcètera, i, després, quan s'hagi arribat a l'acord, aportarem la literatura jurídica convenient.

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat.

Per a un torn en contra, té la paraula l'illustre diputat senyor Antoni Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández i Teixidó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo, el que faré, si em permet, president, és utilitzar part de la resposta a l'esmena a la totalitat de l'illustre senyor López Bulla per parlar del contingut, la qual cosa permetrà que fem més curta la darrera intervenció sobre fusió d'esmenes...

El president

Molt bé.

El Sr. Fernández i Teixidó

...i penso que la majoria de diputades i diputats ho agrairà.

El president

Sí.

El Sr. Fernández i Teixidó

Respecte a la intervenció del senyor López Bulla, pot tenir la seguretat, illustre diputat, que l'he escoltat amb molta atenció. Ja li he dit un cop –de fet, més d'un cop–: no puc sostreure'm mai a la idea, quan vostè fa aquest tipus de pronòstic, aquest tipus de perspectiva, d'aquesta «querència» que segur que vostè té per un home com en Gramsci. Ja l'hi he dit més d'un cop: és aquesta voluntat de preveure, d'analitzar què és el que està ocult, d'aprofundir el que està ocult, i això, des del meu punt de vista, fa, benvolgut diputat, que el que està a la llum no es percebi. Aquest és el problema que jo crec que té la seva esmena a la totalitat. Vostè ha fet un esforç d'aprofundiment, rigorós, seriós; ha llegit, s'ha documentat, ha fet prospectiva, però no ha comprès exactament –perdoni'm, estimat diputat– què volíem dir amb una llei d'equipaments comercials a principis del segle XXI. Vostè ens diu: «Parlen, parlen, lògicament, d'una llei nova amb relació a una llei de fa tres anys» –algun diputat dirà que ha tingut una vigència massa escassa per al seu gust– «i no atenen les tendències de fons que hi ha en l'evolució del comerç». Si això no fos veritat, senyor diputat, nosaltres, avui, no presentaríem una llei d'aquestes característiques.

El que diem és: «L'evolució que s'ha produït en el món del comerç és tan extraordinària i tan aprofundida, sense necessitat de remuntar-se a l'*E-Commerce*, que ens veiem obligats, des del Govern de Catalunya, a presentar una llei d'equipaments comercials que parla de me-

tres quadrats, que parla de llicències i que té en compte tot això que diu vostè, però lligat amb la realitat quotidiana. I un home tan amant, com vostè –i estic segur que sí–, de l'anàlisi concreta de la realitat concreta –i ja sap de quin pensador parlo– hauria d'estar més lligat, des del meu punt de vista, senyor diputat, a l'anàlisi específica de la Llei, que és el que crec –si vostè m'ho permet– que és el que falta.

Vostè és molt sensible i jo també –i el Govern, també– al grau de concentració empresarial. Tots aquí hi som sensibles. A això respon la Llei. Vostè, fins i tot, ha fet un comentari, finalment, respecte a un president nord-americà; no ha acabat de dir la frase com era, la qual cosa li agraeixo –no ha acabat de dir la frase com era–, però vostè ha fet allusió, des del punt de vista d'un militant clàssic de l'esquerra, a una problemàtica que a vostè, a vostè el preocupa, que és el grau de concentració. A mi, també. Després m'hi referiré.

Les pràctiques monopolístiques el preocupen a vostè i a mi també, i al nostre Govern, i per això hi ha d'haver un Projecte de llei amb aquestes característiques. Per què no perdre, senyor diputat, una miqueta de temps, quan parlem del servei de la competència? La voluntat del Govern, a tenor del servei de la competència –que ja ens portarà a alguna discussió amb alguna diputada del Grup Parlamentari Popular–, està plantejant ser militants respecte a aquest tipus de qüestió. Però no és que ho prediquem –ja parlarem després de les aclucades d'ull–, no és que ho prediquem; és que aquest Govern ha estat actiu respecte a la darrera concentració que s'ha produït al nostre país. I molt actiu! I no recordarem, en aquesta cambra, que els diputats hagin pogut criticar –més enllà del que és raonable en un partit de l'oposició– l'actitud del Govern respecte a la vigilància del grau de concentració empresarial; doncs, això que és tan estimat i tan volgut des de les posicions d'esquerra, illustre diputat, està considerat en aquesta Llei, i a bastament considerat, i ho hem discutit llargament a la Ponència. Per tant, des del meu punt de vista, és un altre dels elements que farien que vostè hagués de simpatitzar de fons amb una Llei com la que aquí plantejem. Després també li faré un comentari al respecte.

Per si tot això és molt abstracte –que sé que per vostè no ho és–, si alguna de les persones que ens poguessin escoltar creguessin que aquest és un discurs més abstracte, li faré una referència més planera: senyor diputat, què tenim aquí, quan legislem des del Govern? En què pensem? Pensem en el comerç de Catalunya, pensem en l'equilibri necessari entre les diverses formes, els diversos models, les diverses tipologies del comerç a Catalunya. Hem viscut i hem entès el drama de milers de comerciants de Catalunya que estaven patint el que vostès tant i tant denuncien –i que per mi tan irreversible és–: un procés de globalització, i el Govern ha estat sensible –i ho és– i planteja una llei d'aquestes característiques.

És a dir, més enllà de les aclucades d'ull, de les anàlisis que vostès plantegin, aquesta Llei respon, senyores i senyors diputats, a les preocupacions, a les angoixes i als anhels de milers de comerciants que tenen por del seu present i del seu futur. I això és del que estem parlant, i això és el que nosaltres volem oferir als comer-

ciants d'aquest país: un equilibri, un marc d'empresa que permeti –i aquí tampoc ens podem escapar– la lliure i la lleial competència. Per tant, cap truc. Parlem d'equilibri, parlem d'opcions i d'oportunitats per a tots, però parlem de llibertat, parlem de competència i parlem de lleialtat, en la mesura que tot això sigui possible.

Per tant, cregui'm: aquest diputat que els parla ha estat durant molts anys molt a prop –i ho segueix estant, tant des del punt de vista professional com des del punt de vista polític– del que han estat les preocupacions dels comerciants. Ens hem reunit amb molts d'ells, i aquest text, benvolgut diputat, satisfà alguns dels anhels, corregeix algunes de les preocupacions.

Vostè ens ha fet consideracions molt interessants del caràcter tecnològic i pensem, senyor diputat, que són tan interessants que mereixen una àmplia discussió, però no avui, no en aquesta Llei; no estem parlant d'això de què vostè creu que parlem. És legítim que parlem, en aquesta cambra, del que vostè vulgui que parlem, i és legítim que vostè plantegi l'esmena a la totalitat com la vulgui plantejar, però jo li dic que avui estem parlant d'una cosa qualitativament diferent.

Per què? Perquè, des del meu punt de vista, entre aquest desenvolupament de fons tecnològic i la Llei, probablement, no es reculli tota la tendència de fons, però no hi ha cap tipus de contradicció. Vostè tindrà l'oportunitat –tindrem l'oportunitat, en aquesta cambra– d'anar discutint elements que configurin, que complementin, etcètera, aquesta tendència, però vostè no ens pot dir que aquest és un projecte inútil que no considera aquestes tendències de fons.

Jo voldria que vostè em digués, que tingués la possibilitat de dir-me que en aquest punt, en aquest punt i en aquest punt hi ha una contradicció entre la Llei i aquestes tendències tan interessants, tan objectives i tan importants que vostè apunta de fons. Vostè, benvolgut diputat, té una estranya propensió –que jo entenc perfectament–, però que jo no comparteixo. Vostè creu que tenim un Govern pervers –pervers, sí, vostè ho creu–, que mistifica la realitat, que confon les persones, que dóna... –són paraules seves, sé que ara em mira estranyat, dient: «Teixidor, què dius?» No, no, són paraules seves–, amb quin sentit confon la gent fent veure aparentment que estem fent una llei per als comerciants, i aclucant aquest uller a les grans superfícies, dient-los: «No, tranquils, que nosaltres ja sabem això com va: enganyem aquests, us donem satisfacció a vosaltres i ningú se n'assabenta.»

Doncs, aquesta estranya propensió que vostè té de creure aquest tipus de coses, senyor López Bulla, doncs, la comprenc, però, francament, és falsa. Ja l'entenc, el seu paper de l'oposició, però pensi un moment, rumii un moment si amb el conjunt d'iniciatives que aquest Govern pren, si amb el conjunt dels preceptes que informen aquesta Llei, aquesta és una aclucada d'ull a les grans superfícies i és una manera de confondre els comerciants petits. Jo crec sincerament que no. I vostè, que ha estat un home que tradicionalment ha defensat el comerç –ben veritat que ho ha fet des del sindicat i, a vegades, amb algunes dificultats–, hauria de ser sensible a aquest tipus de coses.

El que no m'explico, benvolgut diputat, i per això li demanaré després una cosa que sé que no farà, és com un home sensible a les preocupacions del comerç quan estem plantejant –ja sé que vostè diu que de manera aparent, que d'una manera gairebé malèvola, perversa–, quan estem plantejant això tanca els ulls a aquesta realitat i em parla d'en Jeremy Rifking; no ho entenc, senyor diputat. El respecto, però no l'entenc, però m'agrada molt que citi en Jeremy Rifking. En Jeremy Rifking vostè ha dit que és un pensador molt controvertit: té raó. Vostè haurà llegit més que *La era del acceso*; haurà llegit la d'*El fin del trabajo*. Ah, que sí! Magnífic llibre. Tenia un gran inconvenient: errat absolutament. Està d'acord amb mi? És un magnífic llibre que jo remeto a aquesta cambra que es pugui llegir; ja sé que algun diputat, fins i tot del nostre Grup, és un partidari molt interessant d'en Rifking, però aquest modest diputat que els parla, aquest senyor que està aquí, aquest senyor que els parla, benvolgut diputat, li diu que ja tothom accepta que bona part dels pronòstics del senyor Rifking eren errats, en *El fin del trabajo*.

Ara ha tret aquest llibre tan interessant que vostè ens ha recomanat llegir, que jo també penso que s'ha de llegir; és un llibre molt i molt interessant que parla, justament, de –si em permet el nom– *La era del acceso: la revolución de la nueva economía*. Tinc l'esperança que aquesta vegada els pronòstics del senyor Rifking s'ajustin més a la realitat d'aquest llibre, el qual l'esquerra va rebre amb esperança i que després ha resultat que, exactament, la globalització no volia dir, ni comportava aquelles implicacions que el senyor Rifking –probablement, molt apressadament– preveia.

Jo li podria parlar d'altres autors; després, li faré referència a un que li agradarà si el llegeix –ara no, després. Parlarem d'altres autors per poder conformar una visió més de conjunt que li permeti entendre o que ens permeti entendre què és el que vull dir quan parlem de les noves evolucions del futur. Per tant, el que li estem dient és que les necessitats del comerciant d'aquest país, aquestes a què vostè és sensible, i nosaltres també, i el Govern el primer, es resolten amb un giny d'aquestes característiques, que no és mèrit –com després podem dir a les intervencions de la resta de diputats– exclusivament del Govern. Ho ha fet molt bé conseller, ho ha fet molt bé el seu Departament, però aquí hem millorat aquesta Llei. És més, tenia la seguretat que vostè enviava aquesta Llei aquí perquè en aquesta casa la milloréssim, i li dic que l'hem millorat. Fins i tot el diputat López Bulla ha contribuït a millorar-la. (*Rialles*.) Nosaltres hem apostat –no m'hi referiré més–, hem apostat per un model de convivència, hem apostat per un model de ciutat, hem apostat per un model de comerç, hem apostat per una manera d'entendre la vida que això, aquesta llei ajuda a solucionar-la.

Deixi'm que li faci referència a les tres úniques propostes que he sentit en la seva intervenció. Vostè ens diu: «Necessitem un balanç, cal mantenir la moratòria i s'han de vigilar les pràctiques monopolistes», això és el que ens ha dit en síntesi. Vostè ens ha dit en síntesi aquestes tres propostes. La primera, el balanç. Senyor diputat, jo estic segur que vostè ha llegit la memòria explicativa de la disposició de normativa, se l'ha llegit

tota. Admeto –ho admeto– que, probablement, no doni tota a la informació que la seva voluntat desitja tenir, però li dóna molta i molta informació. Jo crec que aquesta és una primera contribució. Ens ha parlat vostè, ens ha parlat vostè, senyor diputat... (*Remor de veus.*)

El president

Esperi's un segon, senyor diputat. Prego als senyors diputats que estan entrant a la cambra que ho facin amb el màxim silenci possible.

El Sr. Fernández i Teixidó

Ens ha parlat vostè, senyor diputat... (*Remor de veus.*)

El president

Esperi's un segon, esperi's; intentarem millorar la situació. (*Pausa.*) Pot continuar, sí.

El Sr. Fernández i Teixidó

Ens ha parlat vostè, senyor diputat, de la importància de mantenir la moratòria. Jo crec que en una decisió com la que pren el Govern en l'àmbit d'una llei que, precisament, acabi amb aquest tipus de consideracions són molt més favorables els interessos que plegats defensem que allargar la moratòria, com vostè ens proposa en la seva intervenció.

I, finalment, ens parla vostè d'una qüestió a què m'he referit abans i a què jo sóc particularment sensible, que és el tema de la vigilància de les pràctiques monopolístiques, que en això nosaltres, senyor diputat, hi estem clarament a favor. El fet que nosaltres defensem la competència, el fet que nosaltres defensem la igualtat d'oportunitats, el fet que nosaltres defensem aquesta suau intervenció de l'Estat a l'economia, ho fem, entre altres coses, perquè creiem que els monopolis distorsionen aquest tipus de plantejament. Per això fem el plantejament que li hem fet, senyor diputat, i per això som sensibles al control de les pràctiques monopolístiques.

Vull acabar. Li deia que li faria una referència a un altre autor que penso que ens convé llegir; aquest, és un autor liberal. (*Remor de veus.*) Li deia, senyor diputat, que aquest és un autor liberal, li estic parlant d'en John Gray, i li recomanaria molt activament que pogués llegir un llibre, el darrer d'ell, que es diu *Falso amanecer*. Aquest llibre –vostè ho haurà constatat– parla de les pràctiques monopolístiques, parla de les vies capitalistes específiques de cada nació, parla de les dificultats del control de tot això i, fins i tot, té una visió pessimista. Però té una visió completament allunyada a aquest altre profeta de què vostè ens parlava, el qual a mi em mereix el respecte, el senyor Rifking, però que els continguts no els comparteixo.

Acabo, senyor president, fent-li una proposta al senyor diputat, en tant que, senyor López Bulla, la seva sensibilitat i la nostra respecte el món del comerç a Catalunya és molt i molt semblant, en tant que vostè s'ha significat una i una altra vegada en defensa dels interessos dels comerciants del nostre país, en tant que vostè ha fet seves les preocupacions dels comerciants del nostre país, en tant que vostè està a favor de la competència,

en tant que vostè està a favor del control de les pràctiques monopolístiques, vostè està a favor de l'equilibri. Benvolgut diputat, què fa presentant una esmena a la totalitat, a la qual té tot el dret? No li semblaria més adient, benvolgut diputat –en té tot el dret, ningú l'hi discuteix– retirar aquesta esmena o, sense més, discutim el conjunt de la Llei i –això és el que li demano– puguem tenir la possibilitat d'un vot a l'abstenció? Només dir-li una darrera cosa: el missatge que nosaltres volem transmetre a la societat, als consumidors i als comerciants, en particular, d'aquest país farien molt interessant, benvolgut diputat, que poguéssim presentar un front comú, un front comú de tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández i Teixidó

...dient, senyor president, que tenim una magnífica llei per resoldre els problemes del comerç a Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, a vostè. Senyor diputat, ha estat alludit, lògicament, per la confrontació... Ah, molt bé, gràcies.

El Sr. López Bulla

No, vull agrair al senyor Fernández Teixidó les seves elogioses paraules, però és amb relació a l'oferta que ha fet final i, finalment, doncs, mantinc la posició que he defensat allà.

Gràcies.

El president

Gràcies, a vostès.

Passem, per tant, a votar l'esmena a la totalitat a aquesta Proposició.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 5 vots a favor, 127 en contra i cap abstenció.

A continuació, fem el debat de les esmenes. Pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Clofent. (*Pausa.*)

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.*)

El vicepresident primer

Si us plau, senyors i senyores diputats, si han de desallotjar l'hemicicle, facin-ho en silenci, si us plau, i així ens permetran que comenci el debat.

Té la paraula, senyor Clofent.

El Sr. Clofent i Rosique

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., abans de començar, senyor conseller, mol-

tes gràcies per la seva preocupació per la meua salut; l'hi agraeixo extraordinàriament. I entraré ràpidament, senyor president, si m'ho permet, a fer el posicionament..., bé, a defensar les nostres esmenes i a fer el posicionament sobre la totalitat de la Llei, i indicaré també el sentit del nostre vot en totes les esmenes vives fins aquest moment.

Senyores i senyors diputats, aquest Projecte de Llei entra al Parlament amb sorpresa per part del Grup Socialista. Amb sorpresa perquè coneixíem i, després d'haver fet de forma..., plegats la Llei del 97, i no haver tingut notícies que es presentava una nova llei, amb sorpresa perquè sabíem que s'havien donat dos fets que, probablement, justificaven i feien necessària la modificació, en part, de la Llei actual, de la Llei del 97. S'havia produït una sentència del Constitucional que reconeixia a les comunitats autònomes competència per regular la competència en el seu àmbit; i s'havien produït efectes perversos, no quantificats, no previstos en la llei anterior, fruit de fusions de diferents societats, donant una situació de domini en el sector, que consideràvem que no era la més adequada.

Però, lluny d'això, el Govern ens presenta una nova llei que ve a derogar l'anterior i que ens plantejava problemes. Primer, el fet de no haver estat consultats durant tot el procés, en la mesura que havíem fet plegats l'anterior Llei, ens va donar la impressió, la lectura que en fèiem era dir: «No hi ha gaire interès, aparentment, que hi puguin haver acords.» A continuació, vam veure que el projecte que se'ns presentava feia una cosa molt difícil d'entendre i de pair, i és que, amb la necessitat de regular l'accés d'oferta que es donava en el sector de l'alimentació, no es trobava res més interessant que fer baixar el sostre del que eren grans superfícies comercials fins a 400 metres i, per tant, sotmesos i subjectes, aquests equipaments, a la llicència de la Generalitat. Ens semblava un error profund, perquè el Grup Socialista vam votar l'anterior llei –i votarem aquesta, i les que calguin– amb tot allò que la llei, el que vingui a regular sigui la defensa d'un model comercial i les competències als mateixos municipis. És evident que hi han equipaments comercials que per les seves dimensions i per la seva ubicació causen un dany, moltes vegades molt seriós, en el teixit comercial de poblacions veïnes. Per tant, era necessari i, al nostre entendre, convenient que una llei vingués a regular la implantació d'aquestes grans àrees comercials.

Ara, entendre que 400 metres quadrats, en una població de 10.000 o 1.300 a Barcelona, pot afectar el municipi veí, això no ho entendrem mai, perquè no era cert. I ho hem pogut resoldre, ho hem pogut resoldre i, per tant, hem vist la necessitat –i això ha estat, entre altres i bàsicament iniciativa del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi–, escolti'n, rumiem-nos-ho. Traiem-ho de les grans superfícies i pensem com poden els ajuntaments entrar a regular, ells mateixos, l'equilibri d'oferta en funció de la mida dels establiments, però des dels ajuntaments. Amb quina referència, el PTSEC? En aquests moments tenim el problema de l'alimentació; no en coneixem d'altre. Per tant, és raonable que el PTSEC marqui certs sostres per a l'alimentació, que els marqui municipi a municipi, senyor conseller, que no

paguin justos per pecadors, perquè mentre Barcelona té una ràtio de vuitanta metres quadrats per mil habitants hi ha municipis que en tenen alguns centenars, per tant, no seria lògic que uns paguessin pels altres.

Per tant, el que hem de buscar, senyor conseller, és que hi hagi un equilibri entre formats, perquè la subsistència del que nosaltres en diem el comerç urbà, en tots els seus formats, tingui futur, i fet de manera que no sigui depredador o model entre els mateixos municipis. Aquest era l'objectiu. I en aquesta llei, tal com queda formulada, moltes coses les hem resolt.

Algunes de les nostres esmenes que queden vives –per cert, en vam presentar seixanta-dues i en queden tretze, perquè en aquests moments farem una transacció amb dues més– ens resol bastant bé el tema. Però queden alguns temes, senyor conseller, que per primera vegada en molt temps ens portaran que algun article de la llei no el puguem –o alguna part d'algun article–, no el puguem votar de forma unànime amb tota la resta de forces.

Hi ha una esmena, que s'ha convertit en un nou apartat 5.2 bis, que ve a regular de forma específica els parcs temàtics. Jo, senyor conseller, els demano per favor que això, ho retirin, perquè no es pot entendre que una llei faci excepció, a l'hora de sol·licitar llicència amb un parc temàtic, molt per sobre que la capital de Catalunya. L'Ajuntament de Barcelona quan fa una sol·licitud de llicència de 2.500 metres ha de demanar llicència a la Generalitat –un parc temàtic en té 5.000–, com s'entén, això? Que el parc temàtic té especificitats, que és un recinte tancat, que s'hi ha d'anar pagant, lògicament, mireu reglamentàriament quines condicions especials, per aquesta raó, pot tenir, però, si això és una cosa excepcional –el que sigui un recinte tancat–, també ho són, certs equipaments de la capital de Catalunya, que no ho són de Barcelona, que ho són del conjunt de ciutadans de Catalunya i, en canvi, hem entès que hi havia d'haver un marc de llei per a tothom. Si la llei és per a tothom, no pot ser diferent per als parcs temàtics, senyor conseller. És una esmena que fa lleig, que trenca, en bona part, l'esperit amb què hem discutit aquesta Llei. Jo els demano, per favor, que això ho retirin i que, reglamentàriament, donin les solucions que creguin més convenients, perquè de prop tots són iguals i aquí no fem cap especificació concreta, parlem de forma genèrica; és un tema complicat.

Més enllà d'això, home, hi ha un altre tema molt complicat, senyor conseller, senyores i senyors diputats. Vostè parla, senyor Teixidó –ha parlat molt amb el senyor López Bulla–, dels comercials. A nosaltres, també ens preocupa. Però ens preocupa, per sobre dels comercials, el comerç. Ens preocupa primer el comerç perquè, en tant que activitat econòmica bàsicament inclosa en el municipi, va directament lligada al benestar dels municipis i dels ciutadans, per descomptat que, també, per als treballadors, empresaris o no del sector, però és una activitat econòmica vital, avui que l'economia s'està terciaritzant, i, per tant, totes aquelles iniciatives que vinguin a ordenar-ho benvingudes siguin, però primer l'activitat i a continuació la gent que hi treballen, la gent que la fan funcionar. I, aleshores, nosaltres el que els diem, en el moment que amb aquesta Llei

fem el pas de sortir de les grans superfícies i anem a regular el conjunt del comerç, és absolutament necessari que es faci des de l'acord i des del consens.

Per tant, senyor conseller, més enllà de la Llei el que al parer nostre, del nostre Grup Parlamentari, es necessita és un gran acord a Catalunya sobre quin és el model que volem a Catalunya, i per obtenir aquest consens, senyor conseller, vostès són necessaris com a Govern de la Generalitat; ho són, els ajuntaments de Catalunya; ho són, els empresaris; ho són, els treballadors; ho són, les organitzacions de consumidors. Cal que entre tots determinem, en funció de si volem un model determinat per a Catalunya, com ens movem i quin és el futur que li donem, perquè el que el senyor López Bulla ens presentava respecte de riscos de futur són evidents, són certs –són certs–, probablement no toquen en aquesta Llei, per això nosaltres no ens hem sumat a l'esmena a la totalitat; també, per una altra raó: senzillament, perquè no l'han presentada. No hagués tingut sentit votar una esmena que no han presentat quan l'haguessin pogut presentar, i no l'han presentat perquè el diàleg previ ens ha permès de pensar, com així ha estat, que podíem resoldre bastant bé la Llei.

Per tant, senyor conseller, cal que les nostres esmenes vives, destinades a la creació d'un organisme concret amb la presència de tothom, per revisar i per poder fer propostes en el pla territorial sectorial, es mantingui, i que es pugui fer.

I, després, senyor conseller, una altra de les nostres esmenes, senyores i senyors diputats, que considerem cabdals és que no podem anar a moratòries d'un any i mig; això, causa indefensió. Si vostès saben, tot el Govern ho sap, que per Llei cada quatre anys s'ha de revisar el PTSEC, quin sentit té que haguem de fer una moratòria de fins a un any i mig? Però, si l'endemà de la caducitat del Pla pot estar preparat l'altre, si saben el dia que s'acaba, per què es necessita un any i mig? O serà que se'n pensa continuar fent un ús electoralista? Eleccions amb perspectiva moratòria, no hi estem d'acord. No hi estem d'acord, és una mala manera de fer les coses.

I, per fi, una esmena que sembla poc important però que, a parer meu, ho és molt. En l'exposició de motius es continua dient que aquesta Llei incrementa la capacitat d'intervenció dels municipis. Home, per favor, això no ho poden dir! No poden dir que pel fet que puguin dir que no, quan la Generalitat tramita una llicència i que aquest no pugui ser vinculant, no se'ls pot dir que se'ls incrementa la capacitat d'intervenció, perquè allò que fins ara tenien de capacitat absoluta per donar o no llicències, que era en el mitjà comerç, ara queda regulat. Per tant diguin el que vulguin, però el que no poden dir és que s'incrementa, perquè no és cert.

Per tant, senyores i senyors diputats, el nostre Grup votarà, senyor president, favorablement el conjunt d'articles de la Llei, amb excepció –ja aprofito per anunciar-li que en demanarem votació separada– de l'article cinquè, apartat 5.2, referent als parcs temàtics; de l'article sisè, punt 6.2, sobre el grau de concentració empresarial; de l'article 8.2, sobre el tema de la presència en la Comissió d'Equipaments Comercials, i en l'article 15, sobre la suspensió de llicències. (*Veus de fons.*) L'article 15, que els he demanat.

Anunciar-los, també, que en coherència amb les esmenes que hem pactat i hem transaccionat i ens han acceptat no podrem donar suport a les esmenes que han presentat els companys del PP, malgrat que en algunes coses hi estariem d'acord, o no hi estem en desacord. Per tant, ens abstindrem en les esmenes que els quedin vives, com així amb les d'Iniciativa per Catalunya.

I per acabar, si l'esmena d'Esquerra Republicana, respecte que els plans d'urbanisme dels ajuntaments hagin de precisar on es faran mercats municipals, es manté, la votarem en contra.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Clofent. En nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Caridad Mejías.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquest Projecte de Llei va néixer com una modificació de la Llei del 97 i ha acabat sent, al nostre entendre, una reforma total d'aquesta Llei. D'aquesta Llei cal ressaltar un aspecte molt important i que és que és una Llei que afecta un sector econòmic cabdal dintre de l'economia catalana com és el de la distribució comercial. I, al nostre entendre, aquesta Llei ha entrat per tràmit d'urgència i s'ha tramitat amb moltes presses, i aquestes presses han fet que, ara per ara, encara tingui o que comporti certes mancances que dificultaran la seva aplicació, i, també, certes deficiències tècniques que, després de tots els esforços fets per tots els ponents, creiem que encara no s'han pogut superar. No és una apreciació meua, jo crec que aquesta afirmació es demostra amb la presentació de les esmenes que va fer el Grup de Convergència i Unió, que van fer variar –des del Projecte de Llei que es va entrar–, han fet variar tant els objectius com bona part del contingut d'aquesta Llei.

La reforma d'aquesta Llei venia donada pels canvis produïts en el sector, que reclamaven una adaptació del comerç a les noves necessitats dels consumidors, i pel perill que havien començat a suposar les noves concentracions comercials i la saturació que s'estava produint al mercat. Això posava en perill la lliure i lleial competència del sector de la distribució comercial i perjudicava, de manera evident, el comerç urbà tradicional d'arreu de Catalunya. En aquest sentit, s'entra en aquest Projecte de Llei, amb l'objectiu de limitar l'establiment de les grans superfícies i evitar la saturació que s'estava produint al mercat respecte de les mitjanes.

La veritat és que en el seu conjunt la Llei recull tot un seguit d'objectius que són bastant innovadors, com és, en primer lloc, la regulació del sector de la distribució pel que fa no solament a les grans superfícies sinó creant una figura intermèdia, que és la que estava produint la més gran concentració o més gran saturació en el mercat.

El segon punt innovador, també, és l'impuls de l'autonomia local, pel que fa a aquestes mitjanes superfícies,

a l'hora d'atribuir l'atorgament d'aquestes llicències als municipis, que seran en bona part els que coneixen molt bé quin és el seu sòl comercialitzable i fins a quin punt poden arribar. Nosaltres pensem que aquesta ha estat una mesura positiva per la necessitat que hi havia d'alliberar la Generalitat de tenir un coneixement directe, de quines eren les problemàtiques o les situacions que es produïen als municipis i deixar-ho en mans dels municipis, que són, potser, els més propers i els que millor coneixen quines són les necessitats pel que fa a l'oferta comercial.

Altre objectiu de la Llei, com bé ha ressaltat el conseller en la seva presentació, era la necessitat d'equilibrar el sistema de la distribució comercial entre les petites, mitjanes i grans empreses comercials, i també, com a últim objectiu, fer una aposta per la renovació i per la dinamització del sector, augmentant en bona part la inversió.

Nosaltres vam presentar en nom del nostre Grup un total de cinquanta-quatre esmenes, de les quals algunes han estat acceptades, bastantes transaccionades i, en aquest moment, ens queden cinc esmenes que passaré a defensar.

En termes generals i com ja saben tots els ponents de la Llei, les nostres esmenes tenien com a objectiu ser bastant restrictives pel que fa a la projecció horitzontal, de forma esglaonada i en funció del nombre d'habitants. Nosaltres vam proposar que la limitació s'establís en els tres-cents metres, seguint criteris que s'havien seguit a la resta d'Europa i, concretament, a França, però, bé, la nostra proposta ambiciosa creiem que ha quedat recollida en l'esperit de la Llei, pel que fa al fet que és una llei restrictiva a l'hora d'establir grans superfícies, i, per tant, nosaltres ens afegirem al consens de la Llei en aquest aspecte.

Una altra de les nostres esmenes fa referència a la quota de mercat. Ens ha sorprès el fet que el percentatge que s'estableix, pel que fa a la quota de mercat en l'àmbit d'influència, la Llei l'establí en el 25 i en el 35%. Nosaltres pensem que això és limitar la quota de mercat a quatre operadors i considerem que el fet de reduir-los —que era la nostra proposta a la nostra esmena— afavoria l'ampliació dels operadors dintre del mercat i feia avinent el principi de la lliure competència. Considerem, a més, que aquests criteris que s'havien establert sobre l'àmbit d'influència a nivell de Catalunya, i a l'àmbit d'influència de l'impacte que podia tenir la superfície o el projecte que s'havia d'establir, no obedeixen a criteris concrets. Vull dir que ens preocupava el fet de com es podia mesurar quina era la influència que podia tenir a nivell de Catalunya l'establiment d'una gran superfície o quina era la influència que podia tenir al seu voltant, llavors, no hi han uns criteris fixats i, per tant, nosaltres estàvem en desacord que s'establissin en aquests percentatges i, per això, vam intentar la seva reducció, per tal d'obrir més el mercat a més operadors.

Una altra de les nostres esmenes es va fer en el sentit de limitar el temps en l'atorgament de les llicències. Ja sabem que és una qüestió administrativa i que les lleis administratives així ho estableixen. Nosaltres fèiem una

limitació als quatre mesos perquè entenem que era positiu que els sol·licitants sabessin quin era el termini al qual s'havien d'adaptar, perquè sabem que moltes vegades el silenci administratiu es pot interpretar d'una manera o d'una altra, però el que sí que és evident és que quan s'estableix una limitació —que ja sabem que el Govern no és gaire partidari d'establir limitacions de temps en les lleis, perquè suposa, d'alguna manera, coartar la seva capacitat de treball—, ens semblava que era positiu saber, o que els sol·licitants sabessin, en quin termini se'ls havien d'atorgar aquestes llicències, i no tenia altre objectiu que agilitzar l'activitat administrativa i donar certa seguretat jurídica als sol·licitants de les llicències pel que fa al seu atorgament.

Una altra de les nostres esmenes parlava de la Comissió d'Equipaments Comercials, referida a l'augment dels membres d'aquesta. I nosaltres proposàvem la necessitat d'introduir o d'incloure en la Comissió d'Equipaments Comercials les cambres de comerç, perquè de fet ja hi són, però no estaven anomenades com a tals dintre de la Comissió d'Equipaments Comercials.

I també fèiem esment dels representants del petit, mitjà i gran comerç. Entenem que aquesta participació, que, en definitiva, ja hi és però no venia determinada concretament, afavoriria una més gran participació, i, per tant, les resolucions que esdevinguessin de la Comissió d'Equipaments serien potser més equitatives. Per això, nosaltres demanàvem aquesta ampliació, que ens va ser reiteradament negada, i en aquest sentit sí que havíem arribat a acords amb el Grup socialista i amb el Grup d'Iniciativa, pel fet que aquesta Comissió s'ampliés i fos més representativa.

I l'últim punt de les nostres esmenes —i és potser en aquest que hi haurà més controvèrsia— era referit a la creació del servei de defensa de la competència en la distribució comercial. Nosaltres vam incloure una esmena que feia referència a la creació d'aquest servei, pel que fa a la creació d'aquest servei com a organisme de la Generalitat, i era una esmena de salvaguarda a la transferència definitiva que es farà per part de l'Estat en matèria de competència.

Tot i que sembla necessària la intervenció d'un servei de defensa de la competència a Catalunya per tal d'avaluar des de la proximitat el factor territorial en l'àmbit de la competència, hem de dir que la Llei d'ordenació del comerç minorista atribueix la competència al Tribunal de Defensa de la Competència amb caràcter no vinculant, motiu pel qual entenem que aquest servei català hauria de canalitzar els seus informes al Tribunal perquè actués i, en l'àmbit de les seves competències legals específiques tendents a la defensa de la lliure competència, evitar situacions de concentració o de saturació excessives, o posicions dominants que perjudiquessin d'alguna manera el comerç urbà.

Pel que fa a les nostres esmenes, aquesta és bàsicament la línia d'aquestes, però també no podem deixar de dir que, respecte a les esmenes introduïdes pel Grup de Convergència, ens ha sobtat també —a l'igual que li ha sobtat al Grup socialista i a d'altres— la referida als parcs temàtics, perquè entenem que és una situació injusta deixar que els parcs temàtics estiguin al marge de

la concessió de les llicències comercials de la Generalitat, perquè això podria arribar a ser desequilibrador del territori a part d'injust respecte d'altres centres urbans que sí que estan obligats a la concessió d'aquestes llicències.

En general, nosaltres ja manifestem el nostre vot favorable excepte a aquells articles que estan afectats per les nostres esmenes, perquè entenem que aquesta és una llei que, d'alguna manera, fa una aposta important en la renovació i millora, en la qualitat, en la varietat i en el servei de l'oferta comercial, i l'adequa a les necessitats dels consumidors; fa una aposta per la innovació, que nosaltres considerem que és important, independentment de les consideracions que ha fet el senyor López Bulla, que deia que era una llei que oblidava, d'alguna manera, les noves tecnologies –nosaltres pensem que és una llei que, d'alguna manera, recull la possibilitat que el comerç urbà s'afegeixi a la carrera tecnològica en què està immersa la nostra societat–, i nosaltres pensàvem que tot això es traduirà de manera important en l'ampliació de la inversió que es farà a través de la creació d'aquest fons vinculat a la recaptació tributària que, d'alguna manera, revertirà directament en la reconversió del sector.

En definitiva, són aquestes les valoracions que nosaltres fem de la Llei.

I finalment, i ja en el capítol d'agraïments, vull dir, vull agrair als companys de la Ponència la seva col·laboració i la seva paciència; als serveis de la cambra, també, la seva participació, i molt especialment al senyor lletrat, senyor Vicenç Santaló, que m'ha donat sempre suport quan jo he afirmat, en molts casos..., ha sigut..., ni que sigui per solidaritat entre professionals de la justícia, m'ha ajudat bastant que molts articles de la Llei estiguessin inspirats pels principis de l'ordenament jurídic i, d'alguna manera, donar-los un caire més adequat i més jurídic, i que a l'hora d'aplicar-los no comportin grans problemes als qui els han d'entendre. I després també volia agrair al conseller la seva presència, que avui ha estat amb nosaltres, cosa a què no estem habitualment acostumats.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Mejías. En nom d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies. Senyores diputades, senyors diputats, defensaré les meves esmenes en una sola tanda, les esmenes al Projecte aquest, perdó, a la Llei d'equipaments comercials, de les quals he fet abans una intervenció en l'esmena a la totalitat, pensant –permeteu-me un segon– que estava parlant de coses del comerç, perquè no pot haver-hi escissió entre les coses del comerç i una llei d'equipaments comercials, òbviament.

Segon. En la fogositat exuberant d'aquest excel·lent diputat que és el senyor Fernández Teixidor –un gran diputat, òbviament, molt sensible, molt pactista, al-

menys amb un servidor–, se li ha oblidat un petit detall, en la seva resposta, i és que no ha parlat res d'aquesta llacuna que significa la indefinició de l'àrea d'influència. Jo crec, estimat diputat, que si en Cesare Beccaria aixequés el cap i veiés que no s'ha definit un institut jurídic, doncs, li donaria un *coscorrón* encara més fort que el que vostè m'ha propinant a mi en relació amb en Rifkin, que es va equivocar, òbviament; però també l'Einstein, com he dit abans, es va equivocar moltes vegades i no impugna la seva categoria.

Bé, anem per parts. Dos grans apartats de totes les meves esmenes –de les transaccionals, ja no en parlo–, i es refereixen: als articles 3 i 21, amb els diversos esglaonaments de les diferents tipologies, i, el segon bloc, a la participació dels agents socials.

Bé, els articles 3 i 21 ens parlen de dos esglaonaments diversos, i per diverses qüestions. Ara, tanmateix, tenen una similar característica –sempre segons el meu punt de vista–, que és la desproporció. Nosaltres ja impugnàvem el primer redactat de l'article 3, i ara amb més motius ho tornem a fer. Francament, pensem que la definició de «grans establiments» queda desproporcionada, i nosaltres preferíem una definició i un esglaonament molt més reduït; justament el que hem escrit a l'esmena. Una desproporció que adquireix més envergadura, encara, amb l'article 21, perquè el 10% d'ampliació de les obertures sense les seves oportunes llicències penso que és una magnànima caritat i concessió en relació amb aquests establiments. Total, que un servidor el que farà a partir d'ara és incrementar els metres quadrats en un 9,99, i santes pasquies.

I el segon capítol –i acabo ja– és l'esmena que fem a l'apartat 8.2, de l'article 8, que planteja que el sindicalisme confederal català, doncs, s'impliqui, tal com ha demanat, en la responsabilitat de què parla l'article 8. I aquí té més sentit i té una gran necessitat, perquè es tracta de l'aplicació de l'arquitectura global de la Llei i no d'una sola part. En definitiva, estem parlant de la Comissió d'Equipaments Comercials que tindrà, òbviament, importants responsabilitats. No hi incideixo no pas per manca de temps, sinó perquè ahir ja vaig donar tota una sèrie d'argumentacions en la Llei que vam aprovar.

De manera que, en relació amb això, dono per acabada la meva intervenció, i moltes gràcies a tothom.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor López Bulla. En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, anem a votar d'aquí a poc la Llei d'equipaments comercials, i permeti'm la defensa i, abans del nostre vot favorable al conjunt de la Llei, intentar situar, en el context on s'origina aquesta Llei, el perquè i la motivació del nostre suport, així com una petita anàlisi del contingut i de les esmenes que ha aportat Esquerra

Republicana; i una, concretament, que encara queda viva i que, per tant, la defensarem.

La Llei d'equipaments comercials, d'alguna manera, forma part del paquet de mesures de suport al petit i mitjà comerç que es pacta com un dels punts de l'acord d'investidura; un és la creació de l'impost sobre grans superfícies –que això va vinculat, precisament, a la contenció d'aquestes grans superfícies– i l'aposta clara pel suport al petit i mitjà comerç. Aquest és l'origen. I el context de la Llei –si hem de fer cas d'algunes notícies periodístiques– crec que ens ratifica en la correcció de l'eix central –sempre hi ha qüestions que es podrien millorar– de la Llei.

Notícia recent del Parlament d'Euskadi, que va aprovar per ampla majoria una llei de modificació de l'activitat comercial que regula la implantació de grans superfícies i regula també la potestat del Govern d'Euskadi per a l'establiment dels horaris comercials. I l'altra notícia, recent, d'avui, on la patronal de les grans superfícies espanyoles –el senyor Juan Arenas– amenaça de recórrer contra la Llei i de fer recaure sobre els consumidors de Catalunya, doncs, el pes del que significa l'impost –o la mateixa nova llei d'agents comercials–, i amenaça d'evadir inversions de Catalunya. Crec que, davant d'aquestes expressions, un partit d'esquerra com nosaltres ha d'estar content de donar suport a aquesta Llei. Sembla que la situació és aquesta.

Lamentablement, a vegades, als interessos dels grans monopolis se'ls fa el joc des del que jo denominaria un municipalisme esbiaixat o desviat, perquè fa predominar els interessos locals o de campanar –a vegades ni tan sols locals– per sobre de l'interès general. És evident que l'asfíxia econòmica dels ajuntaments ha comportat algunes vegades que, per a la reestructuració de zones urbanes amb dificultats, s'hagi apostat, d'entrada, sense pensar-s'ho dues vegades, per implantar una centralitat comercial nova en detriment del que segurament acaba sent matar la gallina des ous d'or, que són eixos comercials vius de zones tradicionals, que acaben patint apostes –segurament poc pensades o poc raonades– que amb l'excusa de crear noves centralitats el que estan fent és crear centralitats nòmades, perquè aquestes centralitats, si creixen d'una forma absolutament descontrolada, una es menja l'anterior.

I, d'això, hi ha arquitectes i professors i estudiosos que en saben un niu i que, per tant, precisament, acusen o diguem-ne denuncien aquest abús de la implantació sense criteri de polaritats comercials que acaben desertitzant i provocant que en determinats llocs, al cap d'uns anys, el mateix municipi hagi de gastar mils de milions per rehabilitar, reestructurar, reconvertir, modernitzar zones que ells mateixos han desertitzat provocant polaritats nòmades, centralitats nòmades en altres bandes del municipi. Per tant, atenció, que no sigui que un municipalisme desaforat estigui fent el joc al gran monopoli, al gran oligopoli de la concentració comercial; atenció al tema.

I és per això que en el context d'aquesta Llei nosaltres estem en contra, precisament, de la proliferació d'aquestes grans superfícies especialment en ciutats grans i mitjanes, perquè és la primera amenaça a aquest

teixit urbà i a aquest comerç petit i mitjà que és bàsic a moltes ciutats de Catalunya. La comunitat autònoma de Catalunya és, en nombre de centres comercials, la segona comunitat de l'Estat –seixanta-tres establiments d'aquest tipus– i això provoca que l'oferta dels productes quotidians estigui a mans de grans empreses de distribució, especialment d'algun grup francès que, després de la fusió, controla el 36% de l'oferta a Catalunya. Hi ha unes àrees en què això arriba a situacions absolutament monopòliques: ara hi ha el Bages, amb un 70% de control, i algunes altres ciutats del cinturó, també. Això no és lliure mercat, això és monopoli, i el monopoli és el més contrari a la lliure competència; és tot el contrari de la lliure competència, sobretot quan s'exerceix des del privilegi: privilegi amb targetes de crèdit; privilegi, de fet, amb pressió fiscal –de fet, més baixa que en els petits i mitjans comerços–; privilegi perquè, de fet, poden pagar els proveïdors d'una forma més laxa que no pas el petit i mitjà comerç. Per tant, no estem davant de la llibertat de comerç, estem davant d'un monopoli, i això no és llibertat, lliure mercat.

I és perquè també tenim un model de ciutats mediterrànies, amb centres vius, que són mantinguts gràcies a la vivesa del petit i mitjà comerç, el que fa que aquests carrers, que podrien estar buits, desertitzats, abandonats i degradats sense comerç, no ho siguin. Per tant, estem fent una aposta per un model de ciutat. La supervivència del comerç urbà, petit i mitjà, és, damunt de tot, el manteniment d'un model de ciutat determinat, una ciutat compacta, lluny del model de l'altra banda de l'Atlàntic o de l'*ancha Castilla*, i, per tant, és el nostre model, que, a més, curiosament, coincideix –potser el més tradicional coincideix amb el més modern– amb la voluntat actual de la sostenibilitat. Centres urbans, cada cop amb gent més envellida, que no es poden permetre el luxe d'agafar el cotxe per anar a comprar; han de tenir un comerç de proximitat al costat de casa.

Per tant, és un model que aposta, precisament, per la sostenibilitat, i això, òbviament, és el nucli fonamental d'aquesta Llei, i per això nosaltres hem arribat a un acord bàsic amb el Grup de la majoria entorn d'aquestes qüestions. Aquest és el context, aquest és el context.

La Llei. La Llei defineix el comerç urbà com a sector estratègic; la Llei programa el creixement del comerç d'una forma amb coresponsabilitat amb les diverses administracions; la Llei introdueix el desplegament d'una competència que és nostra –que és, precisament, el Servei de la Competència– i la Llei aposta per la modernització i millora de les estructures comercials a Catalunya –programa, impost i criteris.

Per tant, bàsicament, hi ha un acord de principi sobre la finalitat d'aquesta Llei, un acord de principi que va permetre, ja en la fase de cuina, de precuinar, arribar a alguns acords. Algunes de les aportacions en la fase d'avantprojecte ja són pactades entre Esquerra Republicana i el Grup de la majoria, i, en la fase posterior de la Llei, Esquerra Republicana hi introdueix vint-i-sis esmenes, més dotze propostes transaccionals, que, de fet, en la mesura que han estat sistemàticament adoptades i incorporades al text, donen satisfacció plena a les nostres aspiracions amb relació a l'objectiu d'aquesta Llei.

Aquestes esmenes, aquestes aportacions d'Esquerra, han anat en la direcció de reforçar els instruments de programació del creixement de l'oferta comercial, nova classificació dels grans establiments comercials, inclusió de les superfícies mitjanes dins l'àmbit del PTSEC, i un segon bloc d'esmenes, centrades en l'augment dels instruments de coresponsabilitat municipal. La introducció del concepte «llicència comercial municipal», que retorna als municipis la potestat de donar aquestes llicències a partir del que serien mitjanes superfícies, i la configuració del POEC com el gran instrument municipal de definició del model comercial municipal. No els vull entretenir amb més detalls, però aquestes serien les grans línies d'aportació del Grup d'Esquerra Republicana en la redacció i en l'elaboració d'aquesta Llei.

Sobre les esmenes vives dels altres grups, el posicionament nostre és clar. Podríem estar puntualment d'acord amb la filosofia d'alguna d'elles, però, havent-hi un acord bàsic amb el Grup de la majoria, entenem que hem de ser correctes amb l'acord bàsic i, per tant, tot i que, a alguna, podríem, fins i tot, donar-hi suport, ens sembla que és lògic que hi hagi un acord que es respecti i, per tant, anunciem que votarem en contra del conjunt d'esmenes que queden vives de la resta de forces d'aquest Parlament. Hem de dir, per això, que hi ha hagut un gran treball de concertació i de consens –que això, de fet, ha fet avançar el conjunt de la Llei molt endavant, i, per tant, doncs, crec que cal congratular-se que, amb alguns serrells pendents, la major part de la Llei ha estat consensuada per la majoria de forces presents en aquesta cambra, les que signifiquen una àmplia majoria de vots.

I, en aquest sentit, doncs, cal agrair al conjunt de ponents, començant pel senyor Teixidó, el senyor Clofent, el senyor López Bulla i la senyora Mejías l'esforç que han fet per consensuar la major part de les coses, tot i que queden alguns serrells. També doncs, aprofito per agrair la presència del senyor conseller, i els sectors, els sectors afectats, amb els quals nosaltres hem tingut relació, que són els petits i mitjans comerços; amb els grans, nosaltres no hi hem tingut relació –ho confesso. Per tant, els sectors afectats, els petits i mitjans comerços, amb els quals hem tingut una fluida conversa i relació per tal de vehicular les seves iniciatives en aquesta Llei, així com els tècnics i els responsables del Departament, el senyor Angerri i el senyor Alfons Garcia, que ens han ajudat en aquesta línia, i al lletrat.

Per tant, agraïments a tots els que han participat d'alguna manera en la configuració d'una Llei, que és, crec, innovadora; tampoc és que sigui única –ho repeteixo: s'acaba d'aprovar una cosa similar a Euskadi–, i jo crec que això no ens ha de fer tenir cap complex; al contrari, crec que tenim un model propi de comerç a Catalunya i que és bo que d'aquesta cambra surti, avui, una Llei que, a la vegada, garanteixi una certa autonomia municipal, però que, a la vegada, tingui presents els interessos d'un sector que és bàsic per mantenir el model de ciutat i perquè és un sector que, de fet, està promovent importants llocs de treball al conjunt del nostre país.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Huguet. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Antoni Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández i Teixidó

Senyor president, senyores i senyors diputats, els prometia, fa uns instants, que seríem breus en aquest tràmit, i serem breus en aquest tràmit. Farem, només, dues coses –en pot tenir la seguretat, senyor diputat–: els agraïments, que penso que són necessaris després del llarg treball fet per tots els ponents: el senyor López Bulla, el senyor Clofent, la senyora diputada Mejías, el senyor Huguet..., hem comptat amb l'ajuda del lletrat i dels serveis tècnics de la cambra, del senyor Santaló, i amb l'ajuda dels tècnics del Departament i del director general, el senyor Angerri. A tots ells el nostre agraïment, i el nostre agraïment a totes aquelles associacions –moltes– i empresaris, –grans, petits, mitjans– que ens han fet arribar suggeriments per tal de millorar aquesta Llei. Poden tenir la seguretat que, si més no per a aquest ponent, treballar, senyories, amb tots vostès, ha estat un plaer. (*Remor de veus.*)

Passem a les mocions, molt breument, per dir-los el següent...

El vicepresident primer

Un moment, un moment, senyor Fernández Teixidó! Si us plau, prego silenci en incorporar-se a l'hemicicle, i així podrem anar amb més rapidesa en aquesta part final del debat.

El Sr. Fernández i Teixidó

Exacte. Gràcies, president.

El vicepresident primer

Gràcies.

El Sr. Fernández i Teixidó

...Tenim una primera esmena transaccional, que votarem, senyor president, separadament, que és l'esmena número 50, que és la transaccional que hem ofert a Esquerra Republicana de Catalunya, sobre el tema de parcs temàtics. No ens allargarem ni en el contingut –és coneguda de tots vostès, n'hem parlat durant el debat en Comissió i s'hi ha fet referència aquí per algun diputat..., per tant, demanem aquesta transaccional a Esquerra Republicana, que ha acceptat, i serà l'esmena número 50.

Hi ha dues esmenes transaccionals que estan pactades amb tots els grups. Això vol dir: PP, PSC, Iniciativa i Esquerra, sobre la base d'una proposta del senyor Clofent, que són les esmenes números 98 i 171. Per ser més precís al respecte, la 98 parla, concretament, de la capacitat dels ajuntaments per aprovar, en les seves ordenances fiscals, una taxa per a la tramitació dels expedients de sol·licitud de llicència comercial municipal. És a dir, senyores i senyors diputats, un punt 9.2. I una altra transaccional, pactada amb PSC, Esquerra, PP i

Iniciativa, parlant de la dinamització del comerç urbà, del seu pla i dels objectius anuals, recollits a la Llei general de pressupostos de la Generalitat de Catalunya.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Dir-los també –i voldria cridar especialment l'atenció dels diputats d'Esquerra Republicana i del Partit Popular– que hi ha una esmena, la 163, que no figura en la llista d'esmenes que hem vingut consensuant fins aleshores, presentada pel Partit Socialistes de Catalunya - Ciutadans pel Canvi, que té a veure amb una esmena acceptada en Ponència, que va quedar pendent, però que està acceptada com a tal. I, aleshores, des de la majoria de Govern, els demano, als senyors d'Esquerra Republicana, als senyors del Partit Popular i, si ho creuen oportú, als senyors d'Iniciativa per Catalunya, que votin favorablement la 163, la 163 de les esmenes vives. *(Veus de fons.)* No sé, senyora diputada, quina és de la llista que té vostè. La 163 de les esmenes vives, que és... *(Veus de fons.)* La 51, diu vostè, de les finals?

I, finalment, per acabar, dir-los que, de les esmenes del Partit Popular, vives, les que restin, les del PSC o les d'Iniciativa, el nostre Grup, en coherència amb el que hem defensat durant tot el plantejament, ens dol haver de dir-los que haurem de votar-hi en contra, no sense abans recordar la importància de les seves aportacions, senyores i senyors diputats, la importància qualitativa del que hem après en aquest debat i l'amabilitat que han tingut a conformar un debat cordial, atent, que crec que ha millorat substancialment la Llei.

Gràcies a tots vostès; gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Passem, ara, a les votacions. Primer, votarem l'esmena 163 –l'actual 51–, socialista.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

Ara votarem l'esmena transaccional 50, que actualment és la 26.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 70 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

I ara les esmenes transaccionals, 98 –actualment, número 36–, la 171 –actualment, 59– i totes les esmenes tècniques que els senyors portaveus ja coneixen.

Comença la votació.

Han estat aprovades per la unanimitat dels presents.

I ara tota la resta de les esmenes que queden.

Comença la votació. Perdó.

El Sr. Fernández i Teixidó

El nostre Grup demana votació separada de totes les esmenes que quedin vives d'Iniciativa i del Partit Popular, i que es poden votar conjuntament.

El president

Votarem, ara, les esmenes... Sí, senyora Nadal?

La Sra. Nadal i Aymerich

Sí, senyor president, si es poguessin votar, queda, si no ho tinc mal recollit, una esmena viva d'Esquerra Republicana, queden esmenes vives del Partit Popular, del Partit Socialista, i també d'Iniciativa. I, per tant, demanariem votació de cadascuna..., conjuntament.

Gràcies, senyor president.

El president

Molt bé.

La Sra. Nadal i Aymerich

De cada grup.

El president

Senyor Huguet...

El Sr. Huguet i Biosca

Sí, senyor president. Quedava viva una esmena, però, a l'espera que el senyor Teixidó doni una resposta adequada a la possibilitat de desplegar per via reglamentària o per la via de la pròxima llei del sòl el tema dels marxants, doncs, en funció d'això ho retirariem.

El president

Moltes gràcies. Senyor Teixidó...

El Sr. Fernández i Teixidó

Sí, senyor president. Aquesta fa referència a l'esmena 154 de les vives, que és la 24.bis de les velles, i segurament és una nova que té vostè en un nou paper, però és la 154 de les esmenes vives, eh?, que, com deia molt correctament el diputat Huguet, fa referència concretament a la problemàtica dels marxants. Nosaltres ho hem parlat detalladament amb el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, els hem plantejat una incorporació, que a més ja hem parlat amb el Departament d'Urbanisme... *(Algú diu: «Estem votant, eh?»)*

El president

Sí, només que digui si...

El Sr. Fernández i Teixidó

Sí...

El president

Es vota?

El Sr. Fernández i Teixidó

No, no, no, que n'acceptem la retirada, i queda la garantia.

El president

Molt bé. Llavors, no els queda cap més esmena... Molt bé.

Ara votarem les que queden vives d'Iniciativa per Catalunya - Verds.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 6 vots a favor, 79 en contra i 47 abstencions.

A continuació votem les esmenes del Grup Popular.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 12 vots a favor, 68 en contra i 52 abstencions.

I, a continuació, les del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 53 vots a favor, 80 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el text del Dictamen. Primer, l'article 5, apartat 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 80 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció.

A continuació, l'article 6, apartat 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 67 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

A continuació, l'article 6, apartat 3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 68 vots a favor, 20 en contra i cap abstenció. (*Veus de fons.*)

I ara..., el que sí que prego és que, si hi ha algun advertiment, que sigui després d'anunciar la votació i immediatament abans de començar. (*El Sr. Joaquim Nadal i Farreras demana per parlar.*) No l'he vist, perdó. Sí, senyor Nadal?

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Amb relació a aquesta votació, no ens constava que ningú no hagués demanat votació separada, i per això no hem votat.

El president

Ja. Bé, em consta en el meu guió que sí, eh?, que n'hi havia.

Per tant, ja està feta, si els sembla, i, per tant, continuem ara amb l'article 8, apartat 1. D'acord? (*Algú diu: «apartat 2».*) Esperem un segon per aclarir-ho. Pregunta si la petició és de l'article 8, apartat 1, tal com em manifesta el lletrat. (*Pausa.*) I després vindrà l'apartat 2, eh?, però ara és l'apartat 1.

Per tant, article 8, apartat 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 115 vots a favor, 17 en contra i cap abstenció.

A continuació, l'article 8, apartat 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 68 vots a favor, 18 en contra i 47 abstencions.

A continuació, l'article 15.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 80 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció.

I, a continuació, votació de la resta del Dictamen.

Comença la votació... (*La Sra. Nadal i Aymerich demana per parlar.*) Perdó, un segon. Hi ha algú que demana la paraula.

La Sra. Nadal i Aymerich

Senyor president, votació separada de la disposició addicional segona, si us plau.

El president

Addicional segona.

Començarem per votar la disposició addicional segona.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 116 vots a favor, 17 en contra i cap abstenció.

A continuació votem la resta del Dictamen.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 128 vots a favor, 5 en contra i cap abstenció.

Projecte de llei de modificació de la Llei 15/1998, de 28 de desembre, del Consell Interuniversitari de Catalunya (tram. 200-00022/06)

El nou punt de l'ordre del dia que hem aprovat al començament d'aquesta sessió d'aquest dematí és el debat i votació del Projecte de llei de modificació de la Llei 15/1998, de 28 de desembre, del Consell Interuniversitari de Catalunya. D'acord amb l'article 118 del Reglament, la Mesa proposa al Ple de la cambra que aquest Projecte es tramiti directament i en lectura única. Si no es suscita cap objecció, considerarem aprovada aquesta proposta per assentiment. (*Pausa.*)

Per a la presentació de la iniciativa per part del Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació (Sr. Andreu Mas-Colell)

Moltes gràcies. Voldria, en primer lloc, expressar el meu agraïment a la cambra pel seu acord a tramitar això, a tramitar aquesta Llei, en aquesta sessió d'avui, en lectura única. Aquesta és una llei que em sembla que en podem dir «menor» i de caràcter tècnic; espero que aviat tindrà ocasió de discutir-ne una amb més substància.

Aquí el tema es tracta, simplement, que, segons la Llei del Consell Interuniversitari de fa dos anys, el president del Llei del Consell Interuniversitari és el conseller de qui depenen les universitats, és a dir, jo mateix, i, segons el Decret de formació del nou Departament, aquest nou Departament hereta totes les posicions del Comissionat d'Universitats i Recerca, en particular la vicepresidència del Consell Interuniversitari; és a dir que, aquí on em veieu, sóc alhora el president i el vicepresident del Consell Interuniversitari.

Això planteja un problema que en física s'anomena «d'emparellament d'estats» (*rialles*); és a dir, cada vegada que el president no està disponible, el vicepresident tampoc (*rialles*), i, cada vegada que el vicepresident no ho està, el president no ho està. I això..., hem de trencar la simetria, i, per tant, la proposta és que el vicepresident sigui el director general.

I vull expressar altra vegada l'acord que s'ha manifestat en aquest tema.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

Si no hi hagués petició d'intervencions, podríem passar ja directament a la seva votació. (*Pausa.*)

Sotmetem a votació el Projecte de Llei del Consell Interuniversitari de Catalunya.

Comença la votació.

Ha estat votat per la unanimitat dels presents.

Senyores i senyors diputats, avui, ara acabem aquest període de sessions. Seria normal desitjar-los un bon Nadal. No ho faig per solidaritat amb la gent del nostre país que, víctima del terrorisme, està patint. El que sí que els desitjo a tots vostès és que aquest Nadal ens porti l'esperança, l'esperança dels demòcrates, l'esperança dels febles, l'esperança de la gent que creiem en les persones i no en les armes.

Moltes gràcies.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de tres de la tarda i deu minuts.